

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-31-26

UDER95

deregulacja

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur
administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych
albo załatwianych milcząco.

Projekt ma charakter deregulacyjny.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został
upoważniony Prezes Rady Ministrów.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 2151) w art. 18 po ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu:

„3aa. Gminna komisja rozwiązywania problemów alkoholowych przedstawia opinię, o której mowa w ust. 3a, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania żądania jej przedstawienia. Nieprzedstawienie opinii w tym terminie uważa się za przedstawienie pozytywnej opinii.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1344) w art. 13d:

1) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Sprawę zastosowania zwolnień i ulg określonych w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie wnioskodawcy, jeżeli w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, organ podatkowy nie wydał decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w tej sprawie.

2b. Przepisu ust. 2a nie stosuje się, jeżeli:

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawę z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, ustawę z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawę z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej oraz ustawę z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

- 1) przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2a, organ podatkowy dokonał wezwania na podstawie art. 155 § 1 lub art. 169 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa;
 - 2) termin, o którym mowa w ust. 2a, upływa w czasie trwania:
 - a) stanu klęski żywiołowej albo stanu wyjątkowego,
 - b) stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego– na obszarze, na którym znajduje się siedziba organu podatkowego, do którego złożono wnioski, oraz w okresie 60 dni od dnia zniesienia, odwołania albo zakończenia tego stanu.”;
- 2) po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3j w brzmieniu:
- „3a. Zawieszenie postępowania wstrzymuje bieg terminu, o którym mowa w ust. 2a.
- 3b. Milczące załatwienie sprawy następuje w dniu następującym po upływie terminu, o którym mowa w ust. 2a.
- 3c. W aktach sprawy, o której mowa w ust. 2a, zamieszcza się adnotację o milczącym załatwieniu sprawy, wskazując treść i przesłanki rozstrzygnięcia oraz jego podstawę prawną.
- 3d. Na wniosek podatnika organ podatkowy, w drodze postanowienia, wydaje zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy, o której mowa w ust. 2a, albo odmawia wydania takiego zaświadczenia.
- 3e. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 3d, przysługuje zażalenie.
- 3f. Zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy zawiera:
- 1) oznaczenie organu podatkowego i wnioskodawcy;
 - 2) datę wydania zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy;
 - 3) powołanie podstawy prawnej;
 - 4) treść rozstrzygnięcia sprawy załatwionej milcząco;
 - 5) datę milczącego załatwienia sprawy;
 - 6) pouczenie o możliwości wniesienia zażalenia;
 - 7) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu podatkowego upoważnionego do wydania zaświadczenia.
- 3g. W zakresie nieuregulowanym w ust. 3d–3f do zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy stosuje się przepisy działu VIIIA ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

3h. Do milczącego załatwienia sprawy, o którym mowa w ust. 2a, przepisy działu IV rozdziałów 17–19 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio. Przyjmuje się, że skutek wydania decyzji ostatecznej powstał w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 3b.

3i. W sprawach załatwianych milcząco, o których mowa w ust. 2a, organ podatkowy udostępnia informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.²⁾), w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie.

3j. Przekazanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, w sposób określony w ust. 3i, nie zwalnia organu podatkowego z obowiązku ich przekazania przy pierwszej czynności skierowanej do strony.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. 1. Decyzja o ustaleniu kierunku rekultywacji zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu obowiązanego do przeprowadzenia rekultywacji;
- 2) granice obszaru wymagającego podjęcia rekultywacji przez wskazanie:
 - a) identyfikatora lub numeru działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych, na których obszarze jest wymagane podjęcie rekultywacji, wraz z podaniem nazwy i numeru obrębu ewidencyjnego i nazwy miejscowości,
 - b) powierzchni wymagającej podjęcia rekultywacji dla każdej działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych;

²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2 oraz Dz. Urz. UE L 74 z 04.03.2021, str. 35.

- 3) ustalenie kierunku i harmonogramu wykonania rekultywacji gruntów, biorąc pod uwagę przedłożoną dokumentację rekultywacji gruntów;
- 4) wskazanie sposobu przeprowadzenia rekultywacji wraz ze wskazaniem stopnia ograniczenia lub utraty wartości użytkowej gruntów, ustalonego na podstawie opinii, o których mowa w art. 28 ust. 5.

2. Decyzja o uznaniu rekultywacji za zakończoną zawiera:

- 1) ocenę przeprowadzenia rekultywacji na podstawie przedłożonej dokumentacji rekultywacji gruntów;
- 2) granice obszaru, na jakim została zakończona rekultywacja, przez wskazanie:
 - a) identyfikatora lub numeru działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych, na których obszarze została zakończona rekultywacja, wraz z podaniem nazwy i numeru obrębu ewidencyjnego i nazwy miejscowości,
 - b) powierzchni, na której została zakończona rekultywacja, dla każdej działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych;
- 3) stwierdzenie, czy rekultywacja została przeprowadzona w kierunku zgodnym z ustaleniami zawartymi w decyzji o ustaleniu kierunku rekultywacji;
- 4) datę uznania rekultywacji za zakończoną oraz wskazanie, czy została ona przeprowadzona przez podmiot wskazany w decyzji o ustaleniu kierunku rekultywacji;
- 5) potwierdzenie odtworzenia warstwy gleby o właściwym składzie chemicznym i fizycznym, a w przypadku rekultywacji w kierunku leśnym – także wykonania nasadzeń gatunkami lasotwórczymi, zgodnie z przedłożoną dokumentacją rekultywacji gruntów.

3. Wskazanie granic obszaru wymagającego podjęcia rekultywacji i obszaru, na jakim została zakończona rekultywacja, następuje na mapie sytuacyjno-wysokościowej, z oznaczeniem terenu objętego rekultywacją i wskazaniem poszczególnych kierunków rekultywacji.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, wydaje starosta, po zasięgnięciu opinii:

- 1) dyrektora właściwego terenowo okręgowego urzędu górniczego – w odniesieniu do działalności górniczej;
- 2) dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych lub dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do rekultywacji prowadzonej na gruntach leśnych

wyłączonych z produkcji lub na gruntach o projektowanym leśnym kierunku rekultywacji;

3) wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

5. Wydanie opinii, o której mowa w ust. 4, następuje w drodze postanowienia, na które służy stronie zażalenie.

6. Niewydanie przez organy, o których mowa w ust. 4, opinii w terminie 30 dni od dnia wpłynięcia wniosku o jej wydanie traktuje się jako brak zastrzeżeń.

7. Podmioty obowiązane do rekultywacji gruntów zawiadamiają organ, o którym mowa w ust. 4, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, o powstałych w ubiegłym roku zmianach w zakresie gruntów podlegających rekultywacji.

8. Podmioty obowiązane do rekultywacji gruntów sporządzają dokumentację rekultywacji gruntów na potrzeby wydania decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2.

9. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi oraz ministrem właściwym do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia, elementy dokumentacji rekultywacji gruntów, mając na względzie zapewnienie, aby ta dokumentacja zawierała elementy niezbędne do właściwego określenia kierunku, zakresu i sposobu przeprowadzenia rekultywacji.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1251, z późn. zm.³⁾) w art. 53:

1) w ust. 1 pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) jednostki niewymienionej w pkt 1–11, jeżeli jest używany w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego – na podstawie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego wydanego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”;

2) uchyla się ust. 1a;

3) po ust. 1a dodaje się dodaje się ust. 1b–1g w brzmieniu:

„1b. Wniosek podmiotu ubiegającego się o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 12, zawiera:

1) firmę (nazwę) albo imię i nazwisko wnioskodawcy;

2) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania wnioskodawcy;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 820, 1006, 1676, 1734, 1843 i 1872 oraz z 2026 r. poz. 180.

- 3) numer wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego lub oświadczenie o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
- 4) numer wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą – w przypadku podmiotów leczniczych;
- 5) dane pojazdu, który ma być używany jako uprzywilejowany:
 - a) rodzaj, marka, typ i model,
 - b) numer rejestracyjny, numer VIN albo numer nadwozia, podwozia lub ramy;
- 6) uzasadnienie wniosku, w szczególności wskazanie:
 - a) opisu sytuacji związanych z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego, w których jest używany pojazd, który ma być używany jako uprzywilejowany,
 - b) okoliczności potwierdzających konieczność zwiększenia liczby pojazdów używanych jako uprzywilejowane – w przypadku podmiotów posiadających już zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 12;
- 7) wskazanie firmy lub nazwy oraz adresu podmiotu, na rzecz którego są świadczone usługi związane z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego, oraz zakresu świadczonych na jego rzecz usług;
- 8) podpis wnioskodawcy albo osoby upoważnionej do składania oświadczeń woli w imieniu wnioskodawcy.

1c. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1b, dołącza się:

- 1) dokumenty dotyczące wnioskodawcy:
 - a) decyzję właściwego wojewody o wpisie wnioskodawcy do rejestru jednostek współpracujących z systemem Państwowe Ratownictwo Medyczne – w przypadku podmiotów wpisanych do tego rejestru,
 - b) potwierdzające konieczność zwiększenia liczby pojazdów używanych jako uprzywilejowane – w przypadku podmiotów posiadających już zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 12;
- 2) dokumenty dotyczące pojazdu, który ma być używany jako uprzywilejowany:
 - a) potwierdzające prawo do użytkowania pojazdu – w przypadku gdy wnioskodawca nie jest właścicielem pojazdu,
 - b) kopię dowodu rejestracyjnego,
 - c) potwierdzające spełnienie przez pojazd co najmniej wymagań technicznych i jakościowych określonych w Polskich Normach przenoszących europejskie normy zharmonizowane, a odnoszących się do specjalistycznych środków

transportu, w tym określających typ ambulansu drogowego – w przypadku pojazdu, który jest używany do przewozu ratowanych osób;

- 3) dokumenty potwierdzające, że pojazd był używany w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego w okresie 3 miesięcy poprzedzających dzień złożenia wniosku, w szczególności:
- a) zlecenia transportu sanitarnego – w przypadku podmiotów świadczących usługi transportu sanitarnego,
 - b) dokumenty zawierające datę oraz zakres zrealizowanej czynności lub zadania – w przypadku podmiotów innych niż świadczące usługi transportu sanitarnego,
 - c) potwierdzenia realizacji zleceń, czynności lub zadań, o których mowa w lit. a lub b, przez podmioty, na rzecz których są świadczone usługi związane z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego.

1d. Minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 12, w drodze decyzji, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1b.

1e. Jeżeli minister właściwy do spraw wewnętrznych nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w terminie, o którym mowa w ust. 1d, uznaje się, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania zezwolenia, zostało wydane zezwolenie na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego dla pojazdu określonego we wniosku, o którym mowa w ust. 1b. Przepisy działu II rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się.

1f. W przypadku ustania okoliczności uzasadniających używanie pojazdu jako uprzywilejowanego wnioskodawca zaprzestaje używania pojazdu jako uprzywilejowanego i niezwłocznie informuje o tym ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

1g. W przypadku ustania okoliczności uzasadniających używanie pojazdu jako uprzywilejowanego minister właściwy do spraw wewnętrznych niezwłocznie stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 12.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1145, 1222, 1717 i 1881 oraz z 2025 r. poz. 1077 i 1080) w art. 93 w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Osoba, która ma interes prawny w dokonaniu podziału nieruchomości, może wystąpić do wójta, burmistrza albo prezydenta miasta o opinię dotyczącą zgodności proponowanego podziału nieruchomości z ustaleniami planu miejscowego, z wyjątkiem podziałów, o których mowa w art. 95.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.⁴⁾) w art. 67a dodaje się § 3–15 w brzmieniu:

„§ 3. W przypadku wniosku o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej sprawę uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie wnioskodawcy, jeżeli w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o umorzenie w całości lub w części zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej organ podatkowy nie wydał decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w tej sprawie.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się, pod warunkiem że kwota zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej objęta umorzeniem wnioskowanym przez tego samego podatnika do jednego organu podatkowego w zakresie danego podatku, ustalona z uwzględnieniem § 2, nie przekracza w roku podatkowym wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w dniu złożenia wniosku.

§ 5. Przepisu § 3 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) przed upływem terminu, o którym mowa w § 3, organ podatkowy dokonał wezwania na podstawie art. 155 § 1 lub art. 169 § 1;
- 2) organ, którego zgoda jest wymagana do udzielenia ulgi określonej w § 3, odmówił wyrażenia zgody;
- 3) termin, o którym mowa w § 3, upływa w czasie trwania:
 - a) stanu klęski żywiołowej albo stanu wyjątkowego,
 - b) stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego– na obszarze, na którym znajduje się siedziba organu podatkowego, do którego złożono wniosek, lub organu, którego stanowisko jest wymagane do rozpatrzenia

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 497, 621, 622, 769, 820, 1203, 1235, 1414, 1417, 1669, 1804 i 1863 oraz z 2026 r. poz. 252.

wniosku, oraz w okresie 60 dni od dnia zniesienia, odwołania albo zakończenia tego stanu.

§ 6. Zawieszenie postępowania wstrzymuje bieg terminu, o którym mowa w § 3.

§ 7. Milczące załatwienie sprawy następuje w dniu następującym po upływie terminu, o którym mowa w § 3.

§ 8. W aktach sprawy, o której mowa w § 3, zamieszcza się adnotację o milczącym załatwieniu sprawy, wskazując treść i przesłanki rozstrzygnięcia oraz jego podstawę prawną.

§ 9. Na wniosek podatnika organ podatkowy, w drodze postanowienia, wydaje zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy, o której mowa w § 3, albo odmawia wydania takiego zaświadczenia.

§ 10. Na postanowienie, o którym mowa w § 9, przysługuje zażalenie.

§ 11. Zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy zawiera:

- 1) oznaczenie organu podatkowego i wnioskodawcy;
- 2) datę wydania zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy;
- 3) powołanie podstawy prawnej;
- 4) treść rozstrzygnięcia sprawy załatwionej milcząco;
- 5) datę milczącego załatwienia sprawy;
- 6) pouczenie o możliwości wniesienia zażalenia;
- 7) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu podatkowego upoważnionego do wydania zaświadczenia.

§ 12. W zakresie nieuregulowanym w § 9–11 do zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy stosuje się przepisy działu VIIIA.

§ 13. Do milczącego załatwienia sprawy, o którym mowa w § 3, przepisy działu IV rozdziałów 17–19 stosuje się odpowiednio. Przyjmuje się, że skutek wydania decyzji ostatecznej powstał w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w § 7.

§ 14. W sprawach załatwianych milcząco, o których mowa w § 3, organ podatkowy udostępnia informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, na swojej stronie internetowej oraz w widocznym miejscu w swojej siedzibie.

§ 15. Przekazanie informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/679, w sposób określony w § 14, nie zwalnia organu podatkowego z obowiązku ich przekazania przy pierwszej czynności skierowanej do strony.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1490, 1676, 1795 i 1843) w art. 18 po ust. 1b dodaje się ust. 1c w brzmieniu:

„1c. Organy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d¹–g, dokonują uzgodnienia w formie postanowienia. Uzgodnienie uznaje się za dokonane milcząco w przypadku niezajęcia stanowiska przez organ uzgadniający w terminie 30 dni od dnia doręczenia wystąpienia o uzgodnienie.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1292 i 1907 oraz z 2025 r. poz. 1168 i 1673) w art. 10 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Wpis pojazdu ujętego w wojewódzkiej ewidencji zabytków do rejestru uważa się za dokonany, jeżeli wojewódzki konserwator zabytków, w terminie 90 dni od dnia doręczenia wniosku właściciela pojazdu, nie wyda decyzji lub postanowienia, o których mowa w art. 122a § 2 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, wpis do rejestru uznaje się za dokonany w dniu następującym po dniu, w którym upływa termin określony w tym przepisie.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1154, 1795 i 1847) w art. 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W sprawach załatwionych milcząco przyjmuje się, że dokonanie czynności urzędowej lub wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji), o których mowa w ust. 1 i 2, nastąpiło w dniu milczącego załatwienia sprawy.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, 1881 i 1940 oraz 2025 r. poz. 1535) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w ust. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) o wnioskach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i o decyzjach o środowiskowych uwarunkowaniach oraz wnioskach o zmianę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w trybie art. 72a, wraz z podaniem imienia i nazwiska lub nazwy podmiotów, na rzecz których ta decyzja została zmieniona, oraz informacji o lokalizacji przedsięwzięć, których ta decyzja dotyczy;”;

2) w art. 72 po ust. 4a dodaje się ust. 4aa w brzmieniu:

„4aa. W przypadku gdy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wydał postanowienia, o którym mowa w ust. 4a, w terminie 90 dni od dnia doręczenia temu organowi wniosku, o którym mowa w ust. 4 zdanie drugie, uznaje się, że aktualność warunków realizacji przedsięwzięcia określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniu, o którym mowa w art. 90 ust. 1, jeżeli było wydane, została milcząco potwierdzona przez organ. Do milczącego zakończenia postępowania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

3) art. 72a otrzymuje brzmienie:

„Art. 72a. 1. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w pierwszej instancji jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja ostateczna została wydana, do dokonania zmiany tej decyzji przez zmianę podmiotu lub podmiotów oznaczonych jako planujących podjęcie realizacji przedsięwzięcia, jeżeli podmioty wskazane we wniosku o zmianę decyzji oświadczą o zgodzie na przejęcie obowiązków wynikających z warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Podmioty, wskazane w zmienionej decyzji jako planujące podjęcie realizacji przedsięwzięcia, odpowiadają solidarnie za realizację warunków wynikających z tej decyzji.

2. Stronami w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, są podmioty wymienione w tym przepisie.”;

4) po art. 72b dodaje się art. 72c w brzmieniu:

„Art. 72c 1. Podmiot, który staje się właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości, na której jest realizowane lub zrealizowane przedsięwzięcie, dla którego została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z tej decyzji.

2. Jeżeli przedsięwzięcie, dla którego wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, wiąże się z prowadzeniem działalności, prawa i obowiązki wynikające z tej decyzji z dniem objęcia tytułu prawnego do nieruchomości przejmuje podmiot prowadzący tę działalność.

3. Podmioty, które przejmują obowiązki wynikające z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, odpowiadają za nie solidarnie.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 616) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. W przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej wniosek, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1, zawiera:

- 1) nazwę organizatora;
- 2) określenie rodzaju imprezy masowej;
- 3) nazwę imprezy masowej;
- 4) warunki przeprowadzenia imprezy masowej, w tym:
 - a) miejsce jej przeprowadzenia,
 - b) czas jej rozpoczęcia i zakończenia,
 - c) maksymalną liczbę osób, które mogą w niej uczestniczyć,
 - d) liczbę członków służby porządkowej oraz służby informacyjnej, ustaloną zgodnie z art. 6 ust. 2,
 - e) informację o zainstalowaniu urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk, o których mowa w art. 11.”;

- 2) w art. 26 w ust. 1 w pkt 7 po wyrazach „art. 11” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem wniosku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1, w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej”;

- 3) po art. 29 dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Art. 29a. Jeżeli w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej organ nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w terminie, o którym mowa w art. 29 ust. 1, uznaje się, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej, zostało wydane zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej na warunkach określonych we wniosku, o którym mowa w art. 25a, i załączonych do niego dokumentach. Przepisy działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się, z tym że organ niezwłocznie wydaje z urzędu zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy.”;

- 4) w art. 31:

- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy impreza masowa artystyczno-rozrywkowa jest przeprowadzana na podstawie art. 29a, zgodność przebiegu tej imprezy kontroluje się z warunkami określonymi we wniosku i w załączonych do niego dokumentach.”,

- b) w ust. 2a i 3 wyrazy „ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „ust. 1–2”,

- c) w ust. 4 w zdaniu pierwszym po wyrazie „zezwoleniu” dodaje się wyrazy „albo w przypadku określonym w art. 29a we wniosku i w załączonych do niego dokumentach”;
- 5) w art. 32 po wyrazie „zezwolenia” dodaje się wyrazy „albo w przypadku określonym w art. 29a po upływie terminu do wydania zezwolenia,”;
- 6) w art. 58 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto organizuje imprezę masową bez wymaganego zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu albo w przypadku określonym w art. 29a, we wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej i załączonych do niego dokumentach, albo przeprowadza ją wbrew wydanemu zakazowi, podlega grzywnie nie mniejszej niż 240 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611 i 1069) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 117b:
 - a) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. KNF zawiadamia wnioskodawcę o terminie wpływu do KNF wniosku o wpis, o którym mowa w ust. 1, niewymagającego uzupełnienia.”,
 - b) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Jeżeli w terminie określonym w ust. 5 KNF nie dokona wpisu do rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku lub nie wyda decyzji o odmowie wpisu przedsiębiorcy do tego rejestru, za dzień rozpoczęcia działalności w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku uznaje się dzień następujący po upływie 4 miesięcy od dnia wpływu do KNF wniosku o wpis, o którym mowa w ust. 1, niewymagającego uzupełnienia, chyba że najpóźniej w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień upływu tego terminu przedsiębiorca wycofa wniosek o wpis.

6b. KNF niezwłocznie dokonuje wpisu do rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku przedsiębiorcy, który rozpoczął działalność w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku zgodnie z ust. 6a. Do dnia dokonania wpisu do tego rejestru uznaje się, że przedsiębiorca od dnia określonego w ust. 6a wykonuje działalność w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o

rachunku na podstawie wpisu do rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku.”;

2) w art. 117k:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. KNF zawiadamia wnioskodawcę o terminie wpływu do KNF wniosku o wpis, o którym mowa w art. 117g ust. 1, niewymagającego uzupełnienia.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Jeżeli w terminie określonym w ust. 1 KNF nie dokona wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych lub nie wyda decyzji o odmowie wpisu przedsiębiorcy do tego rejestru, za dzień rozpoczęcia działalności w charakterze małej instytucji płatniczej uznaje się dzień następujący po upływie 4 miesięcy od dnia wpływu do KNF wniosku o wpis, o którym mowa w art. 117g ust. 1, niewymagającego uzupełnienia, chyba że najpóźniej w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień upływu tego terminu przedsiębiorca wycofa wniosek o wpis.

2b. KNF niezwłocznie dokonuje wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych przedsiębiorcy, który rozpoczął działalność w charakterze małej instytucji płatniczej zgodnie z ust. 2a. Do dnia dokonania wpisu do tego rejestru uznaje się, że przedsiębiorca od dnia określonego w ust. 2a wykonuje działalność w charakterze małej instytucji płatniczej na podstawie wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych.”;

3) w art. 119a:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. KNF zawiadamia wnioskodawcę o terminie wpływu do KNF wniosku o wpis, o którym mowa w art. 119 ust. 1, niewymagającego uzupełnienia.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Jeżeli w terminie określonym w ust. 3 KNF nie dokona wpisu do rejestru biur usług płatniczych lub nie wyda decyzji o odmowie wpisu przedsiębiorcy do tego rejestru, za dzień rozpoczęcia działalności w charakterze biura usług płatniczych uznaje się dzień następujący po upływie 45 dni od dnia wpływu do KNF wniosku o wpis, o którym mowa w art. 119 ust. 1, niewymagającego uzupełnienia, chyba że najpóźniej w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień upływu tego terminu przedsiębiorca wycofa wniosek o wpis.

4b. KNF niezwłocznie dokonuje wpisu do rejestru biur usług płatniczych przedsiębiorcy, który rozpoczął działalność w charakterze biura usług płatniczych zgodnie z ust. 4a. Do dnia dokonania wpisu do tego rejestru uznaje się, że przedsiębiorca od dnia określonego w ust. 4a wykonuje działalność w charakterze biura usług płatniczych na podstawie wpisu do rejestru biur usług płatniczych.”;

- 4) w art. 136 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) datę rozpoczęcia działalności w charakterze biura usług płatniczych – w przypadku jej rozpoczęcia zgodnie z art. 119a ust. 4a;”;
- 5) w art. 136c po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) datę rozpoczęcia działalności w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku – w przypadku jej rozpoczęcia zgodnie z art. 117b ust. 6a;”;
- 6) w art. 136d po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) datę rozpoczęcia działalności w charakterze małej instytucji płatniczej – w przypadku jej rozpoczęcia zgodnie z art. 117k ust. 2a;”.

Art. 13. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2025 r. poz. 1402 i 1847) w art. 9a dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. W sprawach umorzenia zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej przepisów art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz art. 22 ust. 1a ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. poz. 1572 i 1717, z 2025 r. poz. 1659 oraz ...) nie stosuje się, jeżeli termin określony w tych przepisach upływa w okresie wskazanym w przepisach wydanych na podstawie art. 1 ust. 2 oraz w okresie 14 dni od dnia jego zakończenia, a organ podatkowy, do którego złożono wniosek o umorzenie, lub organ, którego stanowisko jest wymagane do rozpatrzenia tego wniosku, ma siedzibę na obszarze wskazanym w przepisach wydanych na podstawie art. 1 ust. 2.

4. W sprawach przyznania zwolnień i ulg określonych w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1344 oraz ...) przepisu art. 13d ust. 2a tej ustawy nie stosuje się, jeżeli termin określony w tym przepisie upływa w okresie wskazanym w przepisach wydanych na podstawie art. 1 ust. 2 oraz w okresie 14 dni od dnia jego zakończenia, a organ, do którego złożono wniosek, ma siedzibę na obszarze wskazanym w przepisach wydanych na podstawie art. 1 ust. 2.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.⁵⁾) w art. 44 dodaje się ust. 4–9 w brzmieniu:

„4. Jeżeli właściwy organ w terminie 60 dni od dnia doręczenia temu organowi wniosku o przedłużenie okresu obowiązywania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów nie wyda decyzji o odmowie przedłużenia zezwolenia albo decyzji o przedłużeniu zezwolenia, uznaje się, że z dniem następującym po dniu, w którym upłynął termin na wydanie decyzji, zezwolenie na zbieranie odpadów lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów zostało przedłużone na okres wskazany przez posiadacza odpadów, nie dłuższy jednak niż do upływu 10 lat od dnia wydania zezwolenia, o którego przedłużenie ubiegał się posiadacz odpadów, na warunkach określonych w tym zezwoleniu. Przepisy działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się, z tym że organ niezwłocznie wydaje z urzędu zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się:

- 1) do zezwolenia na zbieranie zakaźnych odpadów medycznych lub zakaźnych odpadów weterynaryjnych, o których mowa w art. 23 ust. 4 i 5;
- 2) w przypadku gdy posiadacz odpadów ubiega się równocześnie o dokonanie innych niż przedłużenie terminu obowiązywania zmian w posiadanym zezwoleniu na zbieranie odpadów lub zezwoleniu na przetwarzanie odpadów.

6. W przypadku gdy posiadacz odpadów ubiega się o przedłużenie zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów, na warunkach określonych w ust. 4 i 5, do wniosku dołącza się dokumenty wskazane w art. 42 ust. 3a, 3b, 4a i 5.

7. Oświadczenia, o których mowa w art. 42 ust. 3a pkt 3–5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

8. Do przedłużenia okresu obowiązywania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów przepisy art. 41 ust. 6a i 6b oraz art. 42 ust. 7 stosuje się.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 1597, 1688, 1852 i 2029, z 2024 r. poz. 1834, 1911 i 1914, z 2025 r. poz. 1812 oraz z 2026 r. poz. 174.

9. Ilekroć w ustawie jest mowa o zezwoleniu na zbieranie odpadów lub zezwoleniu na przetwarzanie odpadów, rozumie się przez to również milczące załatwienie sprawy, o którym mowa w ust. 4, wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w tym przepisie.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 129f:

- a) w ust. 3 wyrazy „od dnia wpływu wniosku o wpis” zastępuje się wyrazami „od dnia wpływu wniosku o wpis, a w przypadku uzupełnienia wniosku w wyznaczonym terminie – uzupełnionego wniosku o wpis,”;
- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Jeżeli w terminie określonym w ust. 3 organ właściwy w sprawach rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów nie dokona wpisu do tego rejestru lub nie wyda decyzji, o której mowa w art. 129g, przedsiębiorca rozpoczyna działalność na rzecz spółek lub trustów z dniem następującym po upływie 45 dni od dnia wpływu odpowiednio wniosku o wpis albo uzupełnionego wniosku o wpis, wraz z oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2, do organu właściwego w sprawach rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów, chyba że najpóźniej w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień upływu tego terminu przedsiębiorca wycofa wniosek o wpis.”;

2) w art. 129h po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) datę rozpoczęcia działalności na rzecz spółek lub trustów – w przypadku jej rozpoczęcia zgodnie z art. 129f ust. 3a;”.

Art. 16. W ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1111) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 37 w ust. 2 po wyrazach „wpisu do rejestru” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 39 ust. 6a”;
- 2) w art. 38 w ust. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) datę rozpoczęcia działalności lombardowej – w przypadku jej rozpoczęcia zgodnie z art. 39 ust. 6a;”;
- 3) w art. 39:
 - a) w ust. 1 w zdaniu drugim po wyrazach „na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego” dodaje się wyrazy „, który zapewnia udostępnienie przedsiębiorcy

informacji o dniu otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego wniosku albo uzupełnionego wniosku złożonego przez tego przedsiębiorcę”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku wezwania przedsiębiorcy do uzupełnienia wniosku o wpis termin, o którym mowa w ust. 4, liczy się od dnia otrzymania uzupełnionego wniosku o wpis.”,

c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Jeżeli w terminie określonym w ust. 4 Komisja Nadzoru Finansowego nie zamieści danych w rejestrze lub nie wyda decyzji, o której mowa w art. 40 ust. 1, za dzień rozpoczęcia działalności przez przedsiębiorcę wykonującego działalność lombardową uważa się dzień następujący po upływie 45 dni od dnia otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego odpowiednio wniosku o wpis albo uzupełnionego wniosku o wpis, chyba że najpóźniej w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień upływu tego terminu przedsiębiorca wycofa wniosek o wpis.

6b. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie dokonuje wpisu do rejestru przedsiębiorcy, który rozpoczął działalność lombardową zgodnie z ust. 6a. Do dnia dokonania wpisu do rejestru uważa się, że przedsiębiorca od dnia określonego w ust. 6a wykonuje działalność lombardową na podstawie wpisu do rejestru.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. poz. 1572 i 1717 oraz z 2025 r. poz. 1659) w art. 22 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W sprawie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1, spełniającej przesłanki załatwienia milcząco zgodnie z art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, jeżeli w terminie 14 dnia od dnia otrzymania wystąpienia naczelnika urzędu skarbowego przewodniczący zarządu jednostki samorządu terytorialnego nie wyda postanowienia, uznaje się, że zgoda została wyrażona milcząco.

1b. Przepisu ust. 1a nie stosuje się, jeżeli termin, o którym mowa w ust. 1a, upływa w czasie trwania:

- 1) stanu klęski żywiołowej albo stanu wyjątkowego,
 - 2) stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego
- na obszarze, na którym znajduje się siedziba przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego, o którym mowa w ust. 1, oraz w okresie 60 dni od dnia zniesienia, odwołania albo zakończenia tego stanu.”.

Art. 18. Do postępowań w sprawach:

- 1) wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1,
 - 2) wydawania decyzji, o której mowa w art. 22 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3,
 - 3) wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 12 ustawy zmienianej w art. 4,
 - 4) wydawania decyzji zatwierdzającej podział nieruchomości na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 5,
 - 5) wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. d¹–g ustawy zmienianej w art. 7,
 - 6) o wpis pojazdu ujętego w wojewódzkiej ewidencji zabytków do rejestru zabytków w zakresie, o którym mowa w art. 10 ust. 1a i 1b ustawy zmienianej w art. 8,
 - 7) wydawania zezwoleń na przeprowadzenie imprezy masowej, o których mowa w art. 29 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 11, w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej,
 - 8) przedłużania zezwoleń, o których mowa w art. 44 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 14
- wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 19. 1. Przepisy art. 13d ust. 2a, 2b i 3a–3j ustawy zmienianej w art. 2 oraz art. 67a § 3–15 ustawy zmienianej w art. 6 stosuje się do wniosków odpowiednio o zastosowanie zwolnienia lub ulgi albo o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej składanych przez wnioskodawcę w roku podatkowym, który rozpoczyna się najwcześniej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. W sprawach wszczętych na wniosek o zastosowanie zwolnienia lub ulgi określonych w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy zmienianej w art. 2 albo na wniosek o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej, o którym mowa w art. 67a § 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 6, złożony przez wnioskodawcę do końca roku podatkowego poprzedzającego rok podatkowy rozpoczynający się najwcześniej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przepisów art. 13d ust. 2a, 2b i 3a–3j ustawy zmienianej w art. 2 oraz art. 67a § 3–15 ustawy zmienianej w art. 6 nie stosuje się.

Art. 20. Do wniosków o:

- 1) przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej na rzecz innego podmiotu, o których mowa w art. 72a ustawy zmienianej w art. 10,

- 2) wpis do rejestrów, o których mowa w art. 117b ust. 1, art. 117g ust. 1 oraz art. 119 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 12,
 - 3) wpis do rejestru, o którym mowa w art. 129a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 15,
 - 4) wpis do rejestru, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16
- złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 21. 1. Przepisy art. 22 ust. 1a i 1b ustawy zmienianej w art. 17 stosuje się w sprawach umorzenia należności wszczętych na wniosek o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej składany przez wnioskodawcę w roku podatkowym, który rozpoczyna się najwcześniej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. W sprawach wszczętych na wniosek o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej, o którym mowa w art. 67a § 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 6, złożony przez wnioskodawcę do końca roku podatkowego poprzedzającego rok podatkowy rozpoczynający się najwcześniej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przepisów art. 22 ust. 1a i 1b ustawy zmienianej w art. 17 nie stosuje się.

Art. 22. Ustawa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Proponowane zmiany mają na celu wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy, która ma zapewnić usprawnienie prowadzenia przedsięwzięć przez obywateli i przedsiębiorców.

Obecnie zgodnie z art. 122a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) (Kpa), tzw. „milczące załatwienie sprawy” ma zastosowanie w przypadku wyraźnie wskazanym ustawie, a w § 2 tego przepisu precyzuje się, że sprawę uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony, jeżeli w terminie miesiąca od dnia doręczenia żądania strony właściwemu organowi administracji publicznej albo w innym terminie określonym w przepisie szczególnym organ ten: nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie (milczące zakończenie postępowania) albo nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji (milcząca zgoda). Milczące załatwienie sprawy stosuje się więc w sytuacjach wyraźnie określonych w przepisach szczególnych, a tych jest obecnie stosunkowo niewiele.

W związku z powyższym proponuje się zwiększenie liczby przypadków, w których przepisy szczególne będą przewidywać możliwość załatwienia sprawy administracyjnej w sposób milczący (z zastosowaniem instytucji z art. 122a Kpa). Wprowadzenie takiego rozwiązania pozwoli na urealnienie czasu na wydanie decyzji w danym obszarze. Jeżeli decyzja nie będzie wydana do ściśle określonego terminu, to wtedy decyzja zapadnie w sposób milczący – przez uznanie stanowiska strony.

Wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy w szerszym zakresie sprawi, że decyzje będą podejmowane szybciej, a obywatele i przedsiębiorcy nie będą musieli czekać na formalne rozstrzygnięcie, jeżeli organ nie podejmie decyzji w określonym terminie.

Strony postępowań administracyjnych zyskają jasność co do maksymalnego czasu trwania procedury, co pozwoli im skuteczniej planować swoje działania i inwestycje, a zatem będzie prowadzić do zwiększenia poziomu pewności prawnej i przewidywalności dla obywateli i przedsiębiorców.

Zmniejszenie obciążenia administracji przez wdrożenie w większej liczbie przypadków instytucji milczącego załatwienia sprawy pozwoli organom skoncentrować się na innych sprawach wymagających większego zaangażowania urzędów.

Jednocześnie jednak projektowana ustawa nie wyłącza aktywnego działania administracji również w sprawach, w których wprowadza się tryb milczącej zgody. Rolą administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy. Natomiast, w przypadku gdy nie zaistnieją braki formalne ani przesłanki negatywne wykluczające możliwość pozytywnego załatwienia danej sprawy, zbędne będzie tylko wydawanie formalnego rozstrzygnięcia przez organ.

Należy jednocześnie wskazać, że zgodnie z art. 122g Kpa do spraw załatwionych milcząco przepisy rozdziałów 12 i 13 w dziale II Kpa stosuje się odpowiednio. Przyjmuje się, że skutek wydania decyzji ostatecznej powstał w terminie czternastu dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 122c § 1. Zgodnie zaś z tym przepisem milczące załatwienie sprawy następuje w dniu następującym po dniu, w którym upływa termin przewidziany do wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie albo wniesienia sprzeciwu. W przypadku gdy organ przed upływem terminu do załatwienia sprawy zawiadomi stronę o braku sprzeciwu, milczące załatwienie sprawy następuje w dniu doręczenia tego zawiadomienia. Przepisy Kpa dopuszczają zatem stosowanie do spraw załatwionych w trybie milczącym przepisów dotyczących wznowienia postępowania (dział II rozdz. 12 Kpa) oraz dotyczących uchylecia, zmiany oraz stwierdzenia nieważności decyzji (dział II rozdz. 13 Kpa). Przepisy projektowanej ustawy nie przewidują w tym zakresie żadnych odrębności, zatem we wszystkich przypadkach milczącego załatwienia sprawy wprowadzanych projektowaną ustawą wskazane instytucje kodeksowe będą mogły zostać zastosowane w przypadku zaistnienia odpowiednich przesłanek przewidzianych w Kpa.

Analogiczne rozwiązania są wprowadzane w projekcie w sprawach podatkowych, do których przepisy Kpa nie mają zastosowania.

Drugi obszar zmian wprowadzanych projektem obejmuje niektóre przepisy dotyczące działalności gospodarczej wykonywanej jako działalność regulowana w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.). Działalność regulowana jest jedną z form reglamentacji działalności gospodarczej – obok wymogu uzyskania koncesji oraz wymogu uzyskania zezwolenia. Rozpoczęcie wykonywania działalności regulowanej jest uzależnione od spełnienia warunków wykonywania danej działalności określonych w ustawie przewidującej taką formę reglamentacji działalności gospodarczej oraz od uzyskania wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej. Procedura uzyskania wpisu jest analogiczna do instytucji milczącego załatwienia sprawy.

Zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców uzyskanie wpisu do rejestru działalności regulowanej następuje na podstawie wniosku i oświadczenia o spełnieniu warunków wymaganych prawem do wykonywania działalności, chyba że organ prowadzący ten rejestr w drodze decyzji odmówi wpisu do rejestru. Ustawy przewidujące prowadzenie danej działalności jako działalności regulowanej mogą jednak określać dodatkowe przesłanki odmowy wpisu bądź wprowadzać szczególne regulacje przy określeniu trybu uzyskiwania wpisu do rejestru. Po dokonaniu przeglądu takich ustaw w projekcie zaproponowano zmiany tych przepisów, które zostały ocenione jako nadmiernie utrudniające podejmowanie działalności regulowanej. Projektowane zmiany mają na celu zwiększenie pewności podejmowania działalności regulowanej w przypadkach, w których wnioskodawca może spotkać się z sytuacją przedłużającego się postępowania rejestracyjnego i niepewnością co do prawa podjęcia danej działalności. W tym zakresie zaproponowano w szczególności – wzorem innych obowiązujących regulacji, np. art. 13 ust. 4 i 4a ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366, z późn. zm.) czy art. 17ba ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1131) – określenie skutku prawnego niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej mimo niewydania decyzji o odmowie wpisu do rejestru. Przewiduje się, że w takiej sytuacji złożony kompletny wniosek o wpis do rejestru będzie uważany za zaakceptowany, a wnioskodawca w wyznaczonym ustawą terminie będzie mógł rozpocząć wykonywanie działalności.

Projektowane zmiany są wynikiem realizacji postulatów inicjatywy przedsiębiorców SprawdzaMY, której celem jest przygotowanie i zaproponowanie pakietu rozwiązań w zakresie deregulacji i ułatwień obrotu gospodarczego.

Projektowana ustawa wprowadza zmiany w:

- 1) ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i zapobieganiu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 2151);
- 2) ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1344);
- 3) ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82);
- 4) ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1251, z późn. zm.);
- 5) ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1145, z późn. zm.);

- 6) ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.);
- 7) ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1490, z późn. zm.);
- 8) ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1292, z późn. zm.);
- 9) ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1154, z późn. zm.);
- 10) ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, z późn. zm.);
- 11) ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 616);
- 12) ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611, z późn. zm.);
- 13) ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2025 r. poz. 1402, z późn. zm.);
- 14) ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.);
- 15) ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644, z późn. zm.);
- 16) ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1111);
- 17) ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. poz. 1572, z późn. zm.).

Omówienie poszczególnych rozwiązań:

1. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i zapobieganiu alkoholizmowi

Projekt przewiduje wprowadzenie instytucji milczącej zgody przy procedurze wydawania opinii gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych o zgodności lokalizacji punktu sprzedaży napojów alkoholowych z uchwałami rady gminy.

Gminna komisja rozwiązywania problemów alkoholowych będzie przedstawiać wspomnianą opinię w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania żądania jej

przedstawienia. Nieprzedstawienie opinii w tym terminie będzie uznawane za przedstawienie pozytywnej opinii.

2. Zmiany w ustawach podatkowych i zmiany z nimi powiązane: ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawa z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi oraz ustawa z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego

Zmiany w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym oraz zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa mają na celu wprowadzenie milczącego sposobu załatwienia określonej kategorii spraw. W zakresie przepisów podatkowych, co do zasady, ulgi i zwolnienia np. w zakresie podatków dochodowych, są stosowane przez podatników w ramach samoobliczenia podatku. Jednakże zidentyfikowano dwa obszary, w ramach których jest możliwe zastosowanie instytucji milczącego załatwienia sprawy. Są to ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym i udzielane na jej podstawie niektóre zwolnienia i ulgi oraz ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w zakresie umorzenia w całości lub w części zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej. W powyższych sprawach nie mają zastosowania przepisy Kpa – postępowanie w sprawach podatkowych regulują bowiem przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, w których nie jest uregulowana w sposób ogólny instytucja milczącego załatwienia sprawy. Niezbędne zatem stało się uregulowanie w tym przypadku również kwestii proceduralnych w zakresie milczącego załatwienia sprawy – wprowadzone w tym zakresie regulacje zostały ukształtowane na wzór analogicznych, obowiązujących już regulacji Kpa. Uregulowano zatem – analogicznie do rozwiązań przyjętych w Kpa – kwestię skutków zawieszenia postępowania (wstrzymanie biegu terminu na załatwienie sprawy), terminu milczącego załatwienia sprawy (w dniu następującym po upływie terminu na załatwienie sprawy), zamieszczania w aktach sprawy adnotacji o milczącym załatwieniu sprawy, a także wydawania zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy oraz wzruszania rozstrzygnięć podjętych milcząco w trybach nadzwyczajnych, przy czym jako przepisy stosowane do zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy oraz w zakresie trybów nadzwyczajnych wzruszania rozstrzygnięć wskazano właściwe przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Analogicznie do rozwiązań przyjętych w art. 122h Kpa wprowadzono także regulacje w zakresie zapewnienia wykonywania w sprawach załatwianych milcząco obowiązków określonych w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady

(UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.). Odmienne niż w Kpa powyższe regulacje proceduralne zostały wprowadzone jako szczegółowe przepisy dotyczące wyłącznie wprowadzanych dwóch przypadków milczącego załatwienia sprawy, a nie ogólne przepisy mające zastosowanie każdorazowo „jeżeli przepis szczególny tak stanowi”. Możliwy zakres stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy w sprawach podatkowych wydaje się dość ograniczony (w projekcie wprowadza się ją wyłącznie w dwóch rodzajach spraw), zatem obecnie formułowanie ogólnych regulacji proceduralnych w tym zakresie nie znajduje uzasadnienia.

Szczególny charakter spraw podatkowych przesądził także o wprowadzeniu w tych sprawach rozwiązań odmiennych od przyjętych na gruncie Kpa. Przewidziano bowiem:

- 1) wskazanie w adnotacji o milczącym załatwieniu sprawy nie tylko treści rozstrzygnięcia i jego podstawy prawnej, ale także przesłanek rozstrzygnięcia – rozstrzygnięcie o udzieleniu ulgi podatkowej jest co do zasady decyzją uznaniową uzależnioną od oceny spełnienia niejednokrotnie ogólnych (jak interes podatnika lub interes publiczny) przesłanek jej udzielania, a organ podatkowy z punktu widzenia zasady równości i powszechności opodatkowania nie ma swobody w dysponowaniu wierzytelnością publicznoprawną, zatem wskazanie w adnotacji przesłanek rozstrzygnięcia (tak jak w uzasadnieniu decyzji) pozwala na zweryfikowanie prawidłowości działania organu w tym zakresie;
- 2) wyłączenie stosowania milczącego załatwienia sprawy zamiast odpowiedniego wydłużenia terminu do załatwienia sprawy, w przypadku gdy przed upływem terminu do załatwienia sprawy organ podatkowy dokonał wezwania na podstawie art. 155 § 1 lub art. 169 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa – milczące załatwienie sprawy w sprawach podatkowych ograniczono bowiem do przypadków oczywistych i niewymagających uzupełniania wniosku ani przedstawiania dodatkowych wyjaśnień czy dokumentów niezbędnych do załatwienia sprawy. Udzielenie ulg podatkowych jest zawsze odstępstwem od zasady powszechności opodatkowania, zatem dodatkowe uproszczenia proceduralne w ich stosowaniu nie są uzasadnione, w przypadku gdy wnioskodawca nieprawidłowo przygotował wniosek pod względem formalnym albo merytorycznym;

- 3) wyłączenie stosowania milczącego załatwienia sprawy w przypadkach wprowadzenia czy ogłoszenia określonych stanów nadzwyczajnych, tj. stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego, stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego, jak również – przez odpowiednią zmianę ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi – w przypadkach wystąpienia powodzi, jeżeli takie stany wystąpiłyby na obszarze działania organu właściwego do udzielenia ulgi – wystąpienie takich stanów może uniemożliwiać prawidłowe działanie administracji (choćby w wyniku absencji pracowników), jak pokazały przykłady z czasu pandemii COVID-19 czy przypadków występowania powodzi. Wystąpienie w takim przypadku skutku udzielenia milcząco ulgi podatkowej byłoby niezasadne w świetle zasady powszechności opodatkowania. Okresem wyłączenia objęto przy tym nie tylko sam okres trwania danego stanu nadzwyczajnego, ale także dodatkowy okres 60 dni (w przypadku powodzi – 14 dni) zabezpieczający możliwą konieczność szczególnej organizacji pracy urzędu po dłuższym okresie występowania sytuacji nadzwyczajnej w sytuacji nagromadzenia spraw wymagających rozstrzygnięcia.

Udzielenie ulg podatkowych, w odniesieniu do których wprowadza się milczące załatwienie sprawy w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym oraz w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, może stanowić pomoc publiczną lub pomoc o charakterze *de minimis*, gdy ulga byłaby udzielana podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą. Należy jednak podkreślić, że w tych sprawach rolą organu administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość udzielenia danej ulgi. Projekt nie wyłącza stosowania w tych przypadkach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2025 r. poz. 468, z późn. zm.), która z jednej strony wymaga przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy określonych informacji i dokumentów przy ubieganiu się o jej udzielenie (art. 37 tej ustawy), a z drugiej – zobowiązuje organ udzielający pomocy do wydania zaświadczeń o udzieleniu pomocy *de minimis* (art. 5 tej ustawy) niezależnie od sposobu jej udzielenia. Ulga nie może zatem zostać udzielona milcząco bez wymaganych przepisami tej ustawy informacji – tak samo jak nie może być w takim przypadku udzielona w drodze wydania formalnej decyzji. Niedołączenie wymaganych informacji do wniosku o udzielenie ulgi stanowiłoby brak formalny wniosku, do uzupełnienia którego organ podatkowy powinien wezwać wnioskodawcę, a takie wezwanie wyłącza stosowanie mechanizmu milczącego załatwienia sprawy. Ulga nie może zostać także udzielona milcząco,

w przypadku gdy nie są spełnione warunki udzielenia pomocy publicznej w danym przypadku, w tym gdyby przekroczony został limit pomocy *de minimis* – tak samo jak nie może być w takim przypadku udzielona w drodze wydania formalnej decyzji. W obu przypadkach udzielenie ulgi niezgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy publicznej skutkowałoby obowiązkiem zwrotu przyznanej pomocy wraz z odsetkami. Powyższy skutek nieprawidłowego udzielenia ulgi jest jedną z przyczyn wyłączenia stosowania milczącego załatwienia sprawy w każdym przypadku, gdy organ podatkowy dokonał wezwania na podstawie art. 155 § 1 lub art. 169 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa – o ile wezwanie takie nastąpi przed upływem 60-dniowego terminu do załatwienia sprawy.

Milczące załatwienie sprawy w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym

Zgodnie z art. 13d ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym zwolnienia i ulgi podatkowe określone w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6, art. 13 i art. 13c stosuje się na wniosek podatnika w drodze decyzji. W przypadku ulg określonych w art. 13 i art. 13c ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym zastosowanie milczącej zgody nie jest możliwe z uwagi na to, że:

- 1) w przypadku ulgi inwestycyjnej (art. 13 tej ustawy) kwota ulgi inwestycyjnej jest odliczana z urzędu w decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego;
- 2) w przypadku ulgi przyznawanej w związku z wprowadzeniem stanu klęski żywiołowej (art. 13c tej ustawy) jest ona stosowana przez zaniechanie jego ustalenia albo poboru w całości lub w części, w wysokości zależnej od rozmiarów strat spowodowanych klęską w gospodarstwie rolnym.

W odniesieniu do pozostałych zwolnień i ulg objętych trybem wnioskowym z art. 13d ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym proponuje się zastosowanie instytucji milczącego załatwienia sprawy. W przypadku zwolnień i ulg określonych w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym sprawa dotycząca przyznania zwolnień podatkowych określonych w tych przepisach będzie uznawana za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie wnioskodawcy, jeżeli w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku organ podatkowy nie wydał decyzji ani postanowienia kończących postępowanie w tej sprawie. Termin 60 dni został przewidziany w związku z możliwością występowania spraw bardziej skomplikowanych czy też okresowo zwiększonego napływu wniosków. Organ może jednak wcześniej wydać decyzję – zarówno zgodną z wnioskiem, jak i korzystniejszą dla podatnika czy też mniej korzystną bądź odmowną – albo postanowienie kończące postępowanie, a wówczas tryb milczącego załatwienia sprawy nie

będzie miał zastosowania. Termin 60 dni przyjęty w projektowanym art. 13d ust. 2a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym nie ma przy tym wpływu na „czasowy” zakres stosowania udzielonych zwolnień i ulg z uwagi na regulację art. 13d ust. 3 tej ustawy, zgodnie z którą zwolnienia i ulgi podatkowe udzielone na wniosek podatnika stosuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym złożono wniosek.

Milczące załatwienie sprawy w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa

Zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa ma na celu wprowadzenie milczącego załatwienia sprawy w sprawach wniosków o umorzenie w całości lub w części zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej, czyli ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3 tej ustawy. W sprawach pozostałych ulg w spłacie zobowiązań podatkowych jest niezbędne podjęcie przez organ rozstrzygnięć związanych z tymi ulgami, przykładowo ustalenie liczby rat, terminów płatności i określenie wysokości opłaty prolongacyjnej. Termin 60 dni został, podobnie jak w przypadku ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, przewidziany w związku z możliwością występowania spraw bardziej skomplikowanych czy też okresowo zwiększonego napływu wniosków. Organ może jednak wcześniej wydać decyzję – zarówno zgodną z wnioskiem, jak i korzystniejszą dla podatnika czy też mniej korzystną bądź odmowną – albo postanowienie kończące postępowanie, a wówczas tryb milczącego załatwienia sprawy nie będzie miał zastosowania.

Zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczy każdego rodzaju podatku, stanowiącego dochód zarówno budżetu państwa, jak i jednostek samorządu terytorialnego, z tego względu jest niezbędne wprowadzenie ograniczenia takiego sposobu załatwienia wniosków w postaci określonej wysokości takiego umorzenia w roku podatkowym, którym zgodnie z art. 11 tej ustawy jest rok kalendarzowy (o ile dana ustawa podatkowa nie stanowi inaczej, jak np. w przypadku podatku dochodowego od osób prawnych). W tym celu przyjęto możliwość stosowania takiego trybu umorzenia w całości lub w części zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej jedynie w ramach limitu odpowiadającego wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego na dzień złożenia wniosku przez podatnika. Wysokość limitu została ustalona przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 67a § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa umorzenie zaległości podatkowej powoduje również umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub w takiej części, w jakiej została umorzona zaległość podatkowa. Limit ten został określony dla umorzeń wnioskowanych przez tego samego podatnika do jednego organu podatkowego w zakresie

danego podatku – zatem w przypadku np. podatku od nieruchomości będzie to limit wnioskowanych w danym roku umorzeń do każdego z organów, w których właściwości znajdują się nieruchomości danego podatnika. Z uwagi na wysokość limitu, jak też na ocenę przez organ podatkowy przesłanki wystąpienia tak interesu podatnika, jak i interesu publicznego, nie wprowadzono dodatkowych ograniczeń na wypadek np. zmiany właściwości miejscowej organu w trakcie roku podatkowego – organy Krajowej Administracji Skarbowej mają możliwość pozyskania informacji o ulgach udzielonych temu samemu podatnikowi przez organ poprzednio właściwy i mogą wziąć tę okoliczność pod uwagę przy rozstrzyganiu wniosku o umorzenie. Przyjęte rozwiązanie ma na celu uproszczenie postępowania w sprawach mniejszej wagi i ułatwienie dla podatników, a z drugiej strony ma zabezpieczyć interesy budżetu państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Kierując się potrzebą zabezpieczenia interesów jednostek samorządu terytorialnego, w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa wprowadzono ponadto dodatkową przesłankę wyłączenia stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy, jaką jest odmowa wyrażenia zgody przez organ, którego zgoda jest wymagana do udzielenia ulgi. Należy bowiem zauważyć, że naczelnicy urzędów skarbowych pobierają także w przypadku części podatków (np. w przypadku podatku od spadków i darowizn oraz podatku od czynności cywilnoprawnych) podatki stanowiące dochody jednostek samorządu terytorialnego – w takich przypadkach umorzenia należności dokonuje naczelnik urzędu skarbowego, ale wyłącznie za zgodą przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego (art. 22 ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego). Wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy nie może naruszać powyższej kompetencji organu jednostki samorządu terytorialnego – brak zgody tego organu uniemożliwia załatwienie sprawy zgodnie z wnioskiem, co jest istotą wprowadzanej instytucji, zatem należało wyłączyć w takim przypadku jej stosowanie.

Organ jednostki samorządu terytorialnego, którego stanowisko (zgoda bądź odmowa zgody) jest wymagane do rozpatrzenia wniosku o umorzenie dotyczącego ww. należności stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego, uwzględniono także przy konstruowaniu przesłanki wyłączenia milczącego załatwienia sprawy w przypadkach wprowadzenia czy ogłoszenia określonych stanów nadzwyczajnych. Siedziba tego organu może znajdować się na innym obszarze niż obszar, na którym znajduje się siedziba organu podatkowego, do którego złożono wniosek o umorzenie należności. Wyłączenie milczącego załatwienia sprawy nastąpi bez względu na to, na którym z tych obszarów (na jednym z nich

czy też na obu) trwa wskazany stan nadzwyczajny. Oba organy muszą mieć bowiem zapewnioną możliwość rozpatrzenia sprawy – w zakresie swoich kompetencji.

Powiązane zmiany w ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego stanowią konsekwencję wprowadzenia milczącego załatwienia sprawy w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w zakresie udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3 tej ustawy (umorzeń). Jak wskazano w uzasadnieniu zmian tej ustawy, w przypadku niektórych podatków stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego umorzenia należności dokonuje naczelnik urzędu skarbowego, ale wyłącznie za zgodą przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego. Art. 22 ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozstrzyga, że zgoda taka jest wydawana w formie postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie. Możliwość milczącego załatwienia sprawy w wyznaczonym terminie 60 dni przez naczelnika urzędu skarbowego jest zatem uzależniona od sprawnego wydania rozstrzygnięcia (zgody albo odmowy zgody) przez przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego. Projekt wprowadza zatem instytucję milczącego załatwienia sprawy również w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia – jeżeli w terminie 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia naczelnika urzędu skarbowego przewodniczący zarządu jednostki samorządu terytorialnego nie wyda postanowienia, uznaje się, że zgoda została wyrażona milcząco. Przyjęty termin 14 dni uznano za wystarczający – jakkolwiek bowiem zakres rozpoznania sprawy przez przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego nie został określony w zmienianej ustawie, to jest on węższy niż wymagany od organu podatkowego, który powinien prowadzić postępowanie w sprawie udzielenia ulgi z zachowaniem zasad ogólnych postępowania podatkowego, w tym np. ponownie wystąpić do przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego w przypadku nieuwzględnienia przez niego przy odmowie zgody istotnych okoliczności sprawy (tak w uzasadnieniu wyroku WSA w Gliwicach z dnia 14 maja 2025 r. I SA/GI 266/25).

Wprowadzono równocześnie odrębne wyłączenie tej instytucji w przypadkach wprowadzenia czy ogłoszenia określonych stanów nadzwyczajnych, tj. stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego, stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego, jak również – przez odpowiednią zmianę ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi – w przypadkach wystąpienia powodzi na

obszarze, na którym znajduje się siedziba organu. Należy zauważyć, że wyłączenie to jest też uwzględnione w analogicznym wyłączeniu milczącego załatwienia sprawy w sprawie „głównej” dotyczącej umorzenia danej należności wprowadzonym w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Powiązane zmiany w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi stanowią uzupełnienie wyłączenia stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy w sprawach podatkowych w przypadkach wystąpienia stanów nadzwyczajnych, jakie w odniesieniu do stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego, stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego wprowadzono bezpośrednio w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Zastosowanie tożsamego rozwiązania legislacyjnego w przypadku powodzi nie było możliwe z uwagi na szczególną konstrukcję ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, w której określone rozwiązania uregulowane w tej ustawie są stosowane w zakresie określonym w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 1 ust. 2 tej ustawy w odniesieniu do danego przypadku powodzi. Zgodnie z przyjętą w zmienianej ustawie konstrukcją jej regulacji dodano zatem nowe regulacje w art. 9a tej ustawy, w których określono nowy środek w postaci wyłączenia stosowania:

- 1) w sprawach umorzenia zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej – przepisów art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz art. 22 ust. 1a ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (wyłączenie takie powinno być stosowane łącznie bez względu na to, czy powódź dotyczy obszaru, na którym ma siedzibę tylko organ podatkowy, tylko przewodniczący zarządu jednostki samorządu terytorialnego czy też oba te organy);
- 2) w sprawach przyznania zwolnień i ulg określonych w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym – przepisu art. 13d ust. 2a tej ustawy.

W obu przypadkach uwzględniono dodatkowy okres wyłączenia wynoszący 14 dni analogicznie do regulacji art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, jednak należy zauważyć, że w przypadku powodzi – odmiennie od przypadków innych sytuacji nadzwyczajnych – zarówno o

zastosowaniu, jak i o okresie zastosowania danego środka (w tym przypadku – wyłączenia milczącego załatwienia sprawy) rozstrzyga rozporządzenie wydane na podstawie art. 1 ust. 2 tej ustawy. Pozwala to na dostosowanie okresu ewentualnego wyłączenia do danego przypadku powodzi (jej zakresu i wywołanych nią skutków).

3. Ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych

W ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych proponuje się doprecyzowanie przepisu, który określa wydawanie decyzji w sprawach rekultywacji i zagospodarowania terenu. W szczególności proponuje się wskazanie, co zawiera decyzja o ustaleniu kierunku rekultywacji oraz decyzja o uznaniu rekultywacji za zakończoną, przesądzenie, że wskazanie granic obszaru, na którym ma być i na którym została przeprowadzona rekultywacja, następuje na mapie sytuacyjno-wysokościowej, z oznaczeniem terenu objętego rekultywacją i wskazaniem poszczególnych kierunków rekultywacji, a także wskazanie, że niewydanie niezbędnych do wydania ww. decyzji opinii przez dyrektora właściwego terenowo okręgowego urzędu górniczego – w odniesieniu do działalności górniczej, dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych lub dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do gruntów o projektowanym leśnym kierunku rekultywacji oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta) – w terminie 30 dnia od dnia wpłynięcia wniosku o wydanie opinii traktuje się jako brak zastrzeżeń, aby brak opinii ww. organów w przewidzianym terminie nie wstrzymywał wydania decyzji w sprawach rekultywacji i zagospodarowania terenu.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych rekultywacja gruntów to nadanie lub przywrócenie gruntom zdegradowanym albo zdewastowanym wartości użytkowych lub przyrodniczych przez właściwe ukształtowanie rzeźby terenu, poprawienie właściwości fizycznych i chemicznych, uregulowanie stosunków wodnych, odtworzenie gleb, umocnienie skarp oraz odbudowanie lub zbudowanie niezbędnych dróg. Natomiast przez zagospodarowanie gruntów rozumie się rolnicze, leśne lub inne użytkowanie gruntów zrehabilitowanych.

4. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym

Zmiany w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym mają na celu wprowadzenie instytucji milczącego zakończenia postępowania w sprawach wydawania zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego przez jednostkę, jeżeli pojazd jest używany w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego. Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 12

zezwolenia takie są wydawane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Należy zaznaczyć, że zezwolenia są wydawane dla pojazdów, które jeszcze przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie zezwolenia są używane przez jednostki w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego (jednakże bez uprzywilejowania w ruchu drogowym). W latach 2022–2025 (dane za 2025 r. obejmują okres od dnia 1 stycznia do dnia 8 grudnia 2025 r.) wydano 1771 zezwoleń (w tym w poszczególnych latach: w 2022 r. – 381, w 2023 r. – 339, w 2024 r. – 477, a do dnia 8 grudnia 2025 r. – 574). W latach 2022–2025 wydano 129 odmów udzielenia zezwolenia (w tym w poszczególnych latach: w 2022 r. – 30, w 2023 r. – 32, w 2024 r. – 30, a do dnia 8 grudnia 2025 r. – 37). Średni czas trwania postępowania wynosi około 60 dni. Na potrzeby umożliwienia załatwienia tych spraw również milcząco, w projekcie określono zakres danych wymaganych we wniosku o wydanie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego, jak i określono katalog wymaganych dokumentów w celu dostarczenia organowi niezbędnych informacji potrzebnych do rozpatrzenia wniosku już na etapie jego złożenia. W projekcie określono termin, w jakim minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje zezwolenie, a także wprowadzono zasadę, zgodnie z którą niewydanie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w wyznaczonym terminie (60 dni od dnia otrzymania wniosku) będzie uznawane za wydanie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego dla pojazdu określonego we wniosku.

5. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami

W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami proponuje się dodanie zmiany polegającej na wskazaniu, że w przypadku podziału nieruchomości opinia wójta, burmistrza albo prezydenta miasta w zakresie zgodności proponowanego podziału nieruchomości z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku tego planu – w zakresie spełnienia warunków, o których mowa w art. 94 ust. 1 tej ustawy, jest wydawana na wniosek osoby, która ma interes prawny w dokonaniu tego podziału. Postanowienie opiniujące wstępny projekt podziału jest etapem postępowania podziałowego, w toku którego organ dokonuje oceny spełnienia przesłanki dopuszczalności podziału. Organ, opiniując podział nieruchomości, jest uprawniony do oceny, czy podział jest dopuszczalny, w tym między innymi, czy jest zgodny z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W procedurze opiniowania projektu podziału organ administracji musi zatem uwzględnić przeznaczenie terenu określone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i z tego punktu widzenia ocenić, czy projekt wpisuje się w

przyjęte ustalenia, a także ocenia możliwość zagospodarowania wydzielonych części gruntu. W sytuacji gdy organ pozytywnie zaopiniuje podział, właściciel nieruchomości uzyskuje poczucie pewności prawnej oraz może podjąć racjonalną ekonomicznie decyzję o zleceniu usług geodezyjnych. Z kolei w przypadku opinii negatywnej wnioskodawca może odstąpić od podziału w celu uniknięcia kosztów.

6. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym proponuje się dodanie regulacji usprawniającej procedurę wydawania zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym wymagających uzgodnienia – są to zezwolenia określone w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. d¹–g tej ustawy. Przewozem regularnym jest publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1262). Natomiast przewozem regularnym specjalnym jest niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób.

Usprawnienie przedmiotowej procedury polega na doprecyzowaniu, że uzgodnienie, które jest wymagane przy wydawaniu ww. zezwoleń, uważa się za dokonane w przypadku niezajęcia stanowiska przez organ uzgadniający w terminie 30 dni od dnia wystąpienia o uzgodnienie. Pozwoli to na wydawanie przedmiotowych zezwoleń po upływie terminu przewidzianego na uzgodnienie.

7. Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami

Projektowane zmiany dotyczą uzupełnienia ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami o regulacje związane z usprawnieniem procesu wpisu pojazdu zabytkowego do rejestru zabytków. Zmiana polega na dodaniu w art. 10 ww. ustawy ust. 1a i 1b, które wprowadzają mechanizm milczącego zakończenia postępowania w zakresie wpisu pojazdu zabytkowego do rejestru zabytków, co ma uprościć i przyspieszyć procedurę rejestracji pojazdów zabytkowych, zwłaszcza w przypadkach niespornych. Projektowana zmiana ma charakter deregulacyjny i ukierunkowany na usprawnienie procedury administracyjnej, którą jest wpis pojazdu zabytkowego do rejestru zabytków (stanowiący jeden z etapów procedury związanej z rejestracją takiego pojazdu). Takie usprawnienie będzie miało pozytywny wpływ na wspomnianą procedurę, zwłaszcza w sytuacji, w której do wniosku jest dołączana pełna oraz szczegółowa dokumentacja (opinia rzeczoznawcy, dokumenty techniczne, fotografie itp.) i tym

samym rozstrzygnięcie wniosku nie rodzi konieczności przeprowadzania dodatkowego postępowania dowodowego. Innymi słowy wprowadzenie projektowanych rozwiązań może doprowadzić do zmniejszenia obciążeń wojewódzkich konserwatorów zabytków (zwłaszcza w przypadkach tych wniosków, których treść oraz załączona dokumentacja nie budzą wątpliwości w zakresie ich zasadności), którzy nie będą musieli (w takich oczywistych przypadkach) każdorazowo wydawać decyzji administracyjnej. W konsekwencji wprowadzenie projektowanej zmiany wpłynęłoby także na skrócenie czasu rozpatrywania bardziej skomplikowanych spraw.

Należy podkreślić, że celem proponowanych regulacji jest nie tylko usprawnienie jednego z elementów procesu rejestracji pojazdów zabytkowych (wpis do rejestru zabytków), ale w dalszej perspektywie jest nim także dążenie do popularyzacji i ochrony dziedzictwa motoryzacyjnego. Warto także odnotować, że wprowadzenie milczącego zakończenia postępowania w procedurze rejestracji pojazdu zabytkowego nie wyłącza możliwości reagowania wojewódzkich konserwatorów zabytków, w przypadku gdy będą oni mieć jakiegokolwiek wątpliwości co do konkretnego wniosku o wpis konkretnego pojazdu do rejestru zabytków. Proponowane przepisy przyznają bowiem *ex lege* wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków termin 90 dni na wydanie decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie wpisu pojazdu zabytkowego do rejestru zabytków i tym samym nie osłabiają jego działań ukierunkowanych na ochronę zabytków ruchomych, do których należą także pojazdy zabytkowe.

W zakresie regulacji intertemporalnych proponuje się, aby do spraw o wpis pojazdu zabytkowego do wojewódzkiego rejestru zabytków, które zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosować przepisy dotychczasowe.

8. Ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej

Zmiana w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej obejmuje doprecyzowanie przedmiotu opłaty skarbowej w sprawach załatwianych milcząco przez uregulowanie – w ramach regulacji art. 1 tej ustawy określającej przedmiot opłaty skarbowej, jakim jest m.in. „dokonanie czynności urzędowej” i „wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji)” – terminu takiego „dokonania czynności urzędowej” i „wydania zezwolenia (pozwolenia, koncesji)” w sprawach załatwianych milcząco. Projektowana regulacja przenosi na grunt regulacji ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej rozwiązanie wynikające z obowiązującego art. 122c Kpa, który określa termin milczącego załatwienia sprawy (następuje ono w dniu

następującym po dniu, w którym upływa termin przewidziany do wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie albo wniesienia sprzeciwu, a w przypadku gdy organ przed upływem terminu do załatwienia sprawy zawiadomi stronę o braku sprzeciwu – w dniu doręczenia tego zawiadomienia).

Dodatkowo w kontekście art. 9 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, który przewiduje zwrot opłaty skarbowej (na wniosek), jeżeli mimo jej zapłacenia nie dokonano czynności urzędowej bądź nie wydano zezwolenia (pozwolenia, koncesji), należy zauważyć, że w przypadku milczącego załatwienia sprawy bezsprzecznie dochodzi do jej załatwienia (zgodnie z wnioskiem zainteresowanego), w tym wydania zezwolenia, przyjęcia zgłoszenia czy nadania uprawnień. Organ rozstrzygający sprawę w sposób milczący jest przy tym zobowiązany do przeprowadzenia takiego samego postępowania jak w przypadkach, w których formalnie wydał w danej sprawie decyzję, i do rozstrzygnięcia tej sprawy. Projektowane doprecyzowanie art. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej niezależnie od sprecyzowania momentu dokonania czynności urzędowej czy wydania zezwolenia usunie także ewentualne wątpliwości co do tożsamości milczących rozstrzygnięć z rozstrzygnięciami w sprawie załatwionej przez wydanie formalnej decyzji. Przypadki milczącego załatwienia sprawy zostaną bowiem bezpośrednio uregulowane w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

9. Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

Projektowana zmiana w art. 72 ustawy ma na celu usprawnienie procesu inwestycyjnego w przypadku konieczności potwierdzenia aktualności warunków jego realizacji określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w przypadku gdy od dnia jej wydania upłynęło nie mniej niż 5 lat. Kwestię tę reguluje art. 72 ust. 4a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Aktualność warunków potwierdza organ w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Proponuje się wprowadzić rozwiązanie polegające na milczącym potwierdzeniu aktualności przedmiotowych warunków, w przypadku gdy organ nie wyda postanowienia w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie.

W obecnym stanie prawnym przepisy dotyczące przeniesienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na inne podmioty nie są wystarczająco sprecyzowane, co prowadzi do licznych wątpliwości interpretacyjnych. W projekcie przewiduje się doprecyzowanie przesłanek dotyczących przeniesienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na inne podmioty. Przewiduje się wprowadzenie przepisów umożliwiających przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jedynie w całości na rzecz innego podmiotu albo podmiotów pod warunkiem ich odpowiedzialności solidarnej za wykonanie i respektowanie postanowień tej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W obecnym stanie prawnym przepisy ustawy ooś nakładają obowiązek informowania organu prowadzącego postępowanie o zbyciu lub przeniesieniu prawa własności lub użytkowania wieczystego w stosunku do nieruchomości znajdujących w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia. Powyższy obowiązek jest w istocie przepisem „martwym”, gdyż strony postępowania nie mają interesu w tym, aby takowych zgłoszeń dokonywać, a konsekwencje braku takiego zgłoszenia nie powinny obejmować nabywcę.

W związku z zaistniałym problemem nierespektowania obowiązków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach planuje się rozszerzyć krąg podmiotów zobligowanych do przestrzegania postanowień wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a przede wszystkim zapewnić ustawową ciągłość ich przestrzegania mimo zmian praw właścicielskich przedsięwzięcia realizowanego lub zrealizowanego.

Projekt przewiduje możliwość przeniesienia na inny podmiot decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Projektowane rozwiązanie jest wzorowane na przepisach art. 189 i art. 193 ust. 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Przenoszenie praw i obowiązków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie się odbywało z mocy prawa. Wskazany przepis wyraźnie wskazuje, że decyzja administracyjna nie wygasa, jeżeli nastąpiło przejęcie praw i obowiązków.

W wyniku wprowadzenia wskazanej zmiany konieczne było dokonanie zmiany wynikowej w art. 21 ust. 2 pkt 9 ustawy ooś określającego zakres danych zamieszczanych w publicznie dostępnych wykazach, polegającej na uzupełnieniu tego przepisu również o wnioski o dokonanie zmiany we wskazanym trybie art. 72a tej ustawy.

10. Ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych

Zmiany w ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych mają na celu wprowadzenie instytucji milczącego zakończenia postępowania w sprawach wydawania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej w przypadku imprezy masowej

artystyczno-rozrywkowej. Impreza masowa artystyczno-rozrywkowa to impreza o charakterze artystycznym, rozrywkowym lub zorganizowane publiczne oglądanie przekazu telewizyjnego na ekranach lub urządzeniach umożliwiających uzyskanie obrazu o przekątnej przekraczającej 3 m, która ma się odbyć:

- 1) na stadionie, w innym obiekcie niebędącym budynkiem lub na terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, na których liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 1000;
- 2) w hali sportowej lub w innym budynku umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, w których liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 500.

W projekcie określono zakres danych wymaganych we wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej, a także wprowadzono zasadę, zgodnie z którą niewydanie przez organ decyzji w ustawowym terminie będzie uznawane za milczące załatwienie sprawy w rozumieniu przepisów działu II rozdziału 8a Kpa. Aby można było uznać żądanie strony, we wniosku wprowadzono dane wynikające z treści zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej – warunki przeprowadzenia imprezy masowej, w tym miejsce jej przeprowadzenia, czas jej rozpoczęcia i zakończenia, maksymalną liczbę osób, które mogą w niej uczestniczyć, liczbę członków służby porządkowej oraz służby informacyjnej, ustaloną zgodnie z art. 6 ust. 2, oraz informację o zainstalowaniu urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk, o których mowa w art. 11.

Zgodnie z projektowaną regulacją z dniem następującym po upływie wspomnianego wyżej terminu do wydania decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 nowelizowanej ustawy, uznaje się, że organizatorowi zostało wydane zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej zgodnie z warunkami, które określił we wniosku (warunki przeprowadzenia imprezy masowej). W odróżnieniu od przepisów Kpa organ został zobligowany do wydania zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy (zgodnie z Kpa organ czyni to na wniosek).

Pozostałe zmiany mają charakter porządkujący:

- 1) zakłada się wyłączenie z dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej informacji o zainstalowanych urządzeniach

rejestrujących obraz i dźwięk, o których mowa w art. 11, gdyż w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej ta informacja będzie wskazana we wniosku;

- 2) doprecyzowano, że kontrola zgodności imprezy masowej w przypadku imprezy przeprowadzanej na podstawie art. 29a będzie dokonywana pod względem zgodności imprezy z warunkami określonymi przez organizatora we wniosku i w dokumentach do niego dołączonych; niespełnienie tych warunków uprawnia organ do wydania decyzji o przerwaniu imprezy masowej (zmiana art. 31);
- 3) przepis upoważniający organ do wydania decyzji o zakazie przeprowadzenia imprezy masowej, jeżeli po wydaniu zezwolenia stwierdzi, że zostały naruszone warunki bezpieczeństwa dające podstawę do jego wydania, uzupełniono o możliwość wydania takiej decyzji w trybie milczącego zakończenia postępowania (zmiana art. 32);
- 4) doprecyzowano przepis karny zakładający penalizację organizowania imprezy masowej niezgodnie z warunkami określonymi we wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej i załączonych do niego dokumentach – w przypadku określonym w dodawanym w projekcie art. 29a (zmiana art. 58 ust. 1).

11. Zmiany w ustawach regulujących obowiązek wpisu do rejestrów działalności regulowanej: ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz ustawa z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej

Jak wskazano w części ogólnej uzasadnienia, projekt wprowadza zmiany niektórych przepisów dotyczących działalności gospodarczej wykonywanej jako działalność regulowana w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców przez określenie – wzorem innych obowiązujących regulacji, np. art. 13 ust. 4 i 4a ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe czy art. 17ba ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe – skutku prawnego niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej mimo niewydania decyzji o odmowie wpisu do rejestru. Przewiduje się, że w takiej sytuacji złożony kompletny wniosek o wpis do rejestru będzie uważany za zaakceptowany, a wnioskodawca w wyznaczonym terminie będzie mógł rozpocząć wykonywanie działalności.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych

Zmiany w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych obejmują określenie skutku niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej, jakim będzie

umożliwienie rozpoczęcia wykonywania działalności mimo braku wpisu. Zmieniana ustawa reguluje m.in. wykonywanie działalności obejmującej świadczenie usług płatniczych.

Wykonywanie takiej działalności w zakresie:

- 1) świadczenia wyłącznie usługi dostępu do informacji o rachunku,
- 2) usług płatniczych w charakterze małej instytucji płatniczej (małą instytucją płatniczą jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisana do rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego, prowadząca działalność w zakresie usług płatniczych, z wyjątkiem świadczenia usługi inicjowania transakcji płatniczej i dostępu do informacji o rachunku; ponadto średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich 12 miesięcy wykonanych przez małą instytucję płatniczą, w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ona usługi płatnicze, nie może przekraczać kwoty stanowiącej równowartość 1 500 000 euro miesięcznie),
- 3) usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych
– jest działalnością regulowaną.

Przepisy ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych wdrażają w tym zakresie dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35, z późn. zm.), która w art. 32 i art. 33, w odniesieniu do podmiotów świadczących niektóre usługi płatnicze w ograniczonym zakresie, przewiduje fakultatywne bądź obligatoryjne zwolnienia ze stosowania m.in. procedury podejmowania działalności dostawcy usług płatniczych wyłącznie na podstawie uzyskanego zezwolenia. Zwolnienia te nie obejmują jednak wymogu rejestracji podmiotu korzystającego ze zwolnienia (art. 14 ww. dyrektywy) ani konieczności spełnienia określonych dla tych podmiotów warunków podjęcia lub wykonywania działalności.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych podjęcie działalności regulowanej wymaga wpisu do odpowiednio:

- 1) rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku,
 - 2) rejestru małych instytucji płatniczych,
 - 3) rejestru biur usług płatniczych
- które są częścią rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego uregulowanego w dziale VIII tej ustawy.

Organem prowadzącym ten rejestr jest Komisja Nadzoru Finansowego, która dokonuje wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu kompletnego wniosku o wpis. W przypadku wniosku o wpis do rejestru biur usług płatniczych termin ten wynosi 14 dni. Dzień dokonania wpisu do rejestru uważa się za dzień rozpoczęcia działalności objętej wpisem.

Proponuje się uzupełnienie regulacji art. 117b, art. 117k oraz art. 119a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych o jednoznaczne rozstrzygnięcie sytuacji niedokonania w terminie wpisu do rejestru, gdy nie wydano decyzji o odmowie wpisu. Złożony wniosek wywoła w takim przypadku skutek prawny mimo braku dokonania wpisu. W związku z przypadkami składania wniosków o wpis niekompletnych bądź zawierających błędy lub dane niewystarczające do oceny wniosku o wpis oraz koniecznością uzupełniania takich wniosków równocześnie jest zasadne, aby wnioskodawca został powiadomiony o terminie wpływu wniosku niewymagającego uzupełnień, aby mógł ustalić, w jakim ostatecznie terminie złożony przez niego wniosek dotyczący podjęcia określonej działalności gospodarczej zostanie rozstrzygnięty. Taki wymóg zawiadomienia wnioskodawcy został wprowadzony (przez zastosowanie stosownych odesłań precyzujących rodzaj wpisu, którego dotyczy wniosek) wyłącznie w odniesieniu do wniosków o ten wpis, którego dokonanie jest warunkiem rozpoczęcia danej działalności regulowanej („pierwotny” wpis) – jakkolwiek zatem zgodnie z art. 137 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych przez „wpis do rejestru” rozumie się także jego zmianę, wprowadzony wymóg zawiadomienia nie będzie dotyczył wniosków, których przedmiotem jest zmiana treści wpisu w rejestrze. Wprowadzane regulacje nie określają przy tym wymaganej formy zawiadomienia – istotny jest natomiast skutek dotarcia informacji do jej adresata (wnioskodawcy). Równocześnie nie ulega zmianie art. 141 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zgodnie z którym odmowa wpisu do rejestru może nastąpić w szczególności, jeżeli wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie lub dane zawarte we wniosku są niezgodne ze stanem faktycznym. W razie bezskuteczności wezwania do uzupełnienia wniosku o wpis organ może zatem – stosownie do konkretnej sytuacji – ponowić takie wezwanie albo rozstrzygnąć o odmowie wpisu. Jeżeli jednak dokumentacja zostanie uzupełniona, o czym wnioskodawca zostanie powiadomiony, a w terminie 3 miesięcy (14 dni – w przypadku biura usług płatniczych) od takiego uzupełnienia wpis nie zostanie dokonany ani nie zostanie wydana decyzja o odmowie wpisu, nastąpi wprowadzany skutek uznania wpisu za dokonany.

Określony w dodawanych regulacjach skutek rozpoczęcia działalności mimo braku wpisu do rejestru nastąpi po upływie odpowiednio 4 miesięcy albo 45 dni od dnia wpływu wniosku niewymagającego uzupełnienia, a zatem po upływie dodatkowego miesiąca (31 dni) od upływu terminu na dokonanie wpisu. Ten dodatkowy okres po upływie terminu na dokonanie wpisu albo odmowę wpisu powinien z jednej strony zapewnić możliwość doręczenia ewentualnej decyzji o odmowie wpisu (wydanej w terminie), a z drugiej strony – umożliwić wnioskodawcy ewentualne wycofanie wniosku o wpis. Wprowadzony skutek nie nastąpi zatem, jeżeli najpóźniej w ostatnim dniu roboczym (przyjmując potoczne znaczenie określenia „dzień roboczy” jako obejmujące dni od poniedziałku do piątku, z wyjątkiem świąt) poprzedzającym dzień upływu terminu do jego powstania przedsiębiorca zrezygnuje z wykonywania danej działalności i wycofa złożony wniosek. Należy bowiem zauważyć, że rozpoczęcie wykonywania działalności w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, małej instytucji płatniczej czy biura usług płatniczych wiąże się także z rozpoczęciem stosowania wobec danego przedsiębiorcy obowiązków określonych w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w tym ponoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Zasadne jest zatem swego rodzaju potwierdzenie aktualności (w szczególności w sytuacjach uzupełniania złożonej dokumentacji) zamiaru przedsiębiorcy rozpoczęcia wykonywania danej działalności, dla którego również przyjęto formę milczącą (niewycofanie wniosku). Po upływie terminu na wycofanie wniosku organ prowadzący rejestr będzie miał możliwość wykonania nałożonego na niego równocześnie obowiązku niezwłocznego uzupełnienia wpisów w prowadzonym rejestrze, tak aby zapewnić aktualność rejestru.

Z uwagi na szczególny moment rozpoczęcia w tych przypadkach działalności w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, małej instytucji płatniczej czy biura usług płatniczych uzupełniono także zakres danych wpisywanych do rejestrów takich dostawców. W przypadku rozpoczęcia danej działalności zgodnie z wprowadzanymi regulacjami, w dniu następującym po upływie wskazanych w ustawie terminów w rejestrze będzie wskazywana także data rozpoczęcia danej działalności (w przypadku pozostałych dostawców wpisanych do rejestru w zwykłym trybie datą rozpoczęcia działalności jest data dokonania wpisu do rejestru). Obowiązek organu prowadzącego rejestr niezwłocznego uzupełnienia wpisu w tym rejestrze oraz dodatkowa informacja o dacie rozpoczęcia działalności ujawniona w rejestrze mogą być istotne w szczególności dla

potencjalnych klientów takich dostawców usług płatniczych zainteresowanych weryfikacją ich statusu prawnego i potwierdzeniem prawa do wykonywania przez nich danej działalności.

Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu

Zmiany w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu obejmują określenie skutku niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej, jakim będzie umożliwienie rozpoczęcia wykonywania działalności mimo braku wpisu. Zmieniana ustawa reguluje m.in. wykonywanie działalności gospodarczej obejmującej świadczenie usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16 tej ustawy, czyli określonych usług umożliwiających funkcjonowanie innych podmiotów, polegających na tworzeniu osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, pełnieniu funkcji członka zarządu lub umożliwianiu innej osobie pełnienia tego rodzaju funkcji w takim podmiocie, zapewnianiu takiemu podmiotowi siedziby, adresu prowadzenia działalności lub adresu korespondencyjnego oraz innych pokrewnych usług, działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania jako powiernik trustu, który powstał w drodze czynności prawnej, a także na działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania jako osoba wykonująca prawa z akcji lub udziałów na rzecz podmiotu innego niż spółka notowana na rynku regulowanym podlegającym wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym (zwanej dalej „działalnością na rzecz spółek lub trustów”). Przedsiębiorca wykonujący działalność na rzecz spółek lub trustów jest instytucją obowiązaną w rozumieniu ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a zatem jest zobligowany do stosowania środków bezpieczeństwa finansowego wobec swoich klientów oraz do wykonywania innych obowiązków określonych w tej ustawie. Zgodnie z art. 47 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73, z późn. zm.) podmioty świadczące wskazane wyżej usługi muszą podlegać obowiązkowi uzyskania zezwolenia albo rejestracji, a właściwy organ musi być zobowiązany do zapewnienia, aby osoby, które zajmują stanowiska kierownicze w tych podmiotach lub są ich beneficjentami rzeczywistymi, były osobami spełniającymi wymogi dotyczące kompetencji i reputacji. Wymagania te wdrożono

przez rozstrzygnięcie w art. 129a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu o wykonywaniu działalności na rzecz spółek lub trustów jako działalności regulowanej wymagającej wpisu do rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów. Zgodnie z art. 129f ust. 3 tej ustawy właściwy organ (którym jest minister właściwy do spraw finansów publicznych albo wyznaczony organ Krajowej Administracji Skarbowej) dokonuje wpisu podmiotu do tego rejestru w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku o wpis wraz z oświadczeniem o kompletności i zgodności z prawdą zawartych w nim danych oraz o spełnieniu warunków wykonywania działalności na rzecz spółek lub trustów.

Proponuje się uzupełnienie powyższych regulacji o rozstrzygnięcie sytuacji niedokonania w terminie wpisu do rejestru, gdy nie wydano decyzji o odmowie wpisu. Złożony wniosek wywoła w takim przypadku skutek prawny mimo braku dokonania wpisu. W związku z przypadkami składania wniosków o wpis niekompletnych bądź zawierających błędy proponuje się równocześnie jednoznaczne uregulowanie w art. 129f ust. 3 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu sytuacji, w których jest niezbędne wezwanie wnioskodawcy do uzupełnienia złożonej dokumentacji. W takich przypadkach termin na dokonanie wpisu będzie liczony od dnia wpływu do organu prowadzącego rejestr kompletnej dokumentacji. Analogicznie do zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych nie wprowadzono przy tym zmiany art. 129g pkt 1 tej ustawy rozstrzygającego o odmowie wpisu do rejestru, jeżeli wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie.

Określony w dodawanej regulacji skutek rozpoczęcia działalności mimo braku wpisu do rejestru nastąpi po upływie 45 dni od dnia wpływu wniosku albo uzupełnionego wniosku. Dodatkowy okres po upływie terminu na dokonanie wpisu albo odmowę wpisu (31 dni) powinien z jednej strony zapewnić możliwość doręczenia ewentualnej decyzji o odmowie wpisu (wydanej w terminie), a z drugiej strony – umożliwić wnioskodawcy ewentualne wycofanie wniosku o wpis. Wyłączenie wystąpienia skutku w przypadku wycofania wniosku uregulowano analogicznie do zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W podobny do przewidzianego w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych sposób uzupełniono także zakres danych w rejestrze tej działalności regulowanej. Z względu na odmienny sposób funkcjonowania tego rejestru nie wprowadzono natomiast w tym przypadku obowiązku powiadamiania o terminie wpływu uzupełnionego wniosku oraz obowiązku niezwłocznego uzupełnienia wpisu przez organ prowadzący rejestr ani domniemania legalności działalności do czasu tego uzupełnienia.

Ustawa z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej

Zmiany w ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej obejmują określenie skutku niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej, jakim będzie umożliwienie rozpoczęcia wykonywania działalności mimo braku wpisu. Zmieniana ustawa reguluje wykonywanie działalności lombardowej jako działalności regulowanej wymagającej wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność lombardową prowadzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego. Zgodnie z art. 39 ust. 4 tej ustawy wpis jest dokonywany w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, a zgodnie z art. 37 ust. 2 tej ustawy dzień dokonania wpisu uważa się za dzień rozpoczęcia działalności przez przedsiębiorcę wykonującego działalność lombardową.

Proponuje się uzupełnienie powyższych regulacji w sposób analogiczny do zmian wprowadzanych w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych i ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W art. 39 ust. 4a ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej – podobnie do zmienianego art. 129f ust. 3 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – uregulowano sytuacje, w których jest niezbędne wezwanie przedsiębiorcy do uzupełnienia złożonej dokumentacji (liczenie terminu na dokonanie wpisu od otrzymania uzupełnionego wniosku). Określono także skutek niedokonania w terminie wpisu albo niewydania w terminie decyzji o odmowie wpisu do rejestru – zgodnie z dodaną regulacją art. 39 ust. 6a ustawy złożony albo uzupełniony wniosek wywoła skutek prawny mimo braku dokonania wpisu. Skutek ten nastąpi po upływie 45 dni od dnia otrzymania wniosku przez Komisję Nadzoru Finansowego. Dodatkowy okres po upływie terminu na dokonanie wpisu albo odmowę wpisu (31 dni) powinien z jednej strony zapewnić możliwość doręczenia ewentualnej decyzji o odmowie wpisu (wydanej w terminie), a z drugiej strony – umożliwić przedsiębiorcy ewentualne wycofanie wniosku o wpis. Wyłączenie wystąpienia skutku w przypadku wycofania wniosku uregulowano analogicznie do zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W podobny do przewidzianego ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych sposób uzupełniono także zakres danych w rejestrze tej działalności regulowanej.

Z uwagi na powiązanie dokonania wpisu do rejestru z nadaniem przedsiębiorcy numeru rejestrowego, którego nie może on określić samodzielnie, Komisja Nadzoru Finansowego została zobowiązana w dodanym w art. 39 ust. 6b ustawy do niezwłocznego dokonania tego wpisu (zamieszczenia danych w rejestrze), a do dnia dokonania tego wpisu przyjmuje się, że

działalność jest wykonywana na podstawie wpisu. Nie powstanie zatem przesłanka odpowiedzialności przedsiębiorcy za wykroczenie określone w art. 45 ustawy obejmująca dokonanie określonych czynności bez wymaganego wpisu do rejestru. Równocześnie, biorąc pod uwagę, że termin, po upływie którego przedsiębiorca rozpoczyna wykonywanie działalności lombardowej (a zatem jest także objęty obowiązkiem ciążącym na takim przedsiębiorcy), jest liczony od dnia otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego wniosku albo uzupełnionego wniosku, uzupełniono regulację art. 39 ust. 1 ustawy o wymóg zapewnienia przez system teleinformatyczny, za pośrednictwem którego są składane wnioski o wpis, udostępnienia wnioskodawcy informacji o dniu otrzymania tego wniosku.

12. Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach

W projekcie przewiduje się wprowadzenie milczącej zgody przy przedłużeniu zezwoleń na zbieranie lub przetwarzanie odpadów, w przypadku gdy zostały one wydane na okres krótszy niż 10 lat, do maksymalnego okresu 10 lat od dnia wydania takiego zezwolenia. Możliwość przedłużenia zezwoleń w projektowanym trybie nie dotyczy zezwoleń na zbieranie zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych. Jeżeli właściwy organ w terminie 60 dni od dnia doręczenia temu organowi wniosku o przedłużenie danego zezwolenia nie wyda decyzji odmownej albo nie wyda decyzji przedłużającej dane zezwolenie, przyjmuje się, że z dniem następującym po dniu upływu tego terminu dane zezwolenie zostało przedłużone. Jednakże warunkiem zastosowania trybu milczącej zgody jest tutaj brak wnioskowania o dokonanie jakichkolwiek innych zmian niż tylko przedłużenie okresu obowiązywania zezwolenia. Celem projektowanej zmiany jest uproszczenie procedury administracyjnej, w przypadku gdy wniosek dotyczy wyłącznie przedłużenia okresu wydanego wcześniej zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów, a więc zmiany formalnej. W przypadku równoczesnego wnioskowania o dokonanie innych zmian będzie konieczne przeprowadzenie postępowania administracyjnego i wydanie decyzji administracyjnej. Wnioskodawca ubiegający się o przedłużenie zezwolenia składa wraz z wnioskiem dokumenty formalne konkretnie wskazane z art. 42 ustawy o odpadach (przepis określający niezbędne informacje do zawarcia we wniosku wraz z dokumentami niezbędnymi do uzyskania zezwolenia). Wprowadzenie trybu milczącego załatwienia sprawy nie zwalnia również organu od zasięgnięcia opinii wójta, burmistrza lub prezydenta miasta co do rodzaju prowadzonej działalności, jak i zapewnienia dostępu społeczeństwa, w przypadku gdy przedłużenie dotyczy zezwolenia dla termicznego przekształcania odpadów.

Należy pamiętać, że milczące załatwienie sprawy nie wyłącza działania organu, a tym samym możliwości wydania decyzji odmownej, w przypadku gdy w wyniku postępowania organ ustali, że nie zachodzą przesłanki umożliwiające przedłużenie danego zezwolenia. W przypadku natomiast gdyby wniosek o przedłużenie pozwolenia został złożony w terminie przypadającym blisko przed upływem ważności tego pozwolenia, co powodowałoby, że termin skutkujący milczącą zgodą na przedłużenie tego pozwolenia upłynąłby już po upływie ważności pozwolenia, to skutek ten nie nastąpi, bowiem przedłużenie jest możliwe tylko w przypadku obowiązującego pozwolenia. W takim przypadku postępowanie stanie się bezprzedmiotowe.

W związku z tym, że w przypadku pozytywnego załatwienia sprawy w trybie milczącej zgody nie zostanie wydana decyzja administracyjna, a potwierdzeniem takiego rozstrzygnięcia będzie zaświadczenie wydawane wnioskodawcy, konieczne było wskazanie, że przepisy odnoszące się do zezwoleń na zbieranie lub przetwarzanie odpadów dotyczą również skutku materialnego w postaci milczącego załatwienia sprawy, wraz z zaświadczeniem go potwierdzającym, tak aby nie budziło wątpliwości jego „powiązanie” z pierwotną decyzją, której dotyczy przedłużenie we wprowadzanym trybie.

Przepisy przejściowe

W projekcie proponuje się uregulowanie kwestii przejściowych dotyczących wprowadzenia instytucji milczącego zakończenia postępowania w sprawach o zastosowanie zwolnień i ulg w podatku rolnym oraz w sprawach o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej. Proponuje się, aby w ww. sprawach zastosowanie instytucji milczącego zakończenia postępowania miało miejsce, począwszy od pierwszego po wejściu w życie projektowanej ustawy roku podatkowego.

W przypadku podatku rolnego powyższe rozwiązanie jest uzasadnione konstrukcją tego podatku, który jest ustalany za rok podatkowy (art. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym). Również zwolnienia i ulgi w podatku rolnym określone w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym w większości przypadków przysługują na okres roku bądź okres liczony w latach. Jakkolwiek zatem zgodnie z art. 13d ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym zwolnienia te stosuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym złożono wniosek, jest zasadne jednolite stosowanie regulacji proceduralnych w zakresie udzielania tych zwolnień i ulg w całym danym roku podatkowym.

W przypadku wniosku o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej, o którym mowa w art. 67a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. –

Ordynacja podatkowa, projektowany art. 67a § 4 tej ustawy przewiduje ograniczenie stosowania instytucji milczącego zakończenia postępowania przy rozpatrzeniu tych wniosków. Przepis ten uzależnia stosowanie tej instytucji od nieprzekroczenia przez kwotę objętą wnioskowanym umorzeniem określonego w tym przepisie limitu wyznaczonego dla roku podatkowego, którym co do zasady jest rok kalendarzowy. Rozpoczęcie stosowania instytucji milczącego zakończenia postępowania w trakcie roku podatkowego trwającego w dniu wejścia w życie projektowanej nowelizacji powodowałoby trudności w ustaleniu, czy limit kwoty umorzenia ustalony dla całego roku podatkowego został przekroczony.

Stosownie do powyższych rozstrzygnięć w przepisach przejściowych projektu rozstrzygnięto także kwestię postępowań wszczętych przed dniem rozpoczęcia stosowania instytucji milczącego zakończenia postępowania, tak aby uniknąć wątpliwości w tym zakresie. Dodawane regulacje wejdą w życie w terminie określonym w przepisie o wejściu w życie projektowanej ustawy, jednak nie będą stosowane w sprawach wszczętych po ich wejściu w życie do końca bieżącego roku podatkowego.

Analogiczne regulacje przejściowe zostały wprowadzone w odniesieniu do zmian wprowadzanych w ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Uwzględniając przy tym fakt, że wprowadzana w tej ustawie instytucja milczącego załatwienia sprawy dotyczy postanowienia wydawanego wyłącznie we wszczętej uprzednio przez organ podatkowy sprawie umorzenia należności spełniającej przesłanki załatwienia milcząco zgodnie z art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, rozpoczęcie stosowania tej instytucji będzie dotyczyć takich spraw wszczętych na wniosek złożony w roku podatkowym, który rozpoczyna się najwcześniej w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy, a zatem spraw o udzielenie ulgi, o której mowa w art. 67a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, w których po raz pierwszy może być zastosowane milczące załatwienie sprawy, o którym mowa w art. 67a § 3 tej ustawy.

Związane z powyższymi zmianami zmiany w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi nie wymagają uregulowania kwestii intertemporalnych. Możliwe zastosowanie dodawanych regulacji jest powiązane z uregulowanym w przepisach przejściowych rozpoczęciem stosowania przepisów art. 13d ust. 2a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz art. 22 ust. 1a ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, a ponadto może nastąpić jedynie w przypadku wystąpienia powodzi – a wówczas o okresie ich ewentualnego stosowania rozstrzygnie rozporządzenie wydane na podstawie art. 1 ust. 2 zmienianej ustawy.

Zmiany w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej nie wymagają uregulowania kwestii intertemporalnych – wprowadzana zmiana jedynie precyzuje na gruncie regulacji zmienianej ustawy moment dokonania czynności urzędowej lub wydania zezwolenia (pozwolenia, koncesji) w sprawach załatwionych milcząco. Nie zmienia zatem zasad powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej ani wykonywania tego obowiązku w stosunku do regulacji dotychczasowych.

W projekcie rozstrzyga się o stosowaniu przepisów dotychczasowych w niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy sprawach i postępowaniach wszczętych na podstawie ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej. W powyższych ustawach wprowadza się zmiany dotyczące sposobu rozpatrywania wniosków o wpis do rejestru działalności regulowanej i skutków złożenia takich wniosków. Sprawy te powinny być od ich wszczęcia do zakończenia załatwiane w jednym trybie, tym bardziej, że konkretne postępowania mogą w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy znajdować się na różnych etapach zaawansowania, a skutek złożenia wniosku powinien być znany w czasie jego złożenia. Jest to rozwiązanie korzystne zarówno dla strony, jak i dla organu prowadzącego postępowanie, gdyż nie wprowadza komplikacji proceduralnych, które mogą prowadzić do niepewności co do sposobu stosowania przepisów prawa i skutków podejmowanych czynności. Nie ma przy tym co do zasady przeszkód, aby wnioskodawca zainteresowany stosowaniem w jego sprawie zmienionych regulacji wycofał złożony uprzednio wniosek i wystąpił z nowym wnioskiem.

Analogiczna argumentacja przemawia za zastosowaniem przepisów dotychczasowych w odniesieniu do wszystkich spraw i postępowań prowadzonych na podstawie przepisów pozostałych ustaw zmienianych projektowaną ustawą, to jest do:

- 1) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi;
- 2) postępowań w sprawach wydawania decyzji, o której mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych;
- 3) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 4) postępowań w sprawach wydawania decyzji zatwierdzającej podział nieruchomości na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;

- 5) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. d¹–g ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;
- 6) postępowań w sprawach o wpis pojazdu zabytkowego do wojewódzkiego rejestru zabytków w zakresie, o którym mowa w art. 10 ust. 1a i 1b ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
- 7) wniosków o przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej na rzecz innego podmiotu, o których mowa w art. 72a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
- 8) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń na przeprowadzenie imprezy masowej, o których mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych;
- 9) postępowań w sprawach przedłużania zezwoleń, o których mowa w art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Zaproponowane *vacatio legis* ma na celu zapewnienie jak najszybszego rozpoczęcia obowiązywania korzystnych dla przedsiębiorców i obywateli rozwiązań przy uwzględnieniu czasu niezbędnego do dostosowania się adresatów regulacji. Projektowane zmiany, w szczególności w obszarze skutków milczenia organu, mogą bowiem wymagać zarówno zmian sposobu organizacji wykonywania zadań przez organy administracji publicznej, jak i dostosowania narzędzi służących ich wykonywaniu, w tym stosowanych systemów teleinformatycznych.

Pozostałe informacje

Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Projekt wpływa na przedsiębiorców, w tym mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, w szczególności w obszarze podejmowania działalności gospodarczej, przez zwiększenie pewności procesu uzyskiwania wpisu do rejestru działalności regulowanej. W projekcie nie nakłada się nowych obowiązków ani nie ustanawia wymogów wobec przedsiębiorców.

Projektowana ustawa może mieć pozytywny wpływ na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.

Projektowana ustawa nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z prawem europejskim.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym jej projekt nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projektowana ustawa będzie miała pozytywny wpływ na rynek pracy.

Projektowana ustawa została wpisana do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UDER95.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Rządowe Centrum Legislacji Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Robert Brochocki – Wiceprezes Rządowego Centrum Legislacji Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Agnieszka Juszczak, Dyrektor Departamentu Prawa Środowiska i Infrastruktury, Rządowe Centrum Legislacji, tel. 22 626 34 01	Data sporządzenia 24 lutego 2026 r. Źródło Inne Deregulacja – inicjatywa przedsiębiorców sprawdzaMY Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UDER95
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Przedłużające się postępowania w wybranych sprawach, istotnych z punktu widzenia obywateli i przedsiębiorców. Obecnie zgodnie z art. 122a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, z późn. zm.) (Kpa), tzw. „milczące załatwienie sprawy” ma zastosowanie w przypadku wyraźnie wskazanym w ustawie, a w § 2 tego przepisu precyzuje się, że sprawę uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony, jeżeli w terminie miesiąca od dnia doręczenia żądania strony właściwemu organowi administracji publicznej albo innym terminie określonym w przepisie szczególnym organ ten: nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie (milczące zakończenie postępowania) albo nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji (milcząca zgoda). Milczące załatwienie sprawy stosuje się więc w sytuacjach wyraźnie określonych w przepisach szczególnych, a tych jest stosunkowo niewiele.

Projektowane rozwiązania mają skłaniać organy administracji do sprawniejszego, terminowego działania. Jednocześnie trzeba podkreślić, że projektowana ustawa nie wyłącza aktywnego działania administracji również w sprawach, w których wprowadza się tryb milczącej zgody. Rolą administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy. Natomiast w przypadku gdy nie zaistnieją braki formalne ani przesłanki negatywne wykluczające możliwość pozytywnego załatwienia danej sprawy, zbędne będzie tylko wydawanie formalnego rozstrzygnięcia przez organ.

Ograniczona zostanie także liczba spraw, w przypadku których będzie możliwe uznaniowe przeciąganie wybranych postępowań. W konsekwencji strony postępowań administracyjnych zyskają jasność co do maksymalnego czasu trwania procedury i skutków przekroczenia terminów – to z kolei pozwoli stronom skuteczniej planować swoje działania i inwestycje, a zatem będzie to prowadzić do zwiększenia poziomu pewności prawnej i przewidywalności dla obywateli i przedsiębiorców.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozwiązania deregulacyjne proponowane w projektowanej ustawie obejmują:

- 1) wprowadzenie w danym postępowaniu instytucji milczącej zgody w jej klasycznej formie, wszędzie tam, gdzie wynik analizy zależności między zakładanym celem postulowanego uproszczenia a jego skutkami – tak w wymiarze ogólnospołecznym i środowiskowym, jak i w zakresie skutków formalnoprawnych dla strony danego postępowania oraz z uwzględnieniem skutków finansowych dla budżetu państwa – na to pozwala;
- 2) inne proceduralne rozwiązania zmierzające do osiągnięcia uproszczeń w procedurach administracyjnych prowadzonych w danej dziedzinie spraw, jak:
 - a) skrócenie terminu,
 - b) milcząca zgoda dla określonego etapu danego postępowania,
 - c) wprowadzenie rozwiązania dopuszczającego milcząca zgodę, z jednoczesną możliwością wydania decyzji przez organ przed upływem terminu.

Rozwiązania wskazane powyżej w pkt 2 przewiduje się zastosować w przypadku wariantowości możliwych rozwiązań, skomplikowanych i wielowątkowych postępowań administracyjnych lub w przypadku niejednoznacznego wyniku analizy przedstawionej w pkt 1.

W odniesieniu do przepisów regulujących podejmowanie działalności regulowanej proponowane w projektowanej ustawie rozwiązania deregulacyjne obejmują natomiast uregulowanie skutku prawnego niezachowania terminu do dokonania albo odmowy wpisu do danego rejestru działalności regulowanej (podjęcie działalności mimo braku wpisu).

W ocenie propozycji deregulacyjnych wynikających z inicjatywy przedsiębiorców SprawdzaMY jest konieczne również rozważanie, a w konsekwencji również modyfikowanie instytucji milczącej zgody, w ten sposób, aby zmienione

regulacje zachowały prawidłowe wdrażanie prawa Unii Europejskiej lub zapewnienie wykonania umów międzynarodowych, w szczególności w obszarze środowiska.

Kolejne przepisy ujęte w projektowanej ustawie to wprowadzenie zmian wynikowych w stosunku do postulowanych zmian przepisów poszczególnych ustaw, jak również opracowanie niezbędnych przepisów przejściowych. Co do zasady w projekcie przewiduje się zastosowanie nowych regulacji do spraw wszczynanych po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy. Wynika to przede wszystkim z tego, że postępowania, których dotyczą projektowane uregulowania, mogą znajdować się na bardzo różnych etapach, zatem stworzenie przepisów przejściowych wprowadzających stosownie nowych rozwiązań do spraw wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie projektowanej regulacji mogłoby spowodować istotne komplikacje tak dla organów, jak i stron, i w efekcie skutkować powstaniem wątpliwości co do stosowanych trybów i opóźnień.

W celu zapewnienia odpowiedniego przygotowania się organizacyjnego przez organy administracji (konieczność zmian sposobu organizacji wykonywania zadań, dostosowania narzędzi służących ich wykonywaniu, w tym stosowanych systemów teleinformatycznych), jak również zapoznania się z projektowanymi regulacjami przez społeczeństwo przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Projekt wpływa na przedsiębiorców, w tym mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, w szczególności w obszarze podejmowania działalności gospodarczej, przez zwiększenie pewności procesu uzyskiwania wpisu do rejestru działalności regulowanej. W projekcie nie nakłada się nowych obowiązków ani nie ustanawia wymogów wobec przedsiębiorców.

Spodziewane skutki projektowanych rozwiązań to uproszczenie procedur przede wszystkim po stronie przedsiębiorców – zmniejszenie ilości proceduralnych obciążeń administracyjnych oraz przyspieszenie postępowań, a także zmniejszenie obciążeń administracji polegające na wyeliminowaniu konieczności sporządzenia decyzji administracyjnej (czy innego aktu kończącego postępowanie w sprawie) po przeprowadzeniu postępowania.

Wprowadzenie uproszczeń procedur administracyjnych, przez dodanie trybów milczącego załatwienia sprawy, będzie powodować, że decyzje będą podejmowane szybciej, a obywatele i przedsiębiorcy nie będą musieli czekać na formalne rozstrzygnięcie, jeżeli organ nie podejmie decyzji w określonym terminie. Zyskają oni jasność co do maksymalnego czasu trwania procedury, co pozwoli im skuteczniej planować swoje działania i inwestycje, a zatem prowadzić będzie do zwiększenia poziomu pewności prawnej i przewidywalności.

Projektowana ustawa wprowadza zmiany w:

- 1) ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i zapobieganiu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 2151);
- 2) ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1344);
- 3) ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82);
- 4) ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1251, z późn. zm.);
- 5) ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1145, z późn. zm.);
- 6) ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.);
- 7) ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1539, z późn. zm.);
- 8) ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1292, z późn. zm.);
- 9) ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1154, z późn. zm.);
- 10) ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, z późn. zm.);
- 11) ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 616);
- 12) ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611, z późn. zm.);
- 13) ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2025 r. poz. 1402, z późn. zm.);
- 14) ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.);
- 15) ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644);
- 16) ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1111);
- 17) ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. poz. 1572, z późn. zm.).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Ze względu na specyfikę typową dla krajowego prawodawstwa, propozycje nie podlegały analizie porównawczej z innymi krajami.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Komisja Nadzoru Finansowego (KNF)	1		Zmiany procedur wpisu do rejestrów działalności regulowanej
Podmioty, które zamierzają świadczyć następujące rodzaje usług: wyłącznie usługi dostępu do informacji o rachunku, usług płatniczych w charakterze małej instytucji płatniczej, usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych, działalność lombardową, działalność na rzecz spółek lub trustów	Obecnie funkcjonująca liczba podmiotów: 168 – małe instytucje płatnicze 851 – biura usług płatniczych 9 – podmioty świadczące wyłączenie usług dostępu do informacji o rachunku 229 – lombardy 2297 – podmioty prowadzące działalność na rzecz spółek lub trustów	KNF, Krajowa Administracja Skarbowa (KAS)	Uproszczenie procedur wpisu do rejestrów działalności regulowanej
Podmioty korzystające ze środowiska w sposób inny niż powszechny			Uproszczenie procedury pozyskiwania decyzji koniecznych do prowadzenia działalności gospodarczej mogącej mieć negatywny wpływ na środowisko naturalne
Starostowie	314		Konieczność analizy dokumentów w sprawach związanych z gospodarką odpadami oraz w zakresie transportu i komunikacji
Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska	16		Analiza i rozpatrywanie wniosków w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, warunków środowiskowych realizacji przedsięwzięcia oraz konieczność szybszego wyrażania opinii w niektórych sprawach, w których jest to wymagane Konieczność analizy dokumentów w sprawach

			związanych z gospodarką odpadami
Organy ochrony środowiska			Zmniejszenie obciążenia pracą w sprawach dotyczących wydanych pozwoleń środowiskowych
Marszałkowie województw	16		Uczestniczenie w uzgodnieniach w sprawach z zakresu przebiegu linii komunikacyjnej
Gminne komisje rozwiązywania problemów alkoholowych	2479		Udział w procedurze wydawania zezwoleń z zakresu ustawy o wychowaniu w trzeźwości i zapobieganiu alkoholizmowi
Minister właściwy do spraw wewnętrznych	1		Zmiany dotyczące procedur używania pojazdu jako uprzywilejowanego
Wojewódzcy konserwatorzy zabytków	16		Zmiany w procedurze wpisu pojazdu do rejestru zabytków
Przedsiębiorcy wnioskujący o zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych	b.d.	b.d.	Postępowanie w sprawach uzyskiwania zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych
Przedsiębiorcy wpisani do Rejestru Podmiotów Wykonujących Działalność Leczniczą, świadczone usługi związane z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego, wnioskujący o zezwolenie na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego	b.d.	b.d.	Szybsze załatwienie sprawy w postępowaniach dotyczących używania pojazdu jako uprzywilejowanego
Przedsiębiorcy wykonujący przewozy regularne i przewozy regularne specjalne	b.d.	b.d.	Szybsze załatwienie sprawy w postępowaniach dotyczących przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych
Właściciele pojazdów wnioskujący o wpis pojazdu do ewidencji zabytków	b.d.	b.d.	Szybsze załatwienie sprawy w procedurze rejestracji pojazdów zabytkowych
Podatnicy	b.d.	b.d.	Możliwość szybszego uzyskania rozstrzygnięcia w określonych sprawach podatkowych
Wójtowie / burmistrzowie / prezydenci miast	2479		Zmiany procedur w określonych sprawach podatkowych, uzgadniania w przewozach regularnych i przewozach regularnych

			specjalnych, sprawach z zakresu ustawy o wychowaniu w trzeźwości i zapobieganiu alkoholizmowi
Naczelnicy urzędów skarbowych	400	rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 361)	Zmiany procedur w określonych sprawach podatkowych
Dyrektorzy izb administracji skarbowej	16	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej	Zmiany procedur w określonych sprawach podatkowych
Wojewódzkie sądy administracyjne	16		Rozpatrywanie skarg na bezczynność
Samorządowe kolegia odwoławcze	49		Rozpatrywanie zażaleń na postanowienia wójtów/burmistrzów/prezydentów miast w niektórych sprawach podatkowych
Komendanci powiatowi (rejonowi, miejscy) Policji	Ok. 343		Wydawanie opinii w niektórych sprawach dotyczących organizacji imprez masowych
Komendanci powiatowi (miejscy) Państwowej Straży Pożarnej (PSP)	Ok. 335	Dane z rocznych raportów z działalności PSP	Wydawanie opinii w niektórych sprawach dotyczących organizacji imprez masowych
Dysponenci zespołów ratownictwa medycznego			Wydawanie opinii w niektórych sprawach dotyczących organizacji imprez masowych
Państwowi powiatowi inspektorzy sanitarni	380		Wydawanie opinii w niektórych sprawach dotyczących organizacji imprez masowych
Organizatorzy imprez masowych artystyczno-rozrywkowych	b.d.		Wydawanie opinii w niektórych sprawach

			dotyczących organizacji imprez masowych
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji			
Projekt ustawy nie był poddany procedurze prekonsultacji. Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Projekt został przedłożony do konsultacji publicznych na podstawie § 36 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów – z 21-dniowym terminem na zgłaszanie uwag. W ramach konsultacji publicznych projekt został skierowany do następujących podmiotów: 1. Client Earth, 2. EC BREC Instytut Energetyki Odnawialnej, 3. Enea Operator Sp. z o.o., 4. Energa-Operator S.A., 5. Fundacja Frank Bold, 6. Fundacja Greenpeace Polska, 7. Fundacja na rzecz Energetyki Zrównoważonej, 8. Forum Energii, 9. Forum Rozwoju Energetyki Odnawialnej, 10. Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu, 11. Fundacja Poszanowania Energii, 12. Fundacja WWF Polska, 13. Fundacja InStrat, 14. Inicjatywa dla Środowiska, Energii i Elektromobilności, 15. Instytut Gospodarki Nieruchomościami, 16. Instytut na Rzecz Ekorozwoju, 17. Instytut Reform, 18. Izba Gospodarcza Gazownictwa, 19. Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii, 20. Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie, 21. Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska, 22. Izba Gospodarcza Wodociągi Polskie, 23. Krajowa Agencja Poszanowania Energii S.A., 24. Krajowa Izba Gospodarcza, 25. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji, 26. Krajowa Izba Gospodarki Nieruchomościami, 27. Narodowa Agencja Poszanowania Energii S.A., 28. Ogólnopolskie stowarzyszenie dystrybutorów niezależnych energii elektrycznej, 29. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM, 30. Orlen Południe, 31. PGE S.A., 32. PKN Orlen S.A., 33. PKP Energetyka Kolejowa, 34. Polenergia S.A., 35. Polska Grupa Biogazowa, 36. Polska Geotermalna Asocjacja, 37. Polska Spółka Gazownictwa, 38. Polska Izba Gospodarcza Ekorozwój, 39. Polska Platforma LNG i BIOLNG, 40. Polska Izba Biomasy, 41. Polska Izba Gospodarcza Energii Odnawialnej i Rozproszonej, 42. Polska Organizacja Rozwoju Technologii Pomp Ciepła, 43. Polski Komitet Energii Elektrycznej, 44. Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa, 45. Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A., 46. Polskie Centrum Akredytacji, 47. Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A.,			

48. Polskie Stowarzyszenie Biogazu,
49. Polskie Stowarzyszenie Biometanu,
50. Polskie Stowarzyszenie Energetyki Słonecznej,
51. Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej,
52. Polskie Stowarzyszenie Fotowoltaiki,
53. Polskie Stowarzyszenie Geotermiczne,
54. Polskie Stowarzyszenie Pomp Ciepła,
55. Polskie Stowarzyszenie Producentów Biogazu Rolniczego,
56. Polskie Towarzystwo Energetyki Ciepłej,
57. Polskie Towarzystwo Energetyki Słonecznej PTES-ISES,
58. Polskie Towarzystwo Fotowoltaiki,
59. Polskie Towarzystwo Morskiej Energetyki Wiatrowej,
60. Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej,
61. Porozumienie Branżowe Na Rzecz Efektywności Energetycznej POBE,
62. Stoen Operator Sp. z o.o.,
63. Stowarzyszenie Architektów Polskich,
64. Stowarzyszenie Certyfikatorów i Audytorów Energetycznych,
65. Stowarzyszenie Zielony Gaz dla Klimatu,
66. Stowarzyszenie Branży Fotowoltaicznej – Polska PV,
67. Stowarzyszenie Elektryków Polskich,
68. Stowarzyszenie Energii Odnawialnej,
69. Stowarzyszenie Forum Rozwoju Efektywnej Energii,
70. Stowarzyszenie Małej Energetyki Wiatrowej,
71. Stowarzyszenie Papierników Polskich,
72. Stowarzyszenie Polska Izba Magazynowania Energii,
73. Stowarzyszenie Polska Izba Urbanistów,
74. Stowarzyszenie Producentów Cementu,
75. Stowarzyszenie Producentów Energii z Odpadów,
76. Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych,
77. Stowarzyszenie Urbanistów ZOIU,
78. Tauron Polska Energia S.A.,
79. Towarowa Giełda Energii S.A.,
80. Towarzystwo Elektrowni Wodnych,
81. Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie,
82. Towarzystwo Obrotu Energią,
83. Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych,
84. Towarzystwo Elektrowni Wodnych,
85. Unia Producentów i Pracodawców Przemysłu Biogazowego,
86. Związek Polskich Pracodawców Handlu i Usług,
87. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
88. Związek Gorzelni Polskich,
89. Związek Polskich Pracodawców Handlu i Usług,
90. Związek Pracodawców Ochrony Zdrowia,
91. Związek Pracodawców Opieki Psychiatrycznej i Leczenia Uzależnień,
92. Związek Pracodawców Polski Przemysł Spirytusowy,
93. Związek Pracodawców Polskiej Rady Winiarstwa,
94. Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie,
95. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców,
96. Związek Rzemiosła Polskiego,
97. Polska Izba Budownictwa,
98. Polski Związek Firm Deweloperskich,
99. Polski Związek Pracodawców Budownictwa,
100. Izba Projektowania Budowlanego,
101. Fundacja Wszechnicy Budowlanej,
102. Instytut Gospodarki Nieruchomościami,
103. Konfederacja Budownictwa i Nieruchomości,
104. Korporacja Przedsiębiorców Budowlanych „UNI-BUD”,
105. Polska Rada Biznesu,
106. Związek Pracodawców „Transport i Logistyka Polska”,

107. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych, Kierowców Zawodowych i Ośrodków Szkolących Kierowców „Kierowca.PL”,
108. Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego,
109. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji,
110. Polski Związek Motorowy – Zarząd Główny,
111. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce,
112. Partnerstwo dla Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego,
113. Fundacja Zapobieganie Wypadkom Drogowym,
114. Krajowe Centrum Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego,
115. Ogólnokrajowe Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów „Podlasie”,
116. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych „Galicja”,
117. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Osobowych,
118. Opolskie Zrzeszenie Przewoźników Drogowych,
119. Polska Unia Transportu,
120. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce,
121. Zrzeszenie Przewoźników Drogowych w Ostrołęce,
122. Związek Pracodawców „Transport i Logistyka Polska”,
123. Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego,
124. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Szefów Wydziałów Komunikacji
125. Sekcja Oświaty KNSZZ „Solidarność 80”,
126. Wolny Związek Zawodowy „Forum – Oświata”,
127. Związek Zawodowy Pracowników Oświaty i Wychowania „Oświata”,
128. Centrum Edukacji Obywatelskiej,
129. Federacja Inicjatyw Oświatowych,
130. Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej,
131. Fundacja Rozwoju Systemu Edukacji,
132. Koalicja na Rzecz Ocalenia Polskiej Szkoły,
133. Krajowe Forum Oświaty Niepublicznej,
134. Krajowe Porozumienie Rodziców i Rad Rodziców,
135. Ogólnopolskie Forum Niepublicznych Szkół Wiejskich,
136. Ogólnopolskie Porozumienie Rad Rodziców,
137. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Dyrektorów Centrów Kształcenia Ustawicznego,
138. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kadry Kierowniczej Oświaty,
139. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Powiatowych i Gminnych Samorządowych Ośrodków Doskonalenia Nauczycieli,
140. Polska Akademia Umiejętności,
141. Polska Izba Firm Szkoleniowych,
142. Polskie Stowarzyszenie Dyrektorów Szkół,
143. Społeczne Towarzystwo Oświatowe,
144. Stowarzyszenie Doradców Szkolnych i Zawodowych Rzeczypospolitej Polskiej,
145. Stowarzyszenie Dyrektorów Centrów Kształcenia Ustawicznego,
146. Stowarzyszenie Dyrektorów i Nauczycieli Centrów Edukacji Zawodowej,
147. Stowarzyszenie Dyrektorów Szkół Średnich,
148. Stowarzyszenie Nauczycieli i Pracowników Oświaty „Nauczyciele dla Wolności”,
149. Stowarzyszenie Oświatowców Polskich,
150. Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie S.A.
151. Federacja Domów Maklerskich,
152. Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami,
153. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.,
154. Rada Banków Depozytariuszy,
155. Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych,
156. Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych,
157. Związek Maklerów i Doradców,
158. Związek Banków Polskich,
159. BondSpot S.A.,
160. Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych S.A.,
161. Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych,
162. Fundacja Polski Instytut Dyrektorów,
163. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
164. CFA Society Poland,

165. Polska Izba Biegłych Rewidentów,
166. Stowarzyszenie Compliance Polska,
167. Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce,
168. Stowarzyszenie Rynków Finansowych ACI Polska,
169. Izba Gospodarcza Alternatywnych Spółek Inwestycyjnych,
170. Przewodniczący Krajowej Rady Doradców Podatkowych,
171. Zarząd Główny Stowarzyszenia Księgowych w Polsce,
172. Prezes Krajowej Izby Gospodarczej,
173. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
174. Federacja Przedsiębiorców Polskich,
175. Polskie Towarzystwo Gospodarcze,
176. Krajowy Związek Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych,
177. Krajowy Związek Grup Producentów Rolnych – Izby Gospodarczej,
178. Krajowy Związek Rewizyjny Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych,
179. NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność”,
180. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych,
181. Rada Kobiet w Rolnictwie,
182. Rada Krajowego Sekretariatu Rolnictwa NSZZ „Solidarność”,
183. Sekretariat Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
184. Związek Zawodowy Pracowników Rolnictwa w RP,
185. Związek Zawodowy Rolnictwa i Obszarów Wiejskich „Regiony”,
186. Związek Zawodowy Rolnictwa „Samoobrona”,
187. Związek Zawodowy Rolników Ekologicznych „EKOROLNIK”,
188. Związek Zawodowy Rolników Ekologicznych św. Franciszka z Asyżu,
189. Związek Zawodowy Rolników „Ojczyzna”,
190. Związek Zawodowy Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”,
191. Związek Zawodowy Wsi i Rolnictwa „Solidarność Wiejska”,
192. Krajowa Rada Izb Rolniczych,
193. Polska Federacja Rolna,
194. Związek Zawodowy Centrum Narodowe Młodych Rolników,
195. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych,
196. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
197. Krajowa Rada Spółdzielcza,
198. Związek Pracodawców Business Center Club,
199. Związek Rzemiosła Polskiego,
200. Konfederacja Lewiatan,
201. Forum Związków Zawodowych,
202. Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych,
203. Polski Związek Zawodowy Rolników,
204. Polski Związek Pracodawców-Uługodawców Rolnych,
205. Rada Krajowa Federacji Konsumentów,
206. Polskie Towarzystwo Rolnicze,
207. Krajowa Izba Gospodarcza Komitet Rolnictwa i Obrotu Rolnego,
208. Federacja Związków Kółek i Organizacji Rolniczych RP,
209. Stowarzyszenie Organizatorów Imprez Artystycznych i Rozrywkowych,
210. Polski Czerwony Krzyż,
211. Maltańska Służba Medyczna,
212. Fundacja WOŚP,
213. Instytut Badawczy Leśnictwa,
214. Instytut Energetyki – Państwowy Instytut Badawczy,
215. Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy,
216. Młodzieżowa Rada Klimatyczna,
217. Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego PZH – Państwowy Instytut Badawczy,
218. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”,
219. Krajowa Rada Izby Architektów,
220. Instytut Rozwoju Miast i Regionów,
221. Izba Architektów Rzeczypospolitej Polskiej,
222. Główna Komisja Urbanistyczno-Architektoniczna,
223. Dyrektor Instytutu Techniki Budowlanej,
224. Polska Izba Inżynierów Budownictwa,

225. Zarząd Główny Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej,
226. Instytut Transportu Samochodowego,
227. Polska Izba Motoryzacji,
228. Zarząd Główny Związku Nauczycielstwa Polskiego,
229. Instytut Badań Edukacyjnych – PIB,
230. Komitet Nauk Pedagogicznych PAN,
231. Rada Dialogu z Młodym Pokoleniem,
232. Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
233. Rada Języka Polskiego przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk,
234. Rada Szkół Katolickich,
235. Krajowy Związek Banków Spółdzielczych,
236. Krajowa Izba Rozliczeniowa,
237. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
238. Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności
239. Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego,
240. Kasa Krajowa SKOK,
241. Polska Izba Ubezpieczeń,
242. Krajowa Rada Notarialna,
243. Krajowa Rada Komornicza,
244. Naczelna Rada Adwokacka,
245. Krajowa Rada Radców Prawnych,
246. Krajowa Izba Doradców Podatkowych,
247. Związek Polskiego Leasingu,
248. Polska Agencja Nadzoru Audytowego,
249. Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług,
250. Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw,
251. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
252. Polski Klub Biznesu,
253. Polskie Stowarzyszenie Prawników Przedsiębiorstw,
254. Federacja Konsumentów,
255. Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów,
256. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich,
257. Stowarzyszenie Prawa Konkurencji,
258. Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów,
259. Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce,
260. Polska Federacja Stowarzyszeń Rzeczników Majątkowych,
261. Polski Związek Instytucji Pożyczkowych.

W ramach opiniowania projekt został skierowany do następujących podmiotów:

1. Państwowa Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości,
2. Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska,
3. Główny Inspektor Ochrony Środowiska
4. Główny Urząd Nadzoru Budowlanego,
5. Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych,
6. Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa,
7. Narodowe Centrum Badań i Rozwoju,
8. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
9. Polski Komitet Normalizacyjny,
10. Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej,
11. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców,
12. Rzecznik Praw Obywatelskich,
13. Urząd Dozoru Technicznego,
14. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
15. Urząd Regulacji Energetyki,
16. Krajowe Centrum Przeciwdziałania Uzależnieniom,
17. Konsultant krajowy w dziedzinie zdrowia publicznego,
18. Konsultant krajowy w dziedzinie psychoterapii uzależnień,
19. Narodowy Fundusz Zdrowia,
20. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców,
21. Polska Izba Handlu,

22. Forum Związków Zawodowych,
23. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego,
24. Główny Geodeta Kraju,
25. Wojewoda Dolnośląski,
26. Wojewoda Kujawsko-Pomorski,
27. Wojewoda Lubelski,
28. Wojewoda Lubuski,
29. Wojewoda Łódzki,
30. Wojewoda Małopolski,
31. Wojewoda Mazowiecki,
32. Wojewoda Opolski,
33. Wojewoda Podkarpacki,
34. Wojewoda Podlaski,
35. Wojewoda Pomorski,
36. Wojewoda Śląski,
37. Wojewoda Świętokrzyski,
38. Wojewoda Warmińsko-Mazurski,
39. Wojewoda Wielkopolski,
40. Wojewoda Zachodniopomorski,
41. Komendant Główny Policji,
42. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej,
43. Krajowa Rada Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego,
44. Główny Inspektor Transportu Drogowego,
45. Rada Ochrony Zabytków,
46. Rada do spraw Szkolnictwa Artystycznego,
47. Generalny Konserwator Zabytków,
48. Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
49. Centralna Komisja Egzaminacyjna,
50. Komisja Nadzoru Finansowego,
51. Narodowy Bank Polski,
52. Rzecznik Finansowy,
53. Główny Urząd Statystyczny,
54. Urząd Ochrony Danych Osobowych,
55. Polska Agencja Nadzoru Audytowego,
56. Zarząd Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
57. Zakład Ubezpieczeń Społecznych,
58. Narodowy Bank Polski,
59. Bankowy Fundusz Gwarancyjny,
60. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

Projekt ustawy został skierowany do zaopiniowania również przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. W dniu 17 grudnia 2025 r. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego upoważniła Zespół do Spraw Administracji Publicznej i Bezpieczeństwa Obywateli do wydania opinii wiążącej do projektu ustawy. Na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2026 r. Zespół do Spraw Administracji Publicznej i Bezpieczeństwa Obywateli wydał opinię pozytywną z zastrzeżeniem Związku Powiatów Polskich dotyczącym potrzeby skreślenia przepisu zmieniającego ustawę o odpadach (opinia wiążąca).

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostały przedstawione w raporcie z konsultacji, który stanowi załącznik do OSR.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												

pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania		Ewentualne skutki finansowe proponowanych rozwiązań dla cz. 05 – Naczelny Sąd Administracyjny będą możliwe do poniesienia w ramach posiadanych środków budżetowych zarówno w roku wejścia w życie rozwiązań, jak i w latach następnych, i nie będą podstawą do planowania i ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w roku wejścia w życie ustawy oraz w latach kolejnych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Zmiany w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej są neutralne dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Zarówno w przypadkach milczącego załatwienia sprawy wprowadzanych projektem, jak i dotychczas istniejących w systemie prawa oraz wprowadzanych ewentualnie w przyszłości, tryb załatwienia sprawy zgodnie z wnioskiem (milcząco czy przez wydanie formalnej decyzji) nie ma wpływu na obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej. Jednocześnie projekt będzie wiązał się ze zmniejszeniem pracochłonności wybranych procedur po stronie administracji publicznej. Z uwagi na brak danych i nieznaną skalę zastosowania milczącej zgody, niemożliwe jest oszacowanie skali skutków w tym zakresie.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
Skutki													
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zwiększenie poziomu pewności prawnej w zakresie obowiązujących terminów i procedur. Szybsze załatwienie wybranych spraw.											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zwiększenie poziomu pewności prawnej w zakresie obowiązujących terminów i procedur. Szybsze załatwienie wybranych spraw.											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zwiększenie poziomu pewności prawnej w zakresie obowiązujących terminów i procedur. Szybsze załatwienie wybranych spraw.											
Niemierzalne													

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Zmiany w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej są neutralne dla przedsiębiorców. Zarówno w przypadkach milczącego załatwienia sprawy wprowadzanych projektem, jak i dotychczas istniejących w systemie prawa oraz wprowadzanych ewentualnie w przyszłości, tryb załatwienia sprawy zgodnie z wnioskiem (milcząco czy przez wydanie formalnej decyzji) nie ma wpływu na obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: Projekt zwiększa liczbę postępowań, w których będzie możliwe uzyskanie milczącej zgody i, w konsekwencji, szybsze załatwienie sprawy. W wybranych przypadkach, organ z urzędu lub na wniosek będzie wydawał zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Brak bezpośredniego wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projekt może nieznacznie wpłynąć na liczbę spraw prowadzonych przez sądy administracyjne (m.in. w zakresie rozpatrywania skarg na bezczynność w sytuacji niewydania zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy).	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Ustawa wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia – planuje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2027 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja rozwiązania będzie prowadzona na bieżąco przez podmioty prowadzące postępowania (m.in. w zakresie ewentualnych zidentyfikowanych nieprawidłowości).		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco

1. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Projekt, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 667) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn.), został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W dniu 28 października 2025 r projekt został przekazany do konsultacji publicznych (21 dni) do następujących podmiotów:

1. Client Earth,
2. EC BREC Instytut Energetyki Odnawialnej,
3. Enea Operator Sp. z o.o.,
4. Energa-Operator S.A.,
5. Fundacja Frank Bold,
6. Fundacja Greenpeace Polska,
7. Fundacja na rzecz Energetyki Zrównoważonej,
8. Forum Energii,
9. Forum Rozwoju Energetyki Odnawialnej,
10. Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu,
11. Fundacja Poszanowania Energii,
12. Fundacja WWF Polska,
13. Fundacja Instrat,
14. Inicjatywa dla Środowiska, Energii i Elektromobilności,
15. Instytut Gospodarki Nieruchomościami,
16. Instytut na Rzecz Ekorozwoju,
17. Instytut Reform,
18. Izba Gospodarcza Gazownictwa,
19. Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii,
20. Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
21. Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska,
22. Izba Gospodarcza Wodociągi Polskie,
23. Krajowa Agencja Poszanowania Energii S.A.,
24. Krajowa Izba Gospodarcza,
25. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji,
26. Krajowa Izba Gospodarki Nieruchomościami,
27. Narodowa Agencja Poszanowania Energii S.A.,
28. Ogólnopolskie stowarzyszenie dystrybutorów niezależnych energii elektrycznej,
29. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM,
30. Orlen Południe,
31. PGE S.A.,
32. PKN Orlen S.A,
33. PKP Energetyka Kolejowa,

34. Polenergia S.A,
35. Polska Grupa Biogazowa,
36. Polska Geotermalna Asocjacja,
37. Polska Spółka Gazownictwa,
38. Polska Izba Gospodarcza Ekorozwój,
39. Polska Platforma LNG i BIOLNG,
40. Polska Izba Biomasy,
41. Polska Izba Gospodarcza Energii Odnawialnej i Rozproszonej,
42. Polska Organizacja Rozwoju Technologii Pomp Ciepła,
43. Polski Komitet Energii Elektrycznej,
44. Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa,
45. Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A,
46. Polskie Centrum Akredytacji,
47. Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A,
48. Polskie Stowarzyszenie Biogazu,
49. Polskie Stowarzyszenie Biometanu,
50. Polskie Stowarzyszenie Energetyki Słonecznej,
51. Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej,
52. Polskie Stowarzyszenie Fotowoltaiki,
53. Polskie Stowarzyszenie Geotermiczne,
54. Polskie Stowarzyszenie Pomp Ciepła,
55. Polskie Stowarzyszenie Producentów Biogazu Rolniczego,
56. Polskie Towarzystwo Energetyki Ciepłej,
57. Polskie Towarzystwo Energetyki Słonecznej PTES-ISES,
58. Polskie Towarzystwo Fotowoltaiki,
59. Polskie Towarzystwo Morskiej Energetyki Wiatrowej,
60. Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej,
61. Porozumienie Branżowe Na Rzecz Efektywności Energetycznej POBE,
62. Stoen Operator Sp. z o.o.,
63. Stowarzyszenie Architektów Polskich,
64. Stowarzyszenie Certyfikatorów i Audytorów Energetycznych,
65. Stowarzyszenie Zielony Gaz dla Klimatu,
66. Stowarzyszenie Branży Fotowoltaicznej – Polska PV,
67. Stowarzyszenie Elektryków Polskich,
68. Stowarzyszenie Energii Odnawialnej,
69. Stowarzyszenie Forum Rozwoju Efektywnej Energii,
70. Stowarzyszenie Małej Energetyki Wiatrowej,
71. Stowarzyszenie Papierników Polskich,
72. Stowarzyszenie Polska Izba Magazynowania Energii,
73. Stowarzyszenie Polska Izba Urbanistów,
74. Stowarzyszenie Producentów Cementu,
75. Stowarzyszenie Producentów Energii z Odpadów,
76. Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych,
77. Stowarzyszenie Urbanistów ZOIU,
78. Tauron Polska Energia S.A.,
79. Towarowa Giełda Energii S.A.,
80. Towarzystwo Elektrowni Wodnych,
81. Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie,
82. Towarzystwo Obrotu Energią,
83. Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych,

84. Towarzystwo Elektrowni Wodnych,
85. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
86. Związek Gorzelni Polskich,
87. Związek Rzemiosła Polskiego,
88. Polska Izba Budownictwa,
89. Polski Związek Firm Deweloperskich,
90. Izba Projektowania Budowlanego,
91. Fundacja Wszechnicy Budowlanej,
92. Instytut Gospodarki Nieruchomościami,
93. Konfederacja Budownictwa i Nieruchomości,
94. Korporacja Przedsiębiorców Budowlanych „UNI-BUD”,
95. Polska Rada Biznesu,
96. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych, Kierowców Zawodowych i Ośrodków Szkolących Kierowców „Kierowca.PL”,
97. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji,
98. Polski Związek Motorowy – Zarząd Główny,
99. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce,
100. Partnerstwo dla Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego,
101. Fundacja Zapobieganie Wypadkom Drogowym,
102. Krajowe Centrum Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego,
103. Ogólnokrajowe Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów „Podlasie”,
104. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych „Galicja”,
105. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Osobowych,
106. Opolskie Zrzeszenie Przewoźników Drogowych,
107. Polska Unia Transportu,
108. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce,
109. Zrzeszenie Przewoźników Drogowych w Ostrołęce,
110. Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego,
111. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Szefów Wydziałów Komunikacji
112. Centrum Edukacji Obywatelskiej,
113. Federacja Inicjatyw Oświatowych,
114. Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej,
115. Fundacja Rozwoju Systemu Edukacji,
116. Koalicja na Rzecz Ocalenia Polskiej Szkoły,
117. Krajowe Forum Oświaty Niepublicznej,
118. Krajowe Porozumienie Rodziców i Rad Rodziców,
119. Ogólnopolskie Forum Niepublicznych Szkół Wiejskich,
120. Ogólnopolskie Porozumienie Rad Rodziców,
121. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Dyrektorów Centrów Kształcenia Ustawicznego,
122. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kadry Kierowniczej Oświaty,
123. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Powiatowych i Gminnych Samorządowych Ośrodków Doskonalenia Nauczycieli,
124. Polska Akademia Umiejętności,
125. Polska Izba Firm Szkoleniowych,
126. Polskie Stowarzyszenie Dyrektorów Szkół,
127. Społeczne Towarzystwo Oświatowe,
128. Stowarzyszenie Doradców Szkolnych i Zawodowych Rzeczypospolitej Polskiej,
129. Stowarzyszenie Dyrektorów Centrów Kształcenia Ustawicznego,
130. Stowarzyszenie Dyrektorów i Nauczycieli Centrów Edukacji Zawodowej,

131. Stowarzyszenie Dyrektorów Szkół Średnich,
132. Stowarzyszenie Nauczycieli i Pracowników Oświaty „Nauczyciele dla Wolności”,
133. Stowarzyszenie Oświatowców Polskich,
134. Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie S.A.
135. Federacja Domów Maklerskich,
136. Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami,
137. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.,
138. Rada Banków Depozytariuszy,
139. Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych,
140. Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych,
141. Związek Maklerów i Doradców,
142. Związek Banków Polskich,
143. BondSpot S.A.,
144. Izba Rozliczeniowa Giełd Towarowych S.A.,
145. Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych,
146. Fundacja Polski Instytut Dyrektorów,
147. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
148. CFA Society Poland,
149. Polska Izba Biegłych Rewidentów,
150. Stowarzyszenie Compliance Polska,
151. Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce,
152. Stowarzyszenie Rynków Finansowych ACI Polska,
153. Izba Gospodarcza Alternatywnych Spółek Inwestycyjnych,
154. Przewodniczący Krajowej Rady Doradców Podatkowych,
155. Zarząd Główny Stowarzyszenia Księgowych w Polsce,
156. Prezes Krajowej Izby Gospodarczej,
157. Federacja Przedsiębiorców Polskich,
158. Polskie Towarzystwo Gospodarcze,
159. Krajowy Związek Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych,
160. Krajowy Związek Grup Producentów Rolnych – Izby Gospodarczej,
161. Krajowy Związek Rewizyjny Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych,
162. Rada Kobiet w Rolnictwie,
163. Krajowa Rada Izb Rolniczych,
164. Polska Federacja Rolna,
165. Krajowa Rada Spółdzielcza,
166. Związek Rzemiosła Polskiego,
167. Konfederacja Lewiatan,
168. Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych,
169. Rada Krajowa Federacji Konsumentów,
170. Polskie Towarzystwo Rolnicze,
171. Krajowa Izba Gospodarcza Komitet Rolnictwa i Obrotu Rolnego,
172. Federacja Związków Kółek i Organizacji Rolniczych RP,
173. Stowarzyszenie Organizatorów Imprez Artystycznych i Rozrywkowych,
174. Polski Czerwony Krzyż,
175. Maltańska Służba Medyczna,
176. Fundacja WOŚP,
177. Instytut Badawczy Leśnictwa,
178. Instytut Energetyki – Państwowy Instytut Badawczy,
179. Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy,
180. Młodzieżowa Rada Klimatyczna,

181. Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego PZH - Państwowy Instytut Badawczy,
182. Krajowa Rada Izby Architektów,
183. Instytut Rozwoju Miast i Regionów,
184. Izba Architektów Rzeczypospolitej Polskiej,
185. Główna Komisja Urbanistyczno-Architektoniczna,
186. Dyrektor Instytutu Techniki Budowlanej,
187. Polska Izba Inżynierów Budownictwa,
188. Zarząd Główny Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej,
189. Instytut Transportu Samochodowego,
190. Polska Izba Motoryzacji,
191. Zarząd Główny Związku Nauczycielstwa Polskiego,
192. Instytut Badań Edukacyjnych – PIB,
193. Komitet Nauk Pedagogicznych PAN,
194. Rada Dialogu z Młodym Pokoleniem,
195. Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
196. Rada Języka Polskiego przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk,
197. Rada Szkół Katolickich,
198. Krajowy Związek Banków Spółdzielczych,
199. Krajowa Izba Rozliczeniowa,
200. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
201. Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności
202. Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego,
203. Kasa Krajowa SKOK,
204. Polska Izba Ubezpieczeń,
205. Krajowa Rada Notarialna,
206. Krajowa Rada Komornicza,
207. Naczelna Rada Adwokacka,
208. Krajowa Rada Radców Prawnych,
209. Krajowa Izba Doradców Podatkowych,
210. Związek Polskiego Leasingu,
211. Polska Agencja Nadzoru Audytowego,
212. Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług,
213. Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw,
214. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
215. Polski Klub Biznesu,
216. Polskie Stowarzyszenie Prawników Przedsiębiorstw,
217. Federacja Konsumentów,
218. Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów,
219. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich,
220. Stowarzyszenie Prawa Konkurencji,
221. Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów,
222. Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce,
223. Polska Federacja Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych,
224. Polski Związek Instytucji Pożyczkowych.

Z uwagi na zakres projektu, który dotyczy praw i interesów związków pracodawców, projekt podlega opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje pracodawców. Projekt został przekazany (30 dni) do następujących reprezentatywnych organizacji pracodawców:

1. Unia Producentów i Pracodawców Przemysłu Biogazowego,

2. Związek Polskich Pracodawców Handlu i Usług,
3. Związek Pracodawców Ochrony Zdrowia,
4. Związek Pracodawców Opieki Psychiatrycznej i Leczenia Uzależnień,
5. Związek Pracodawców Polski Przemysł Spirytusowy,
6. Związek Pracodawców Polskiej Rady Winiarstwa,
7. Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie,
8. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców,
9. Polski Związek Pracodawców Budownictwa,
10. Związek Pracodawców „Transport i Logistyka Polska”,
11. Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego,
12. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
13. Związek Pracodawców Business Center Club,
14. Polski Związek Pracodawców-Usługodawców Rolnych.

Projekt podlega także opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje związkowe. Projekt został przekazany (30 dni) do następujących reprezentatywnych organizacji związkowych:

1. Sekcja Oświaty KNSZZ „Solidarność 80”,
2. Wolny Związek Zawodowy „Forum – Oświata”,
3. Związek Zawodowy Pracowników Oświaty i Wychowania „Oświata”,
4. NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność”,
5. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych,
6. Rada Krajowego Sekretariatu Rolnictwa NSZZ „Solidarność”,
7. Sekretariat Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
8. Związek Zawodowy Pracowników Rolnictwa w RP,
9. Związek Zawodowy Rolnictwa i Obszarów Wiejskich „Regiony”,
10. Związek Zawodowy Rolnictwa „Samoobrona”,
11. Związek Zawodowy Rolników Ekologicznych „EKOROLNIK”,
12. Związek Zawodowy Rolników Ekologicznych św. Franciszka z Asyżu,
13. Związek Zawodowy Rolników „Ojczyzna”,
14. Związek Zawodowy Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”,
15. Związek Zawodowy Wsi i Rolnictwa „Solidarność Wiejska”,
16. Związek Zawodowy Centrum Narodowe Młodych Rolników,
17. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych,
18. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
19. Forum Związków Zawodowych,
20. Polski Związek Zawodowy Rolników,
21. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”.

Projekt ustawy został skierowany do zaopiniowania również przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. W dniu 17 grudnia br. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego upoważniła Zespół do Spraw Administracji Publicznej i Bezpieczeństwa Obywateli do wydania opinii wiążącej do projektu ustawy.

Z uwagi na obszerność uwag, a także szeroki ich zakres, ich zestawienie oraz stanowisko projektodawcy stanowi załącznik do niniejszego raportu.

Projekt nie dotyczy spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego, wobec czego nie wymaga zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia innym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnień, o których mowa w uchwale nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

3. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku.

Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Załącznik:

Tabelaryczne zestawienie uwag z konsultacji i z opiniowania wraz ze stanowiskiem projektodawcy.

Zestawienie uwag do projektu ustawy

o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco (UDER95)

konsultacje publiczne i podmioty opiniujące

Lp.	Autor	Treść stanowiska	Stanowisko wnioskodawcy
1.	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	MATERIA PODATKOWOPRAWNA W analizowanym projekcie proponuje się wprowadzenie zmian w dwóch ustawach stanowiących sensu stricto materię podatkowoprawną, tj. ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1344) . W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że równolegle z projektem ustawy, który jest przedmiotem niniejszej opinii procedowany jest projekt ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych	W opinii Komisji Prawnej i Współpracy z Organami Państwa Krajowej Rady Doradców Podatkowych zwrócono uwagę na niespójność rozwiązań przewidzianych w rządowych projektach ustaw dot. zm. ustawy - Ordynacja podatkowa. Niespójność ta wynika z faktu, że wskazane zmiany objęte są odrębnymi projektami. Na obecnym etapie prac nad projektami (projekt UD196 został rozpatrzony przez komisję prawniczą) nie jest możliwe uwzględnienie zawartych w nich propozycji ponieważ poszczególne projekty opracowywane są w oparciu o obowiązujący stan prawny.

		ustaw (UD196). W projekcie tym jest również zawarta propozycja zmiany w zakresie art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej poprzez nadanie brzemienia: „, umorzyć w całości albo w części podatek, zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną ”, która zgodnie z najnowszą wersją projektu UD196 z dn. 24 października 2025 r. wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2026 r. W analizowanym projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco (UDER95) nie przewidziano zmian, które wejdą w życie zgodnie z projektem UD196 – oba projekty choć dotyczą tej samej materii nie są ze sobą spójne – zasadne byłoby wobec powyższego podjęcia działania celem zagwarantowania spójności i wprowadzenia zapisu na podstawie którego milczące załatwienie sprawy będzie również w przypadku wniosku o umorzenie podatku. Poza powyższą uwagą aprobujemy wprowadzenie do ww. ustaw instytucji milczącego załatwienia sprawy we wskazanych zakresach.	
--	--	---	--

	UWAGA W ZAKRESIE PISMA PRZEWODNIEGO Z DN. 28 PAŹDZIERNIKA 2025 R. Zwracamy jednocześnie uwagę na sformułowanie, które pojawiło się w piśmie przewodnim zapraszającym do udziału w konsultacjach publicznych z dn. 28 października 2025 r. , a dokładnie: „Brak odpowiedzi w ww. terminie pozwolę sobie potraktować jako uzgodnienie projektu ustawy ”. W rozdzielniku pisma przewodniego z dn. 28 października 2025 r. zostały wymienione następujące podmioty pod pozycją 154 – Przewodniczący Krajowej Rady Doradców Podatkowych oraz pod pozycją 209 - Krajowa Izba Doradców Podatkowych . Mając na uwadze powyższy zapis w sytuacji, gdy Krajowa Izba Doradców Podatkowych wypowie się w zakresie przedłożonego projektu, natomiast oddzielnej opinii nie przedłoży samodzielnie Przewodniczący Krajowej Rady Doradców Podatkowych to czy należy przyjąć, że również z Przewodniczącym zostało dokonane uzgodnienie w ramach przedłożonego projektu i (do czego wydaje się dążyć projektodawca) milcząco została wyrażona aprobata dla propozycji zmian ? W nasz ocenie brak odpowiedzi podmiotu zaproszonego do wzięcia udziału w konsultacjach publicznych nie	Informacja – nie wymaga zajęcia stanowiska.
--	---	--

		powinien być traktowany ogólnie jako przyjęcie, że projekt został z nim ustalony i zaakceptowany.	
2.	Izba Gospodarcza Gazownictwa	Art. 10 pkt 3 – Wskazany w projektowanym przepisie termin 60 dni nie koresponduje z terminem określonym w art. 64 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (uoiś) - 30 dni. Art. 10 pkt 4 w zakresie art. 72 ust. 4ab uoiś – Projektowany przepis ust. 4ab wskazuje, że jedyną przesłanką zgłoszenia sprzeciwu są braki formalne wniosku. Brak w projektowanych przepisach podstaw do wydania postanowienia stwierdzającego brak aktualności warunków realizacji przedsięwzięcia lub do zgłoszenia sprzeciwu do wydania postanowienia o aktualności warunków realizacji przedsięwzięcia w innych okolicznościach niż braki formalne wniosku, w tym w okolicznościach braku aktualności warunków realizacji przedsięwzięcia w ocenie organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Jednocześnie w przepisach nie określono jakie są wymogi formalne przedmiotowego wniosku.;	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu. Przyjęto braki formalne jako przesłankę do zgłoszenia sprzeciwu, nie zaś inne merytoryczne przesłanki – ponieważ intencją jest, aby w przypadku gdy nie są spełnione przesłanki merytoryczne organ nadal był zobligowany rozpatrzyć sprawę negatywnie.

		Z ustawy Prawo wodne proponuje się usunięcie zapisu dotyczącego konieczności zgłoszenia wodnoprawnego na odprowadzanie wód z próbnych pompowań otworów hydrogeologicznych. Pompowania próbne mają charakter krótkotrwały i nie wpływają na trwałe obniżenie zwierciadła wody. Mają charakter badawczy i wykonywane są w celu określenia parametrów warstwy wodonośnej i parametrów eksploatacyjnych otworów hydrogeologicznych. Konieczność zgłoszenia zrzutu wody na 30 dni przed planowanym pompowaniem oznacza w praktyce, że w wielu przypadkach zgłoszenie powinno być dokonywane jeszcze przed rozpoczęciem robót geologicznych. W przypadku pojawienia się komplikacji w pracach wiertniczych lub np. na etapie pompowania oczyszczającego poprzedzającego pompowanie pomiarowe, dochowanie terminu w jakim zgłoszono zrzut wody, nie będzie możliwe. Próbne pompowanie jest ostatnim etapem budowy i badań jakie należy przeprowadzić w wykonanym otworze hydrogeologicznym. Jego termin jest ściśle uzależniony od harmonogramu i przebiegu robót geologicznych i nie może być „z góry założony”. Przeprowadzenie próbnego pompowania wynika z projektu robót geologicznych.	
--	--	--	--

		Na etapie zatwierdzania projektu przez organ administracji geologicznej, strony postępowania powiadamiane zostają o zakresie prowadzonych prac i badań, w tym badań hydrogeologicznych. Projekt określa sposób przeprowadzenia pompowania i miejsce zrzutu wody z pompowania . Tym samym, organ wydając decyzję zatwierdzającą projekt, zatwierdza miejsce zrzutu wody. Nieuzasadniona wydaje się zatem konieczność zgłaszania prac do innego organu, na które Inwestor już uzyskał wymaganą prawem decyzję i tym samym narażania na podważenie już zatwierdzonych warunków prowadzenia robót.	
3.	Polska Izba Ubezpieczeń	Brak uwag	
4.	Fundacja WWF Polska, Fundacja ClientEarth Prawnicy dla Ziemi, Fundacja Frank Bold, Stowarzyszenie Pracownia na rzecz wszystkich istot, Fundacja Greenmind, Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	Art. 10 pkt 2 projektu ustawy dodaje w art. 64 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa o.o.ś.) ust. 4a, zgodnie z którym niewydanie opinii przez organ współdziałający w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii traktuje się jako „brak zastrzeżeń”. Należy podkreślić, że w zdecydowanej	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		większości przypadków organem wydającym decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, a co za tym idzie – stwierdzającym obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Właściwość rzeczowa organu wykonawczego gminy jest niezależna od wielkości gminy, a co za tym idzie – możliwości organizacyjnych i kadrowych. Z tego powodu współdziałanie z organami wyspecjalizowanymi w zakresie ochrony środowiska (w tym poszczególnych jego elementów: przyrody, wód), jest kluczowe dla zapewnienia prawidłowej oceny dokumentacji przedłożonej przez inwestora i wystąpienia przesłanek wskazujących na potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, o których mowa w art. 63 ustawy o.o.ś. Będzie to również skutkować naruszeniem zasady zaufania do władzy publicznej (art. 8 § 1 k.p.a.). Stronami postępowania w sprawie wydania decyzji środowiskowej jest bowiem nie tylko inwestor, ale także właściciele nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia – to również interes tych osób ma być	
--	--	---	--

	zabezpieczony dzięki należytej ocenie karty informacyjnej przedsięwzięcia przez organ wyspecjalizowany.	
	Tym bardziej krytycznie należy się odnieść do projektowanego art. 65 ust. 4 ustawy o.o.ś. (wprowadzany art. 10 ust. 3 projektowanej ustawy), zgodnie z którym jeżeli organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wyda postanowienia stwierdzającego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w terminie 60 dni od wszczęcia postępowania, uznaje się, że dla planowanego przedsięwzięcia nie zachodzi obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Projektowany przepis jest niespójny z obowiązującymi przepisami dotyczącymi tzw. screeningu, które nie przewidują wydania postanowienia o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, ponieważ stwierdza to organ dopiero w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej na podstawie art. 84 u.o.o.ś. W stosunku do projektowanego art. 65 ust. 4 ustawy o.o.ś. aktualne są również podnoszone wyżej krytyczne uwagi do projektowanego art. 64 ust. 4a ustawy o.o.ś. dotyczące naruszenia zasady prawdy obiektywnej, uwzględniania słusznego interesu stron oraz	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

	potencjalnego naruszenia Dyrektywy Siedliskowej i Ramowej Dyrektywy Wodnej. Oba projektowane przepisy stoją ponadto w rażącej sprzeczności z podstawowymi zasadami prawa ochrony środowiska, sformułowanymi w art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (p.o.ś.): zasadą zapobiegania i przezorności. Zasady te stanowią fundament unijnego prawa ochrony środowiska zgodnie z art. 191 ust. 2 TFUE. Ocena oddziaływania na środowisko przed wydaniem zezwolenia na realizację przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stanowi najważniejszy instrument realizacji tych zasad w procesie inwestycyjnym. Tymczasem proponowane zmiany doprowadzą do sytuacji, w której opóźnienie organu skutkować będzie brakiem oceny oddziaływania na środowisko nawet w przypadku wystąpienia przesłanek uzasadniających przeprowadzenie takiej oceny. Trudno o bardziej rażące naruszenie wskazanych wyżej zasad.	
	Wprowadzenie proponowanych przepisów stanowi również naruszenie art. 2 ust. 1 oraz art. 4 ust. 2 i 3 Dyrektywy 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		środowisko (dalej: „Dyrektywa o.o.ś”). Zgodnie z art. 4 ust. 2 Dyrektywy o.o.ś w przypadku przedsięwzięć wymienionych w załączniku II, które mogą mieć znaczące niekorzystne oddziaływanie na środowisko, państwa członkowskie muszą na podstawie ustanowionych przez siebie wartości progowych lub kryteriów ustalić, czy takie przedsięwzięcie musi zostać poddane ocenie oddziaływania na środowisko. Co się tyczy ustanowienia progów lub kryteriów w celu ustalenia, czy przedsięwzięcie takie powinno zostać poddane ocenie oddziaływania na środowisko, art. 4 ust. 2 lit. b) Dyrektywy o.o.ś przyznaje wprawdzie państwom członkowskim swobodę uznania w tym względzie, niemniej jednak granice owej swobody wyznacza przewidziany w art. 2 ust. 1 tej dyrektywy obowiązek poddania ocenie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko naturalne między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji. W związku z tym konieczność dokonania oceny oddziaływania na środowisko może wynikać bezpośrednio z art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i 3 oraz załącznika II do Dyrektywy o.o.ś, jeżeli przedsięwzięcie podlega temu załącznikowi i może mieć znaczące oddziaływanie na środowisko. Także właściwe organy krajowe muszą szczegółowo zbadać, czy przy uwzględnieniu kryteriów załącznika III do dyrektywy należy dokonać oceny	
--	--	--	--

	oddziaływania na środowisko. Proponowana nowelizacja sankcjonuje brak przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko bez względu na wskazane w dyrektywie kryteria, a tym narusza jej postanowienia. Przepis ten należy uznać także za rażąco sprzeczny z art. 4 ust. 5 Dyrektywy o.o.ś. Przepis ten stanowi, że właściwy organ podejmuje rozstrzygnięcie co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko z uwzględnieniem wyników wstępnych weryfikacji lub ocen wpływu na środowisko, zaś w przypadku gdy postanowiono, że ocena oddziaływania na środowisko nie jest konieczna, podaje swoje rozstrzygnięcie do publicznej wiadomości wraz ze wskazaniem głównych powodów takiego stanowiska oraz informacji o cechach przedsięwzięcia i środkach, jakie przewidziano w celu uniknięcia lub zapobieżenia ewentualnemu negatywnemu wpływowi na środowisko. Wymogów tych nie może zrealizować rozstrzygnięcie podejmowane w formie milczącej zgody.	
	Nowelizacja ustawy ocenowej powinna zatem zmierzać w kierunku odwrotnym od proponowanego niniejszym projektem – zamiast degradowania znaczenia procedury screeningowej poprzez wprowadzanie milczących zgód przy opiniowaniu i decydowaniu o	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

	konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko celem zaspokojenia niecierpliwości inwestorów należałoby wzmocnić ten kluczowy etap procesu inwestycyjnego w sposób, który pozwalałby wszystkim zainteresowanym – tj. organom administracji publicznej, w tym organom ochrony środowiska, lokalnej społeczności, organizacjom ekologicznym i wnioskodawcom – uzyskać pewność, że planowane przedsięwzięcie nie wyrze negatywnych skutków na środowisko i ludzkie życie i zdrowie.	
	Zmiana w art. 72 ustawy o.o.ś, proponowana w art. 10 pkt 4 projektu ustawy, wprowadza mechanizm milczącej zgody dla procedury przedłużenia „ważności” decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Obecnie, zgodnie z ust. 3 złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia na wykonanie inwestycji powinno nastąpić w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. Termin ten można przedłużyć do 10 lat, ale pod warunkiem uzyskania postanowienia organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w pierwszej instancji, potwierdzającego, że aktualne są warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniu, o	Uwaga nieuwzględniona. Opinia sprawie zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej stwierdza, że proponowana zmiana nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej. Celem wprowadzenia instytucji milczącego załatwienia sprawy nie jest wyłączenie aktywnego działania administracji i pominięcie określonych obowiązków związanych z prowadzeniem postępowania. Rolą właściwych organów administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy, zatem załatwienie sprawy w trybie milczącej zgody nie wyłącza obowiązku organu do merytorycznej weryfikacji stanu faktycznego w danym przypadku, jak i możliwości wydania decyzji „negatywnej” w przewidzianym czasie. Pozytywne rozpatrzenie sprawy w trybie milczącej zgody wiąże się jedynie z brakiem konieczności formalnego wydania decyzji „pozytywnej” po przeprowadzonym postępowaniu.

		którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy o.o.ś, jeżeli było wydane – pod kątem stanu środowiska i możliwości realizacji tychże warunków. Zastąpienie obligatoryjnego postanowienia właściwego organu procedurą milczącej zgody może prowadzić do realizacji przedsięwzięcia na podstawie warunków niezgodnych ze stanem faktycznym środowiska i w ten sposób negatywnie nań wpływać w sposób bardziej istotny niż wynikałoby to z przeprowadzonych wcześniej procedur związanych z uzyskiwaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dotyczy to nie tylko sytuacji, gdy stwierdzono w danym miejscu oddziaływania przedsięwzięcia np. nowe gatunki chronione prawem krajowym, ale także gdy realizacja inwestycji zgodnie z najnowszą wiedzą będzie sprzeczna z celami ochrony dla danych przedmiotów ochrony obszaru Natura 2000 (np. niezgodność z zapisami planu zadań ochronnych). Inwestycja może też uniemożliwiać osiągnięcie celów środowiskowych w rozumieniu Ramowej Dyrektywy Wodnej, a wpisanych do aktualnego planu gospodarowania wodami w dorzeczu. Przedłużenie ważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach może też powodować niezgodność z przepisami i celami Rozporządzenia (UE) 2024/1991 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia	
--	--	---	--

	24 czerwca 2024 r. w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych i zmiany rozporządzenia (UE) 2022/869 (dalej: NRL), w tym z zapisami powstających krajowych planów odbudowy zasobów przyrodniczych. Należy więc stwierdzić, że proponowane zmiany wprowadzane w art. 72 ustawy ooś stanowią zagrożenie dla stanu środowiska przyrodniczego i będą konfliktowe z prawodawstwem UE.	
	Projekt ustawy wprowadza procedurę milczącej zgody w przypadku przeniesienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podmiot trzeci. Obecnie przeniesienie takiej decyzji następuje na wniosek, po spełnieniu przez podmiot, na który decyzja ma być przeniesiona wymogów formalnych, takich jak m.in. zgoda podmiotu, który pierwotnie uzyskał decyzję lub została na niego później przeniesiona oraz oświadczenie, że nowy podmiot przyjmuje warunki zawarte w tej decyzji. W projekcie ustawy, art. 10 pkt 5, przyjmuje się, że w ciągu 30 dni od złożenia wniosku organ może złożyć sprzeciw wobec wniosku, a podstawą sprzeciwu mogą być tylko względy formalne. Natomiast po tym terminie sprawę uznaje się za załatwioną na korzyść wnioskodawcy. Wbrew pozorom, jest to zmiana niebezpieczna z punktu widzenia praworządności. Sankcjonuje ona sytuacje, w których w wyniku np. zaniedbania organu, decyzja	Uwaga nieuwzględniona. Opinia w sprawie zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej stwierdza, że przepis art. 10 pkt 5 nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej. Ponadto przepis został zmieniony. Obecne brzmienie jest zgodne ze stanowiskiem MKiŚ oraz GDOŚ.

	środowiskowa może przejść na rzecz niezweryfikowanego podmiotu (np. który formalnie nie istnieje), a także bez wiedzy i zgody aktualnego dysponenta decyzji, czy w końcu wobec braku oświadczenia o przyjęciu warunków zawartych w tej decyzji (co może prowadzić do realizacji decyzji tylko w zakresie, który mu odpowiada). Oczywiście, część uchybień może stanowić podstawę do wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji (art. 122g w powiązaniu z przepisami rozdz. 12 i 13 k.p.a.). Taka sytuacja tylko pogłębiłaby chaos prawny, co naruszałoby zasadę praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP i art. 7 k.p.a. Zwracamy uwagę, że co do zasady niedopuszczalna jest sukcesja praw i obowiązków wynikających z aktu administracyjnego. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest jednym z wyjątków od tej zasady. Taka sytuacja dotyczy również np. pozwolenia wodnoprawnego, przy czym ustawodawca obwarował możliwość przeniesienia takiej decyzji na podmiot trzeci dodatkowymi warunkami. Decyzję o pozwoleniu wodnoprawnym, zgodnie z art. 411a ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. prawo wodne (dalej: prawo wodne), przenosi się na podstawie decyzji, ale organ może odmówić jej	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.
--	--	--

		wydania jeśli (ust. 6): podmiot, na który ma nastąpić to przeniesienie, nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z: 1) dotychczas wydanych na jego rzecz pozwoleń wodnoprawnych albo 2) przeniesionych na jego rzecz pozwoleń wodnoprawnych. Mając to na uwadze, negatywnie opiniujemy proponowany zapis ustawy w art. 10 ust. 5 i wnosimy o jego odrzucenie w całości. Jeśli miałyby nastąpić reforma przepisu z art. 72a ustawy o.o.ś, to jedynie w kierunku odpowiednio – brzmienia art. 411a ust. 6 prawa wodnego. Jeśli podmiot, na rzecz którego ma zostać przeniesiona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, nie wywiązuje się bądź nie wywiązywał się z dotychczas wydanych na jego rzecz lub przeniesionych na jego rzecz decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – organ prowadzący postępowanie powinien mieć prawo odmowy przeniesienia decyzji.	
		Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie do art. 414 ustawy Prawo wodne postanowienia, zgodnie z którym sprawę ustalenia kolejnego okresu obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający wniosek podmiotu ubiegającego się o to przedłużenie, jeżeli w terminie 60 dni od dnia doręczenia wniosku organ właściwy	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		w sprawach pozwoleń wodnoprawnych nie wyda decyzji. W obecnym stanie prawnym pozwolenie wodnoprawne wygasa jeżeli upłynął okres, na który było wydane, chyba że zakład w terminie 90 dni przed upływem okresu obowiązywania złoży wniosek o ustalenie kolejnego okresu obowiązywania pozwolenia. Dotyczy to pozwoleń na usługi wodne, szczególne korzystanie z wód oraz długotrwałe obniżenie poziomu zwierciadła wody podziemnej. W postępowaniu organ właściwy dla wydania pozwolenia wodnoprawnego bada, czy informacje zawarte w operacie wodnoprawnym są aktualne, oraz czy projektowany sposób korzystania z wód nie narusza ustalenia dokumentów takich jak m.in. ustalenia planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza czy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, a także czy nie narusza wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska, ochrony przyrody i dóbr kultury wpisanych do rejestru (art. 414 ust. 6 w zw. z art. 399 ust. 1 w zw. z art. 396 ust. 1 pkt 1-8 prawa wodnego). Jeśli organ stwierdzi w postępowaniu wyjaśniającym, że dalsze wykonywanie pozwolenia wodnoprawnego nie naruszyłoby powyższych zasad, ustala, w drodze decyzji, kolejny okres obowiązywania pozwolenia. Jeśli z kolei informacje opisane w	
--	--	--	--

		operacie wodnoprawnym, czyli m.in. charakterystyka wód objętych pozwoleniem wodnoprawnym, czy informacja o formach ochrony przyrody występujących w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia są nieaktualne, organ odmawia przedłużenia pozwolenia. Podobnie jeśli warunki te naruszałaby przyjęte w międzyczasie aktualizacja planów gospodarowania wodami czy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego. Oznacza to, że wnioskodawca musi złożyć wniosek o wydanie nowego pozwolenia wodnoprawnego, na nowych warunkach uwzględniających zmiany, jakie zaszły w stanie prawnym oraz w środowisku. W stanie prawnym zaproponowanym przez projektodawcę postępowanie wyjaśniające ustalające aktualność operatu oraz zgodność z dokumentami, o których mowa w art. 396 ust. 1 pkt 1–7 prawa wodnego i nienaruszanie zasad, o których mowa w 396 ust. 1 pkt 8 prawa wodnego miałoby się nadal odbywać. Jednak w przypadku niewydania decyzji odmawiającej przedłużenia pozwolenia lub decyzji przedłużającej pozwolenia w ciągu 60 dni, pozwolenie byłoby automatycznie przedłużone zgodnie z wnioskiem podmiotu ubiegającego się o przedłużenie, niezależnie od wyniku postępowania wyjaśniającego oraz niezależnie od zgodności tego wniosku innymi przepisami prawa wodnego.	
--	--	--	--

	Artykuł 13 projektu ustawy wprowadza instytucję milczącej zgody na przedłużenie zezwoleń na zbieranie lub przetwarzanie odpadów poprzez zmianę ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (dalej: ustawa o odpadach). W obecnym stanie prawnym zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie odpadów wydaje się na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat. Brak jest możliwości jego przedłużenia. Jedynie w przypadku zezwolenia na przetwarzanie dla prowadzącego zakład recyklingu statków ustawa dzieli okres 10-letni na dwa 5-letnie okresy, wtedy organ wydaje pierwsze zezwolenie na 5 lat, a następnie przedłuża je o kolejne 5 lat. Nowelizacja wprowadza możliwość przedłużenia zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów w przypadku pozostałych zezwoleń. Jeśli zezwolenie zostało wydane na okres krótszy niż 10 lat, beneficjent zezwolenia może ubiegać się o jego wydłużenie do łącznego okresu 10 lat. Co szczególnie kontrowersyjne, brak reakcji organu przez 30 dni (decyzja o odmowie) na wniosek o przedłużenie obowiązywania zezwolenia, będzie skutkował automatycznym jego przedłużeniem na okres maksymalny, czyli do 10 lat. Choć sama możliwość przedłużenia zezwolenia na tych samych warunkach może być w niektórych przypadkach i po wykonaniu odpowiednich kontroli i postępowania	Uwaga nieuwzględniona. Celem wprowadzenia instytucji milczącego załatwienia sprawy nie jest wyłączenie aktywnego działania administracji i pominięcie określonych obowiązków związanych z prowadzeniem postępowania. Rolą właściwych organów administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy, zatem załatwienie sprawy w trybie milczącej zgody nie wyłącza obowiązku organu do merytorycznej weryfikacji stanu faktycznego w danym przypadku, jak i możliwości wydania decyzji „negatywnej” w przewidzianym czasie. Pozytywne rozpatrzenie sprawy w trybie milczącej zgody wiąże się jedynie z brakiem konieczności formalnego wydania decyzji „pozytywnej” po przeprowadzonym postępowaniu. W opinii w sprawie zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej nie wskazano na niezgodność tego przepisu z prawem UE. Przepis pozostawiony do decyzji SKRM
--	---	--

		wyjaśniającego, zasadna, to wprowadzenie w tym przypadku automatyzmu za pomocą „milczącej zgody” prowadzi do potencjalnie bardzo niebezpiecznych skutków. Należy przede wszystkim podkreślić charakter przedmiotowych zezwoleń. Duża część przedsięwzięć, które wymagają uzyskania jednego lub obu typów decyzji to przedsięwzięcia znacząco negatywnie oddziałujące na środowisko, w tym część należy do grupy zawsze znacząco oddziałujących na środowisko. Przepisy te dotyczą całego szeregu odpadów, w tym odpadów niebezpiecznych, a także odpadów mogących stwarzać zagrożenie w wyniku awarii (jak pożar), czy będących uciążliwymi dla otoczenia. Warto wskazać także, że różny może być charakter zbieranych i magazynowanych lub przekształcanych odpadów, różna może być ilość, położenie zakładu względem siedzib ludzkich i ekosystemów wrażliwych na zanieczyszczenia. Wydawanie zezwoleń jest poprzedzone szczegółowym postępowaniem wyjaśniającym, m.in. uzgodnieniem z komendantem powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej, a także kontrolą tego organu oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska. Propozycja ustawy zrównuje te wszystkie zezwolenia, niezależnie od ich skomplikowania i wpływu na środowisko	
--	--	--	--

		i bezpieczeństwo publiczne oraz wprowadza automatyzm wydłużania zezwoleń, niezależnie od rzeczywistego wyniku prowadzonego postępowania wyjaśniającego. Przyzwolenie na ścieżkę prawną, która może prowadzić do pozbawionego kontroli wydłużenia okresu obowiązywania zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów, jest przede wszystkim niebezpieczne dla zdrowia publicznego i bezpieczeństwa ludzi. Takie wydłużenie może stać w sprzeczności z ustaleniami organów zezwalających lub kontrolujących dane przedsięwzięcie (np. pod kątem przeciwpożarowym), czy dotyczyć miejsc, których długotrwałe użytkowanie w tym zakresie może powodować wystąpienie negatywnych oddziaływań (jak przedostawanie się substancji z odpadów do środowiska). Takie przedłużenie zezwolenia może prowadzić wprost do niezgodności z ustaleniami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w tym uwarunkowaniach związanych z oddziaływaniem na ludzi. Inwestor może też ominąć w ten sposób wymóg o niekaralności z przestępstw i wykroczeń przeciw środowisku (i innych, o których mowa w ustawie o odpadach), jeśli ten status od momentu otrzymania pierwotnych zezwoleń uległby zmianie. Wprowadzenie przedmiotowych zmian w ustawie o odpadach może przede	
--	--	---	--

		wszystkim odbić się na bezpieczeństwie ludzi, ponieważ groźne awarie w miejscach magazynowania odpadów mają miejsce ciągle, np. w październiku 2025 r. miały miejsce przynajmniej dwa takie zdarzenia. W części przypadków dochodzi nie tylko do poważnego skażenia powietrza, ale też i wód (jako przykład można podać pożar magazynowanych odpadów w Siemianowicach Śląskich w 2024 r.), co prowadzi również do dalszych zagrożeń dla środowiska i wpływa negatywnie na cele środowiskowe w rozumieniu ramowej dyrektywy wodnej. Wnosimy zatem o odrzucenie art. 13 projektu ustawy w całości.	
5.	Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej	Co do zasady, Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej pozytywnie ocenia kierunek zmian proponowany w projekcie UDER95, w szczególności w zakresie wprowadzenia instytucji milczącej zgody do postępowań o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚ) oraz na etapie uzgadniania i opiniowania wniosku przez organy (przede wszystkim RDOŚ i Wody Polskie). Jest to zmiana długo postulowana, która może realnie przyczynić się do zdyscyplinowania organów i zmobilizowania ich do załatwiania spraw w ustawowych terminach. Obecnie ich przekraczanie nie pociąga za sobą żadnych negatywnych konsekwencji dla	Stanowisko niewymagające odniesienia się.

	organów, co prowadzi do znaczących opóźnień w procesach inwestycyjnych. Wprowadzenie "milczącej zgody" może nie tyle doprowadzi do jej częstego stosowania, ile zmotywuje urzędy do wydawania rozstrzygnięć znacznie sprawniej, unikając w ten sposób zastosowania tej zasady. Jednocześnie pragniemy zauważyć, że analizowany projekt w obecnym kształcie wydaje się niedopracowany. Poszczególne zapisy dotyczące nowych mechanizmów są często niejednoznaczne i budzą wątpliwości interpretacyjne, które mogą uniemożliwić osiągnięcie zakładanego celu deregulacyjnego. W związku z powyższym, aby projektowane zmiany faktycznie przyspieszyły procedury, wnosimy o doprecyzowanie poniższych kwestii.	
	Odniesienie się do art. 22 UOGRiL (rekultywacja i zagospodarowanie terenu) w naszej ocenie jest działaniem nieadresującym realnych barier. Kwestia rekultywacji uregulowana w art. 22 UOGRiL ma drugorzędne znaczenie dla deweloperów OZE. W przypadku dzierżawy gruntów rolnych na cele farm fotowoltaicznych, inwestor (deweloper) nie zaciąga na siebie publicznoprawnego obowiązku rekultywacji w rozumieniu tej ustawy. Obowiązek przywrócenia gruntu do stanu pierwotnego po okresie dzierżawy (co	Stanowisko niewymagające odniesienia się – uwaga dotyczy tego, że proponowana zmiana ma drugorzędne znaczenie dla podmiotu zgłaszającego uwagę, brak konkretnej propozycji.

	może wymagać formalnych działań związanych ze zmianą klasyfikacji gruntu) jest regulowany przede wszystkim na gruncie cywilnoprawnym między stronami umowy.	
	Doprecyzowanie mechanizmu "milczącej zgody" organów. Projekt UDER95 w art. 10 pkt 2 wprowadza dodanie sformułowania: „Niewydanie przez organ (...) opinii (...) traktuje się jako brak zastrzeżeń.” Użyte sformułowanie "brak zastrzeżeń" jest nieprecyzyjne i nieadekwatne do terminologii stosowanej w ustawie OOS. Organy opiniujące wymienione w art. 64 ust. 1 (m.in. RDOŚ, Państwowa Inspekcja Sanitarna) nie są zobowiązane do przekazywania "zastrzeżeń", lecz do wydawania "opinii" bądź "uzgodnień". W ramach tych rozstrzygnięć organy stwierdzają potrzebę (lub brak potrzeby) przeprowadzenia OOS, a także ewentualnie wskazują na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚ) warunków lub wymagań (zgodnie z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c) lub nałożenia obowiązków (art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c).	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.
	Skutki milczącego załatwienia sprawy w postępowaniu o DŚ Projektowane przepisy wprowadzające mechanizm milczącej zgody dla stwierdzenia przez organ właściwy do wydania DŚ, że dla planowanego	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		przedsięwzięcia nie zachodzi obowiązek przeprowadzenia OOS, również wymagają doprecyzowania. Celem tej regulacji jest umożliwienie inwestorowi kontynuacji procesu inwestycyjnego. Dodatkowo, zgodnie z projektem niewydanie przez organ prowadzący w terminie 60 dni postanowienia o konieczności przeprowadzenia oceny oznacza automatycznie brak takiego obowiązku – w praktyce może to prowadzić do rozbieżności między organem prowadzącym a organami współdziałającymi (np. RDOŚ, Wody Polskie, Sanepid), które mogą uznać, że ocena jest wymagana. Jeśli organ prowadzący nie zdąży wydać postanowienia w terminie, automatyczne uznanie braku obowiązku przeprowadzenia OOS może skutkować wadliwością decyzji środowiskowej i ryzykiem jej skutecznego zaskarżenia. Co więcej należy podkreślić, iż w praktyce mogą występować sytuacje, w których inwestor ma uzasadniony interes w przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, np. ze względu na wymagania programów dotacyjnych lub warunków finansowania. Brak możliwości wyrażenia sprzeciwu wobec „milczącego” uznania braku obowiązku przeprowadzenia OOS może ograniczać elastyczność procesu inwestycyjnego i dostęp do środków publicznych. Warto	
--	--	--	--

		rozważyć umożliwienie inwestorowi dobrowolnego wystąpienia o przeprowadzenie pełnej procedury OOS.	
		Milczące przeniesienie decyzji środowiskowej. Zapis wymaga doprecyzowania, ponieważ nie jest jasne, jaki skutek prawny wywołuje wniesienie sprzeciwu przez organ z powodu braków formalnych we wniosku o przeniesienie decyzji środowiskowej. Proponowane brzmienie art. 72a ust. 4-6 przewiduje, że jeśli wniosek o przeniesienie decyzji środowiskowej zawiera braki formalne, organ wnosi sprzeciw, co skutkuje obowiązkiem uzyskania przez wnioskodawcę nowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, choć ten zawniósował o jej przeniesienie (nowy art. 72a ust. 6 pkt 2). To rozwiązanie jest nadmiernie restrykcyjne i nieproporcjonalne – właściwym trybem w przypadku braków formalnych jest wezwanie do ich uzupełnienia, a nie zamknięcie drogi do przeniesienia decyzji i nakładanie obowiązku uzyskania nowej decyzji dla tej samej inwestycji, co jest niezgodne z przepisami prawa (art. 72 ust 5 ustawy OOS: dla danego przedsięwzięcia wydaje się tylko jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach). Należałoby doprecyzować zatem, że taki	Uwaga nieuwzględniona. Ponadto przepis został zmieniony. Obecne brzmienie jest zgodne ze stanowiskiem MKiŚ oraz GDOŚ.

		sprzeciw oznacza jedynie wezwanie do uzupełnienia dokumentacji, a nie zamyka postępowania i nie wymaga złożenia nowego wniosku od początku.	
		Usprawnienie rozwoju morskiej energetyki wiatrowej. Z uwagi na dynamiczny rozwój morskiej energetyki wiatrowej konieczne jest doprecyzowanie przepisów regulujących opłatę uiszczaną za wydłużanie pozwoleń na wznoszenie lub wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich dla morskich farm wiatrowych, o których mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 2020 r. o promowaniu wytwarzania energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych (zwane dalej: PSzW). Obecnie obowiązujące przepisy nie rozstrzygają jednoznacznie jaka jest wysokość opłaty w przypadku przedłużenia pozwolenia na wykorzystywanie morskich farm wiatrowych, a jedynie rozstrzygają, że opłatę należy uiścić jednorazowo (a nie w transzach). Biorąc pod uwagę pierwotny czas na jaki może być przyznane PSzW tj. 30 lat oraz możliwy okres wydłużenia jego ważności tj. maksymalnie 20 lat, niezasadnym jest wymaganie uiszczenia przez wytwórcę opłaty w przypadku wydłużenia PSzW na przykład jedynie o 5 lat, w takiej samej wysokości jak w	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja zmian wykracza poza zakres projektowanej regulacji.

		przypadku okresu trzydziestoletniego. Opłata przy wydłużeniu PSzW powinna być obliczana proporcjonalnie do okresu wydłużenia, a nie uiszczana w wysokości jak za 30 lat. Niezasadne wyznaczanie tak wysokiej opłaty wiązałoby się z wytworzeniem efektu zniechęcającego do dalszej działalności w morskiej energetyce wiatrowej (mimo technicznych możliwości), czego z pewnością nie można poczytać za cel ustawodawcy, skoro państwo realizuje ambitne zadania związane z transformacją energetyczną kraju.	
6.	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Art. 10 pkt 2 Projektu <i>w art. 64 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:</i> <i>„4a. Niewydanie przez organ, o którym mowa w ust. 1 lub 1a, opinii, o której mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w ust. 4 zdanie pierwsze, traktuje się jako brak zastrzeżeń.”</i> – Biorąc pod uwagę że element postępowania do którego odnosi się proponowana zmiana nie dotyczy wniesienia uwag ale zajęcia przez organy współdziałające w procedurze wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowań stanowiska czy w ich opinii w danym postępowaniu konieczne jest przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowiska czy też nie, brak wydania opinii w określonym terminie nie może być traktowany jak „brak uwag” . Taka	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		konstrukcja powoduje wątpliwość ponieważ nie wiadomo czy brak uwag oznacza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko czy brak takiej konieczności.	
		Art. 10 pkt 3 Projektu w art. 65 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: <i>„4. W przypadku gdy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wyda postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, w terminie 60 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uznaje się, że organ stwierdził, że dla planowanego przedsięwzięcia nie zachodzi obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.”</i> – Biorąc pod uwagę, że organy współdziałające mają na zajęcie stanowiska co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko 14 dni, a niezajęcie stanowiska w tym czasie traktowane będzie jak brak zastrzeżeń, brak jest uzasadnienia, aby organ właściwy do wydania postanowienia miał aż 60 dni. Należy wskazać, termin 30 dniowy, w szczególności mając na uwadze, że jest to etap procedury, gdzie wszystkie organy (właściwy i współdziałające) pracują jednocześnie, mają dostęp do pełnej dokumentacji, organ właściwy do	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		wydania decyzji może zapoznawać się z wnioskiem w tym samym czasie co organy współdziałające.	
		Art. 10 pkt 4 Projektu <i>w art. 72 po ust. 4 dodaje się ust. 4aa i 4ab w brzmieniu</i> <i>4ab. Organ zgłasza sprzeciw, o którym mowa w ust. 4aa, jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 4 zdanie drugie, zawiera braki formalne.”; – Zgodnie z zasadami postępowania administracyjnego zawartymi w Kodeksie postępowania administracyjnego wniosek zawierający braki formalne, nie wszczyna postępowania w zakresie merytorycznego rozpatrzenia tego wniosku. Organ jest zobowiązany podjąć działania w kierunku usunięcia braków formalnych wniosku w trybie rat 64 Kpa przed wszczęciem postępowania. Nieuzupełnienie braków formalnych przez wnioskodawcę we wskazanym terminie jest różnznaczne z pozostawieniem wniosku bez rozpoznania. W związku z powyższym dopiero po uzupełnieniu braków formalnych wniosku organ może zacząć rozważania w zakresie sposobu załatwienia sprawy (milcząca zgoda albo sprzeciw). Wskazana jednostka redakcyjna powinna więc zostać usunięta ponieważ stoi w sprzeczności z zasadami</i>	Uwaga nieuwzględniona. Przyjęto braki formalne jako przesłankę do zgłoszenia sprzeciwu, nie zaś inne merytoryczne przesłanki – ponieważ intencją jest, aby w przypadku gdy nie są spełnione przesłanki merytoryczne organ nadal był zobligowany rozpatrzyć sprawę negatywnie.

		postępowania administracyjnego.	
		Art. 10 pkt 4 Projektu <i>Art. 72 ust. 4 Organ, do którego został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego wniosku może, w drodze decyzji, wnieść sprzeciw.</i> – To, że sprzeciw następuje w drodze decyzji wynika wprost z art. 122a Kpa, w związku z powyższym wydaje się, że nie ma potrzeby powtarzania tego wymogu w treści ustawy ooś. Jeśli ustawodawca, uważa, że powinno to być z jakiegoś powodu doprecyzowane, powinien ujednolicić projekt w tym zakresie. Aktualnie doprecyzowanie odnoszące się do formy sprzeciwu pojawia się w art. 72a a w art. 72 nie ma takiej informacji.	Uwaga nieuwzględniona - zgodnie z art. 122a KPA sprzeciw następuje w drodze decyzji.
		Art. 10 pkt 5 Projektu <i>Art. 72a ust 5 Organ, do którego został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1, wnosi sprzeciw, w przypadku gdy wniosek ten zawiera braki formalne.</i> – Zgodnie z zasadami postępowania administracyjnego zawartymi w Kodeksie postępowania administracyjnego wniosek zawierający braki formalne, nie wszczyna postępowania w zakresie merytorycznego rozpatrzenia tego wniosku. Organ jest zobowiązany podjąć działania w	Uwaga nieuwzględniona. Ponadto przepis został zmieniony. Obecne brzmienie jest zgodne ze stanowiskiem MKiŚ oraz GDOŚ.

		kierunku usunięcia braków formalnych wniosku w trybie rat 64 Kpa przed wszczęciem postępowania. Nieuzupełnienie braków formalnych przez wnioskodawcę we wskazanym terminie jest różnoznaczne z pozostawieniem wniosku bez rozpoznania. W związku z powyższym dopiero po uzupełnieniu braków formalnych wniosku organ może zacząć rozważania w zakresie sposobu załatwienia sprawy (milcząca zgoda albo sprzeciw). Wskazana jednostka redakcyjna powinna więc zostać usunięta ponieważ stoi w sprzeczności z zasadami postępowania administracyjnego.	
		Art. 10 pkt 5 Projektu <i>Art. 72a ust. 6</i> <i>W przypadku gdy organ, do którego został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1:</i> <i>1) nie wniósł sprzeciwu w terminie – przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podmiot, który złożył wniosek, jest skuteczne;</i> <i>2) wniósł sprzeciw w terminie – powstaje obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez podmiot, który złożył wniosek.”</i> – Mając na uwadze charakter postępowania, którego dotyczy proponowana zmiana jak również charakter decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach brak jest podstaw do	Uwaga nieuwzględniona. Ponadto przepis został zmieniony. Obecne brzmienie jest zgodne ze stanowiskiem MKiŚ oraz GDOŚ.

	„obligowania” podmiotu na który decyzja nie została przeniesiona do uzyskania nowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Skutkiem dla wnioskodawcy negatywnego rozpatrzenia jego wniosku o przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowanych jest tylko i wyłącznie to, że podmiot ten taką decyzją nie będzie mógł się legitymować, natomiast to czy zdecyduje się wystąpić o nową decyzję w swoim imieniu czy też nie, zależy od wielu czynników i nie może być w żadnym przypadku przedmiotem „zobowiązania”. Proponuje się usunąć pkt 2 wskazanej jednostki redakcyjnej lub wskazać skutek wniesienia przez organ sprzeciwu tj. fakt że nie nastąpiło przeniesienie decyzji z jednego podmiotu na drugi.	
	Wnosimy o objęcie projektem art. 77 ustawy ooś, przez dodanie po ust 6 ustępu 6a i 6b – Mechanizm „milczącej zgody” jest niezbędny na etapie powodującym największe opóźnienia w procedurze wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, tj. na etapie uzgadniania i opiniowania realizacji przedsięwzięcia.	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji.
	Wnosimy o objęcie projektem: art. 226a ust. 1 ustawy o odpadach – Ważność decyzji odpadowych w przypadku, gdy strona złożyła wniosek o nową decyzję a nie został on rozpatrzony zostaje przedłużona do określonej daty.	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji.

	Tymczasem wydłużenie ważności powinno trwać do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia wniosku strony o wydanie nowej decyzji. Okres ważności powinien być limitowany konkretną datą, ale okolicznościami określonymi w ust. 2 przedmiotowego artykułu tj. 2. <i>Dotychczasowe zezwolenie na zbieranie odpadów zezwolenie na przetwarzanie odpadów wygasa w dniu następującym po dniu, w którym:</i> 1) <i>nowe zezwolenie, decyzja o odmowie wydania nowego zezwolenia albo decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie wydania nowego zezwolenia stały się ostateczne, albo</i> 2) <i>wniosek o wydanie nowego zezwolenia właściwy organ pozostawił bez rozpatrzenia.</i>	
	Wnosimy o dodanie do projektu mechanizmu przenoszenia zezwoleń na zbieranie odpadów oraz zezwoleń na przetwarzanie odpadów analogicznego do przenoszenia pozwoleń zintegrowanych. – Zgodnie z art. 189 Prawa ochrony środowiska <i>Art. 189</i> <i>1. Podmiot, który staje się prowadzącym instalację lub jej oznaczoną część, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z pozwoleń dotyczących tej instalacji lub jej oznaczonej części.</i>	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji.

		2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, występuje niezwłocznie z wnioskiem o zmianę pozwoleń w zakresie oznaczenia prowadzącego instalację. Skoro przepisy pozwalają na przeniesienie pozwolenia zintegrowanego (które częstokroć jest dalej idącym od zezwolenia na zbieranie czy przetwarzanie odpadów) to tym bardziej możliwym powinno być wprowadzenie takiego mechanizmu w odniesieniu do zezwolenia na zbieranie czy przetwarzanie odpadów.	
7.	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Uwagi do propozycji zawartych w projekcie ustawy Art. 10 (dot. ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku), pkt 3) Propozycja; w art. 65 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. W przypadku gdy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wyda postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, w terminie 60 30 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uznaje się, że organ twierdził, że dla planowanego przedsięwzięcia nie zachodzi obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.”; Uzasadnienie:	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		Zaproponowana w projekcie zmiana art. 65 zamiast skrócić - wydłuża czas na wydanie przez organ właściwy postanowienia o konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko z 30 do 60 dni. Aktualne brzmienie art. 65 ustala ten termin na 30 dni od dnia wszczęcia postępowania. Zaproponowana zmiana spowoduje, że nawet oczywiste sprawy będą czekały 60 dni na milczącą zgodę, co wydaje się przeciwne do intencji ustawodawcy. Wnosimy o zachowanie zaproponowanego brzmienia i określenie terminu na 30 dni.	
		Propozycje dodatkowych zmian w sprawach załatwianych milcząco Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.) Propozycja: Art. 13 W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.) w art. 41a dodaje się ust 3b w brzmieniu: „3b. Nieprzeprowadzenie przez organ, o którym mowa w ust. 1 lub 1a, kontroli w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku , o którym mowa w ust. 2 lub 2a, traktuje się jako brak zastrzeżeń.”; Uzasadnienie: Dla instalacji zbierającej i/lub przetwarzającej odpady pozwolenie zintegrowane/na odzysk jest wydawane	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji.

	tylko po pozytywnej kontroli WIOŚ i PSP. Realia pokazują, że na kontrolę WIOŚ czeka się bardzo długo. Proponujemy zmianę: gdy instytucja kontrolna w ciągu miesiąca nie przeprowadzi kontroli to oznacza brak sprzeciwu (milcząca zgoda) i możliwe jest dalsze procedowanie z pozwoleniem zintegrowanym. Szczególnie kluczowe jest to dla nowych inwestycji, które mogą być gotowe do eksploatacji, a czekają wyłącznie na opinię WIOŚ. Jest to bardzo duże ryzyko dla inwestora i naraża go na koszty.	
	Propozycje dodatkowych zmian w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, 1881 i 1940) przepisy otrzymują brzmienie: Art. 64 ust. 1e 1) Organy, o których mowa w art. 64 ust. 1, w procesie uzgadniania warunków realizacji przedsięwzięcia oraz opiniowania dokumentów wskazanych w art. 64 ust. 2 wzywają do usunięcia merytorycznych braków w przedłożonych dokumentach jednokrotnie.	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji.

		2) Ponowne wezwanie jest możliwe wyłącznie, gdy jest ono następstwem złożonych wyjaśnień lub uzupełnień na wezwanie, o którym mowa w pkt 1). Art. 77 ust. 1a 3) Organy, o których mowa w art. 77 ust. 1, w procesie uzgadniania warunków realizacji przedsięwzięcia oraz opiniowania dokumentów wskazanych w art. 77 ust. 2 wzywają wnioskodawcę do usunięcia merytorycznych braków w przedłożonych dokumentach jednokrotnie. 4) Ponowne wezwanie jest możliwe wyłącznie, gdy jest ono następstwem złożonych wyjaśnień lub uzupełnień na wezwanie, o którym mowa w pkt 1). Art. 89 ust. 1a 1) Organ, o którym mowa w art. 89 ust. 1, w procesie uzgadniania warunków realizacji przedsięwzięcia wzywa wnioskodawcę do usunięcia merytorycznych braków w przedłożonych dokumentach jednokrotnie. 2) Ponowne wezwanie jest możliwe wyłącznie, gdy jest ono następstwem złożonych wyjaśnień lub uzupełnień na wezwanie, o którym mowa w pkt 1). Art. 90 ust. 2b 1) Przed wydaniem opinii, o których mowa w art. 90 ust. ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a, organ wzywa wnioskodawcę do usunięcia merytorycznych braków w	
--	--	---	--

		przedłożonych dokumentach jednokrotnie. 2) Ponowne wezwanie jest możliwe wyłącznie, gdy jest ono następstwem złożonych wyjaśnień lub uzupełnień na wezwanie, o którym mowa w pkt 1). Art. 64 ust. 2b 1) Organ zasięgający opinii przed przedłożeniem dokumentów, o którym mowa w ust. 2 wzywa wnioskodawcę do uzupełnień/wyjaśnień jednokrotnie. 2) Ponowne wezwanie jest możliwe wyłącznie, gdy jest ono następstwem złożonych wyjaśnień lub uzupełnień na wezwanie, o którym mowa w pkt 1). Art. 77 ust. 2c 1) Organ występujący o uzgodnienie lub opinię przed przedłożeniem dokumentów, o którym mowa w ust. 2 wzywa wnioskodawcę do uzupełnień lub wyjaśnień jednokrotnie. 2) Ponowne wezwanie jest możliwe wyłącznie, gdy jest ono następstwem złożonych wyjaśnień/uzupełnień na wezwanie, o którym mowa w pkt 1). Art. 80 ust. 4 Do postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczących inwestycji prowadzących do dekarbonizacji ciepłownictwa ustala się nieprzekraczalny termin wydania przedmiotowej decyzji na 6 miesięcy. Termin powyższy liczony jest od dnia złożenia przez wnioskodawcę,	
--	--	---	--

		kompletnego pod względem formalnym, wniosku o wydanie decyzji. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio. Uzasadnienie Wprowadzenie usprawnień procedury w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (OOŚ) np. ograniczenie do 1 ilości wezwań do uzupełnienia dokumentacji jakie organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz organy opiniujące wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach kierują do wnioskodawcy, chyba że kolejne pytania będą wynikać ze złożonych wyjaśnień lub uzupełnień. W przypadku inwestycji prowadzących do dekarbonizacji ciepłownictwa/transformacji: przyspieszenie procedury uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzez wyznaczenie maksymalnego czasu na przeprowadzenie tej procedury wynoszącego nie więcej niż 6 miesięcy. Proponowane rozwiązania znacząco przyspieszą tempo realizacji inwestycji, a tym samym proces dekarbonizacji jaki	
--	--	---	--

		zachodzi w energetyce. Skrócenie czasu trwania procedury OOS jest warunkiem koniecznym, gdyż obecnie uzyskiwania decyzji środowiskowej trwa 2-3 lata co może wpływać na opłacalność realizacji inwestycji. Działaniem w kierunku usprawnienia procedur może być ograniczenie ilości wezwań do uzupełnienia dokumentacji, tak by sprawy były załatwiane kompleksowo i w całości. Procedury związane z uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stanowią często najdłuższy element procesu inwestycyjnego. Tymczasem prowadzący instalacje spalania paliw np. przedsiębiorstwa ciepłownicze, muszą dotrzymać określonych terminów dekarbonizacji aktywów wytwórczych aplikując np. o przydział dodatkowych darmowych uprawnień do emisji CO₂. Czas trwania procedury OOS może zagrozić realizacji tych planów a tym samym skutkować utratą znacznych środków finansowych, które posłużyłyby osiągnięciu neutralności klimatycznej. Poprzez działania dekarbonizacyjne rozumie się działania prowadzące do neutralności klimatycznej jak również działania prowadzące do utrzymania lub osiągnięcia statusu efektywnego systemu ciepłowniczego w szczególności inwestycje uwzględnione w przyjętych	
--	--	---	--

		Planach Neutralności Klimatycznej.	
8.	Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce	W związku z procedowaniem projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco (numer z wykazu: UDER95, dalej: „Projekt ustawy”), chcielibyśmy przedstawić stanowisko do komentowanego aktu prawnego, w szczególności zwracając uwagę na zagadnienie związane z finansowaniem działalności instytucji pożyczkowych (art. 59ca ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, dalej: „u.k.k.”). Projekt ustawy wprowadza zmiany w łącznie siedemnastu aktach prawnych. W związku z faktem, iż celem tych zmian jest zapewnienie usprawnienia prowadzenia przedsięwziąć przez obywateli i przedsiębiorców, w niniejszym piśmie pragniemy przedstawić dotychczasowe wnioski względem praktycznego stosowania art. 59ca u.k.k. oraz wniosek o podjęcie działań legislacyjnych zmierzających do zmiany tego przepisu.	Uwaga nieuwzględniona – propozycje merytorycznych zmian warunków prowadzenia działalności wskazanej grupy przedsiębiorców wykraczają poza zakres projektu.

		Nadmienię jednocześnie, że branża instytucji pożyczkowych w merytorycznym dialogu uzgodniła kierunek i treść zmian legislacyjnych z nadzorcą rynku, Komisją Nadzoru Finansowego. Sektor pożyczkowy, mimo, że wciąż stanowiący zaledwie niewielką część rynku kredytowego w Polsce, przez ostatnie lata przeszedł olbrzymią transformację, samoregulację, rozliczne kontrole i dokłada najwyższych starań w celu budowania pozytywnych relacji ze swoimi klientami konsumentami. Instytucje pożyczkowe profesjonalnie budują poczucie bezpieczeństwa wśród klientów i oferują produkty kredytowe dopasowane do ich potrzeb. Uzyskane już efekty, jakim jest między innymi przyrost liczby klientów sektora, są wynikiem rozwoju nowoczesnych produktów, technologii oraz rzetelnego podejścia do całego procesu udzielania pożyczek i oceny zdolności kredytowej. W tym miejscu pragniemy wskazać na raport ZPF dotyczący kondycji rynku pożyczkowego w Polsce, który przedkładamy wraz z niniejszym pismem. Dane zawarte w raporcie obejmują 90 % rynku. Dalszy rozwój sektora jest jednak znacznie utrudniony z powodu zapisów dotyczących finansowania działalności instytucji	
--	--	---	--

		pożyczkowych, z którymi sektor funkcjonuje od 18 grudnia 2022 r., tj. od wprowadzenia przepisu art. 59ca u.k.k. Mając na uwadze powyższe, w niniejszym piśmie przedstawiamy dotychczasowe wnioski względem praktycznego stosowania art. 59ca u.k.k. oraz wniosek o podjęcie działań legislacyjnych zmierzających do zmiany tego przepisu. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 59ca u.k.k.: 1. Środki przeznaczone na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe nie mogą pochodzić z działalności polegającej na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w tym z emisji obligacji lub innych instrumentów dłużnych oraz ze źródeł nieudokumentowanych. 2. Środki przeznaczone na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe mogą pochodzić z kredytu bankowego, albo z pożyczek od podmiotów powiązanych pod warunkiem, że podmioty powiązane udzielające takich pożyczek nie gromadzą środków pieniężnych w sposób wskazany w ust. 1. Wyżej wskazany przepis został wprowadzony do u.k.k. ustawą z dnia 6 października 2022 r.	
--	--	---	--

		o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie (Dz.U.2022.2339 z dnia 2022.11.17) i wszedł w życie w dniu 18 grudnia 2022 r. Ustawodawca nie zawarł w uzasadnieniu do wyżej wskazanej ustawy, jaki był cel projektowanych przepisów, ograniczając się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż „następstwem wprowadzenia systemowego nadzoru nad instytucjami pożyczkowymi jest także konieczność wprowadzenia gwarancji, zgodnie z którymi środki przeznaczone na działalność objętą ustawą nie będą pochodzić z działalności polegającej na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w tym z emisji obligacji lubinnych instrumentów dłużnych oraz ze źródeł nieudokumentowanych”¹. Zacytowany fragment ¹ Uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania lichwie. Druk sejmowy nr 1911, str. 74 uzasadnienia jest jedynie powtórzeniem zapisu ustawowego i nie mówi o motywach, jakimi się kierował ustawodawca wprowadzając zakaz pozyskiwania finansowania udzielania kredytów konsumenckich w formach wskazanych w komentowanym przepisie. Zdaniem ZPF, zakazanie finansowania	
--	--	---	--

		instytucji pożyczkowych przez emisję obligacji lub innych instrumentów dłużnych jest niechlubnym ewenementem regulacyjnym. Przepis art. 59ca u.k.k. jest niezrozumiałym zabiegiem legislacyjnym skierowanym wyłącznie wobec tego sektora rynku usług finansowych. Ustawodawca wprowadził zapis, którego odpowiednika – na rynku finansowym – nie sposób znaleźć i uczynił to bez uzasadnienia, które pozwalałoby na weryfikację ratio legis zmiany. Sektor instytucji pożyczkowych jest pełnoprawnym elementem rynku finansowego, firmy prowadzą działalność gospodarczą jak każde inne podmioty na rynku finansowym, a tylko wobec nich utrzymywany jest zakaz finansowania się z wielu źródeł, do których dostęp mają inne sektory. Takie podejście do finansowania krajowych instytucji pożyczkowych obniża ich konkurencyjność także względem podmiotów zagranicznych, które mają dostęp do tańszego i szerszego źródła finansowania. Interpretacja treści przepisu art. 59ca u.k.k. od początku jego wejścia w życie budziła liczne wątpliwości. Opublikowanie Stanowiska Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 27 stycznia 2025 r. dotyczącego finansowania działalności instytucji	
--	--	---	--

		pożyczkowych przez emisję obligacji lub przy wykorzystaniu alternatywnej spółki inwestycyjnej² stanowiło ważny głos w tej dyskusji, ale nie wyeliminowało (bo nie mogło wyeliminować) wątpliwości związanych z treścią przepisu. Dostrzegamy konieczność podjęcia działań zmierzających do zmiany treści zapisu, gdyż jego dalsze funkcjonowanie w praktyce działalności instytucji pożyczkowych może spowodować nieodwracalne skutki, zmierzające do ich likwidacji z powodu braku dostępu do źródeł finansowania swojej działalności (co już się dzieje). Komisja Nadzoru Finansowego, wraz z rynkiem instytucji pożyczkowych, wypracowała przepisy, które pozwalają na możliwość finansowania swojej działalności obligacjami, skierowanymi do wąskiej grupy podmiotów profesjonalnych. Takie podejście gwarantuje bezpieczeństwo rynku i inwestorów, a instytucjom pożyczkowym umożliwia dalsze funkcjonowanie i rozwój. Mając wszystko powyższe na uwadze wskazujemy, iż prace legislacyjne Projektu ustawy powinny zmierzać także – obok zaproponowanych przez projektodawcę zmian - do zmiany art. 59ca u.k.k. Pragniemy ponownie zauważyć, że zapisy dotyczące finansowania udzielania kredytów konsumenckich przez instytucje	
--	--	--	--

		pożyczkowe są zapisami bez precedensu i bez stosowanego odpowiednika w innych przepisach dotyczących podmiotów rynku finansowego. Stawia to instytucje pożyczkowe w oczywisty sposób na gorszej pozycji względem innych uczestników tego rynku. Ponadto, postulat zmiany treści art. 59ca u.k.k. wpisuje się w szeroko komentowaną i aprobowaną przez stronę rządową deregulację działalności gospodarczej. Trudno sobie wyobrazić bardziej modelową deregulację na rynku instytucji pożyczkowych niż 2 DIP-DIPZNP.7721.471.2024.RM dopuszczenie możliwości finansowania działalności ze źródeł, z których korzystają inne podmioty rynku finansowego i nie tylko. Jednocześnie chciałbym podkreślić, iż instytucje pożyczkowe zrzeszone w ZPF, stanowiące niemal cały sektor kredytodawców niebankowych w Polsce, wyrażają swoją pełną dyspozycyjność i stawiają się na każde wezwanie dla celu merytorycznej dyskusji w przedmiotowym obszarze. Licząc na uwzględnienie zaprezentowanych postulatów, zapewniamy jednocześnie o dyspozycyjności ekspertów ZPF dla Pana Prezesa w przypadku potrzeby jakichkolwiek	
--	--	---	--

		dodatkowych wyjaśnień lub uzupełnień w przedmiotowej sprawie, pozdrawiam i pozostaję do dyspozycji.	
9.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	1. PONIP pozytywnie ocenia wszelkie inicjatywy zmian w prawie, które zakładają uproszczenie prowadzenia działalności gospodarczej, w tym w szczególności przez instytucje płatnicze. Oczywiście jest bowiem, że rynek usług płatniczych charakteryzuje się bardzo wysokim poziomem regulacji. Trudno mówić w tym wypadku także o pewności i stabilności tych regulacji, normujących świadczenie usług płatniczych. Instytucje płatnicze, nieustannie dążąc do wypełniania woli ustawodawcy i pełnego zadośćuczynienia nakładanym na nie obowiązkom, są jednocześnie zobligowane do przeznaczania coraz większych nakładów (finansowych, kadrowych) na obszar compliance. Taka sytuacja jest niepożądana z wielu, dość oczywistych, powodów (dla przykładu: przeznaczanie mniejszych środków na innowacje czy występowanie zjawiska arbitrażu regulacyjnego – tzw. „forum shopping”, co finalnie prowadzi do obniżania konkurencyjności polskiego sektora innowacji, szczególnie w obszarze płatności). 2. Z powyższych względów Projekt – jako inicjatywę – uznajemy za wysoce pożądany z punktu widzenia oczekiwań przedsiębiorców, w szczególności świadczących usługi płatnicze w charakterze niebankowych dostawców. 3. Niemniej jednak, w odniesieniu do treści proponowanych zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach	Uwagi częściowo uwzględnione – zrezygnowano z wydłużenia terminu na dokonanie wpisu do rejestru albo odmowę wpisu. Uwaga dotycząca przeglądu i ograniczenia zakresu danych wymaganych do przedstawienia we wniosku o wpis nie została uwzględniona – propozycje merytorycznych zmian warunków podjęcia działalności (odzwierciedlonych w informacjach wykazywanych we wniosku o wpis) wskazanej grupy przedsiębiorców wykraczają poza zakres projektu. Uwaga dotycząca wprowadzenia analogicznych zmian w stosunku do przedsiębiorców ubiegających się o wydanie zezwolenia na świadczenie usług w charakterze krajowej instytucji płatniczej („KIP”) nie została uwzględniona – zakresem projektu objęto wyłącznie przypadki reglamentacji działalności gospodarczej na rynku finansowym w postaci działalności regulowanej (prowadzonej w oparciu o wpis do rejestru) a nie - działalności wymagającej zezwolenia.

		płatniczych („UUP”), czyli art. 12 Projektu, zdaniem PONIP niezrozumiałe jest, biorąc pod uwagę cele projektodawcy, wydłużenie okresów przewidzianych na rozpatrywanie wniosków o wpis do właściwego rejestru przez Komisję Nadzoru Finansowego („KNF”). Proponuje się, aby czas ten został wydłużony dwukrotnie w każdym przypadku, tj. wpisu przedsiębiorcy ubiegającego się o świadczenie usług płatniczych w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji, małej instytucji płatniczej lub biura usług płatniczych. 4. W uzasadnieniu do Projektu wprost wskazano (str. 1), że „Wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy w szerszym zakresie sprawi, że decyzje będą podejmowane szybciej, a obywatele i przedsiębiorcy nie będą musieli czekać na formalne rozstrzygnięcie, jeżeli organ nie podejmie decyzji w określonym terminie.”. Proponowane, dwukrotne wydłużenie terminu rozpatrywania wniosków o wpis do rejestru właściwego dla danego rodzaju dostawców usług płatniczych bez żadnych wątpliwości przeczy temu założeniu. W ocenie PONIP, przy kierunkowym poparciu dla proponowanych zmian, zakładających występowanie instytucji tzw. milczącej zgody, należy zachować terminy, które ustawodawca przewidział w obecnym brzmieniu w odniesieniu do każdego z nowelizowanych przepisów UUP. 5. W uzasadnieniu do Projektu, w części odnoszącej się bezpośrednio do zmian w UUP, wskazano w powyższym kontekście również (s. 16), że „(...) zaproponowano zmiany tych przepisów, które zostały ocenione jako nadmiernie utrudniające	
--	--	--	--

		podejmowanie działalności gospodarczej.”. Są to zatem, zgodnie z Projektem, przepisy odnoszące się do oczekiwania na wpis do rejestru właściwego dla wyżej wskazanych dostawców usług płatniczych. Jednocześnie w odniesieniu do tych samych przepisów, proponując wydłużenie terminów rozpatrywania wniosków przez KNF, projektodawca wskazuje na potrzebę zapewnienia organowi nadzoru niezbędnego czasu na weryfikację wystąpienia przesłanek wydania decyzji o odmowie wpisu (s. 18). Dodatkowo podkreślono przy tym (s. 18), że „Z uwagi na rozbudowany zakres wymaganych danych zamieszczanych we wniosku o wpis do rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku oraz we wniosku o wpis do rejestru małych usług płatniczych, określony odpowiednio w art. 117b i art. 117j ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, konieczność weryfikacji ich zgodności ze stanem faktycznym determinuje dłuższy niż w innych przypadkach podejmowania działalności regulowanej termin na dokonanie wpisu, który po uwzględnieniu projektowanej zmiany wyniesie 6 miesięcy (w większości przypadków termin dokonania wpisu do rejestru działalności regulowanej wynosi od 7 dni do 21 dni).”. 6. W opinii PONIP argumentacja zastosowana w celu proponowanych zmian w omawianym zakresie jest wewnętrznie sprzeczna. Skoro w większości przypadków termin dokonania wpisu działalności regulowanej wynosi od 7 do 21 dni, czyli krócej niż w obecnie obowiązującym stanie prawnym na gruncie UUP, to tym bardziej	
--	--	--	--

		niezrozumiałe jest wydłużanie tych terminów zgodnie z Projektem. 7. Ponadto sam projektodawca wskazuje na „rozbudowany zakres wymaganych danych zamieszczanych we wniosku o wpis do rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku oraz we wniosku o wpis do rejestru małych instytucji płatniczych”, co już samo w sobie – w opinii PONIP i w kontekście celu opiniowanej regulacji – powinno prowadzić do przeglądu tego zakresu danych oraz propozycji ich znacząco ograniczenia. Przepisy prawa unijnego nie stoją tu na przeszkodzie. W opinii PONIP szereg przepisów, a tym samym obowiązków, których spełnienia obecnie oczekuje się od przedsiębiorców ubiegających się o wpis do rejestrów dostawców wskazanych wyżej, nie znajduje swojego odzwierciedlenia we właściwych przepisach prawa unijnego i w rezultacie jest nadmiarowy. 8. Właściwym działaniem w tym zakresie, w ocenie PONIP, zdecydowanie nie powinno być dwukrotne (!) wydłużanie okresów na działanie właściwych organów administracji, ale w pierwszej kolejności eliminacja wspomnianych barier administracyjnych dla przedsiębiorców, czyli zmniejszanie nadmiarowych obowiązków związanych z ubieganiem się o wpis we właściwym rejestrze dostawców usług płatniczych, co przełożyłoby się zapewne jednocześnie na szybsze działanie organów administracji (mniejsza liczba dokumentów i procedur do weryfikacji). PONIP deklaruje pełne wsparcie eksperckie w tym zakresie, poparte doświadczeniami członków PONIP w	
--	--	--	--

		związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w obszarze świadczenia usług płatniczych. 9. Jednocześnie dla PONIP nie jest zrozumiałe pominięcie w Projekcie analogicznych zmian w stosunku do przedsiębiorców ubiegających się o wydanie zezwolenia na świadczenie usług w charakterze krajowej instytucji płatniczej („KIP”) w związku z treścią art. 60 ust. 1 UUP. 10. W świetle celów Projektu oraz braku uwzględnienia w nim regulacji właściwych dla KIP PONIP informuje, że zgodnie z raportem Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego ze stycznia 2023 r. dotyczącego oceny procesu licencjonowania w reżimie PSD2 , KNF został wskazany jako rozpatrujący wnioski przedsiębiorców o udzielenie przedmiotowego zezwolenia najdłużej spośród państw Unii Europejskiej – średnio 20-24 miesiące! Wymaga przy tym podkreślenia, że tylko w dwóch państwach unijnych procedura rozpatrywania wniosków trwa powyżej 15 miesięcy – w Portugalii oraz właśnie w Polsce. 11. Zdaniem PONIP są to fakty, których polski ustawodawca nie powinien pomijać w trakcie konstruowania zmian w obszarze deregulacji czy upraszczania procedur związanych ze świadczeniem usług płatniczych w naszym kraju. W opinii PONIP nieakceptowalny jest fakt, że przedsiębiorca chcący uzyskać zezwolenie na świadczenie usług płatniczych w charakterze KIP, od dnia złożenia wniosku musi oczekiwać średnio 20-24 miesiące na wydanie decyzji przez KNF (co powinno nastąpić co do zasady w terminie trzech miesięcy – art. 62 ust. 2	
--	--	--	--

		UUP), przy czym oczywiście nie ma żadnej pewności, że decyzja ta będzie pozytywna. W praktyce terminy te w niektórych przypadkach są jeszcze dłuższe. W takim okresie zmianie może ulec nie tylko np. sytuacja finansowa danego przedsiębiorcy, jego plany i założenia biznesowe, ale także otoczenie prawne i rynkowe oraz oczekiwania klientów, co ma szczególne znaczenie na dynamicznie zmieniającym się rynku usług płatniczych. Tak długi okres oczekiwania na rozpatrzenie wniosku odstrasza polskich przedsiębiorców od starania się o licencje płatnicze w Polsce i skłania do szukania możliwości uzyskania licencji w innych jurysdykcjach. 12. Doświadczenia członków PONIP wskazują, że ujęcie KIP w ramach proponowanych zmian w Projekcie jest niezbędnym krokiem na drodze do zwiększania konkurencyjności polskiego rynku usług płatniczych względem innych państw członkowskich (rozumianej jako eliminowanie barier w zakresie prowadzenia działalności w charakterze KIP). Jak wspomniano, obecne status quo powoduje, że tracą na nim nie tylko rodzimi przedsiębiorcy, chcący prowadzić działalność gospodarczą i tworzyć miejsca pracy w Polsce, ale także wewnętrzny rynek usług płatniczych i gospodarka w ogólności. PONIP zdecydowanie postuluje zatem ujęcie przepisów właściwych dla KIP w zakresie proponowanych zmian w UUP w Projekcie (art. 62 ust. 2 UUP).	
--	--	--	--

10.	Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie	Po analizie projektu „Ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco” (dalej jako „Projekt Ustawy”) wskazujemy następujące ustawy, do których zmiany mogą dotyczyć przedsiębiorstw ciepłowniczych: Art. 5. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2024 r., poz. 1145, 1222, 1717 i 1881 oraz z 2025 r. poz. 1077 i 1080) wprowadza się następujące zmiany: - w art. 93 ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „Niewydanie opinii w terminie, o którym mowa w art. 106 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, traktuje się jako brak zastrzeżeń”. Postulujemy aby poza ww. zmianą proponować dodatkowo następujące zmiany w ustawie o gospodarce nieruchomościami: 1) w art. 124 ust. 1 dodaje się zdanie 3 w brzmieniu: „Starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres projektu
-----	---	--	--

		dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub podziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji celu publicznego. W przypadku nie wydania przez starostę decyzji, o której mowa w zd. 1, w terminie 60 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie, uznaje się, że starosta milcząco udzielił zezwolenia na korzystanie z nieruchomości w sposób wskazany w złożonym wniosku.”, 2) w art. 124b ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji zobowiązuje właściciela, użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługując inne prawa rzeczowe do nieruchomości do udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją i remontami ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń, nienależących do części składowych nieruchomości, służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii	
--	--	--	--

		elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, a także usuwaniem z gruntu tych ciągów, przewodów, urządzeń i obiektów, jeżeli właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości nie wyraża na to zgody. Decyzja o zobowiązaniu do udostępnienia nieruchomości może być także wydana w celu zapewnienia dojazdu umożliwiającego dokonanie czynności. W przypadku nie wydania przez starostę decyzji, o której mowa w zd. 1, w terminie 60 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie, uznaje się, że starosta milcząco zobowiązał do udostępnienia nieruchomości w sposób wskazany w złożonym wniosku.”, 3) w art. 126 ust. 1 dodaje się zdanie 3 w brzmieniu: „W przypadku siły wyższej lub nagłej potrzeby zapobieżenia powstawaniu znacznej szkody, albo usuwaniu awarii ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń, nienależących do części składowych nieruchomości, służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych	
--	--	---	--

	podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, z zastrzeżeniem ust. 5, starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, udziela, w drodze decyzji, zezwolenia na czasowe zajęcie nieruchomości na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia zajęcia nieruchomości. W przypadku postępowania prowadzonego na wniosek, wydanie decyzji następuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni, licząc od dnia złożenia wniosku. Niewydanie w terminie, o którym mowa w zdaniu 2, decyzji albo postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, uważa się za milczące rozpoznanie wniosku w sposób uwzględniający żądanie wnioskodawcy.”, 4) w art. 126 ust. 8 dodaje się zdanie 2 w brzmieniu: „Starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, wydaje decyzję potwierdzającą zaistnienie przesłanek zajęcia nieruchomości w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 5. Niewydanie w terminie, o którym mowa w zdaniu 1, decyzji albo postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, uważa się za milczące rozpoznanie wniosku w sposób uwzględniający żądanie wnioskodawcy.”. Art. 15. W ustawie z dnia 20 lipca 2017	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.
--	--	--

		r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2025 r. poz. 90) wprowadza się następującą zmianę: - w art. 414 dotyczącym wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu: „7a. Sprawę ustalenia kolejnego okresu obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego, o której mowa w ust. 7, uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający wniosek podmiotu ubiegającego się o to przedłużenie, jeżeli w terminie 60 dni od dnia doręczenia wniosku, o którym mowa w ust. 2, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, nie wyda decyzji, o której mowa w ust. 6 albo 7.” Postulujemy aby w tej propozycji zmienić termin 60 dni na 30 dni – w związku z tym, że kwestia dotyczy wniosku o przedłużenie okresu obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego i taki wniosek oczywiście powinien zostać złożony z odpowiednim wyprzedzeniem. Jednak termin co najmniej 60 dniowy (dwa miesiące) jest terminem zbyt długim, natomiast termin 30 dni będzie terminem odpowiednim biorąc pod uwagę regulowany problem.	
11.	Krajowa Izba Radców Prawnych	I. Przedmiot i cel opinii Przedmiotem opinii jest rządowy projekt o charakterze tzw. „ustawy horyzontalnej”, wprowadzający – jednocześnie do	Opis przedmiotu opinii – nie wymaga odniesienia się.

	kilkunastu aktów – mechanizmy milczącego załatwiania spraw, milczących uzgodnień albo automatycznego uznania braku zastrzeżeń organu współdziałającego. Projekt - w zamyśle jego twórców - jest motywowany potrzebą „urealnienia” terminów administracyjnych, przyśpieszenia postępowań i ograniczenia kosztów po stronie organów oraz przedsiębiorców, czego obraz przedstawiono w OSR i w uzasadnieniu. Z perspektywy samorządu zawodowego radców prawnych, którego członkowie (radcowie prawni) świadczą pomoc prawną, zarówno na rzecz organów administracji, jak i przedsiębiorców, konieczna jest ocena: (1) czy mechanizmy milczące są wprowadzane tam, gdzie rzeczywiście jest to bezpieczne ustrojowo i materialnoprawnie; (2) czy projekt zachowuje zgodność z ustawą – Kodeks postępowania administracyjnego (dalej: „KPA”) (dział II, rozdział 8a); (3) czy nie narusza standardów unijnych w zakresie niektórych regulacji. II. Ocena ogólna Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych stanowi kolejną próbę wdrożenia koncepcji tzw. „milczącego załatwienia sprawy” w szerszym zakresie, wychodząc poza ramy ogólne	Ogólna ocena projektu – informacja niewymagająca odniesienia się.
--	---	--

	określone w dziale II rozdziale 8a Kodeksu postępowania administracyjnego. Projekt obejmuje jednocześnie kilkanaście odrębnych ustaw, wprowadzając do nich rozwiązania oparte na fikcji pozytywnego rozstrzygnięcia, braku sprzeciwu lub automatycznego uzgodnienia stanowiska organu współdziałającego. Zabieg ten ma, zgodnie z uzasadnieniem, służyć zwiększeniu sprawności działania administracji publicznej oraz poprawie warunków prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców. Z perspektywy zasad prawidłowej legislacji, standardów konstytucyjnych i doświadczeń praktyki stosowania prawa, należy jednak ocenić, że proponowane rozwiązania – choć w części uzasadnione – zostały opracowane w sposób nadmiernie uogólniony, nieuwzględniający specyfiki poszczególnych postępowań administracyjnych oraz konstytucyjnej roli administracji publicznej jako strażnika interesu publicznego. Prawo administracyjne nie jest wyłącznie zbiorem procedur – jest także instytucjonalną gwarancją bezpieczeństwa wspólnoty. Zbyt szerokie zastosowanie milczących rozstrzygnięć może prowadzić do erozji tej funkcji.	Celem wprowadzenia instytucji milczącego załatwienia sprawy nie jest wyłączenie aktywnego działania administracji i pominięcie określonych obowiązków związanych z prowadzeniem postępowania. Rolą właściwych organów administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy, zatem załatwienie sprawy w trybie milczącej zgody nie wyłącza obowiązku organu do merytorycznej weryfikacji stanu faktycznego w danym przypadku, jak i możliwości wydania decyzji „negatywnej” w przewidzianym czasie. Pozytywne rozpatrzenie sprawy w trybie milczącej zgody wiąże się jedynie z brakiem konieczności formalnego wydania decyzji „pozytywnej” po przeprowadzonym postępowaniu.
--	--	---

		W opinii Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Izby Radców Prawnych kierunek upraszczania procedur administracyjnych jest zrozumiały i pożądanym, ale środek wybrany przez projektodawcę jest zbyt uproszczony jak na złożoność materii, którą obejmuje. Deregulacja nie może oznaczać rezygnacji z rzetelności, a sprawność – z gwarancji. Administracja publiczna, nawet działająca w duchu gospodarczego pragmatyzmu, musi pozostać instytucją zaufania publicznego, zdolną do oceny, wyważenia interesów i ochrony wartości wspólnych, a nie wyłącznie „zegarem” odliczającym ustawowe terminy. Zasadniczy cel projektu, jakim jest usprawnienie postępowań administracyjnych, pozostaje zgodny z konstytucyjnymi zasadami zaufania obywateli do państwa (art. 2 Konstytucji RP) oraz prawem do dobrej administracji, wyrażonym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Należy jednak zauważyć, że sama technika milczącego załatwienia sprawy jest instrumentem wyjątkowym, który w sposób istotny ogranicza element kontroli i motyw uznania administracyjnego. Jej nadmierne i nieadekwatne rozszerzanie prowadzi do zatarcia granicy pomiędzy	
--	--	---	--

		funkcją reglamentacyjną administracji a funkcją czysto rejestracyjną, co w konsekwencji może osłabić ochronę wartości publicznych takich jak bezpieczeństwo, zdrowie, środowisko czy interes finansów publicznych. Należy podkreślić, że projekt ustawy deregulacyjnej jest przedsięwzięciem odważnym, jednakże wymagającym rozwagi i mądrego wyważenia interesów publicznych i indywidualnych. Wprowadzenie mechanizmu milczącego załatwienia spraw może w określonych, ściśle zdefiniowanych obszarach stanowić realny krok w stronę przyspieszenia procedur, zwiększenia pewności prawa i odbudowy zaufania obywateli do instytucji publicznych. Jednakże projekt w obecnym brzmieniu posługuje się tym instrumentem zbyt szeroko i bez niezbędnego zróżnicowania ryzyka, co czyni z milczącej zgody środek pozornie techniczny, a w istocie – legislacyjnie wątpliwy. Państwo prawa nie może rezygnować z funkcji ocennej tam, gdzie od decyzji organu zależy bezpieczeństwo ludzi, ochrona środowiska, zdrowie publiczne czy stabilność finansowa wspólnoty. W takich sferach milczenie administracji nie jest oznaką efektywności, lecz może być potraktowane jako zaniedbanie	
--	--	--	--

	konstytucyjnego obowiązku czuwania nad dobrem wspólnym (art. 1 i art. 5 Konstytucji RP). Nie można uznać za właściwe, aby o dopuszczalności imprezy masowej, dopuszczeniu instalacji odpadowej lub inwestycji wodnej decydował upływ czasu, a nie wiedza, ocena i odpowiedzialność organu. Projekt, w wielu miejscach, traktuje milczące załatwienie sprawy jako środek technicznej dyscypliny organów, a nie jako świadomą konstrukcję dogmatyczną opartą na analizie ryzyka i rodzaju dobra prawnie chronionego. Takie podejście prowadzi do niebezpiecznego uproszczenia: identyczna technika (fikcja pozytywnego rozstrzygnięcia) ma obowiązywać zarówno w sprawach o marginalnym znaczeniu materialnym, jak i w sprawach, w których rozstrzygnięcie organu decyduje o realizacji celów publicznych. Brak zróżnicowania tego rodzaju spraw powoduje, że projekt nie wydaje się spełniać kryterium proporcjonalności i adekwatności regulacji do charakteru przedmiotu sprawy. Projekt ma charakter ustawy horyzontalnej, ingerującej jednocześnie w wiele odrębnych gałęzi administracji: od podatków lokalnych, przez gospodarkę odpadami, po kwestie środowiskowe, oświatowe i finansowe.	Zmiany w zakresie przepisów ustawy – Prawo wodne zostały usunięte z projektu.
--	---	--

	W konsekwencji dochodzi do naruszenia spójności systemowej – przyjęcie jednolitego modelu milczącego załatwiania spraw w tak różnych dziedzinach prowadzi do rozchwiania granic między uznaniem a automatyzmem administracyjnym. Z punktu widzenia zasad techniki prawodawczej należy zauważyć, że brak jest w projekcie jednolitej metodologii terminów i skutków milczenia. W poszczególnych ustawach wprowadza się terminy 14, 30 lub 60 dni, bez wyjaśnienia przyczyn różnicowania, a w niektórych przypadkach bez wskazania, czy termin ulega zawieszeniu w razie wezwania do uzupełnienia braków. Takie niespójności mogą prowadzić do rozbieżności w praktyce stosowania oraz do licznych sporów sądowych. Ocena skutków regulacji (OSR) towarzysząca projektowi w sposób oczywisty nie odzwierciedla rzeczywistego wpływu proponowanych zmian na sektor finansów publicznych, w szczególności na jednostki samorządu terytorialnego. Milczące zwolnienia lub umorzenia podatkowe, które z mocy prawa pozbawiają organ gminy kompetencji do weryfikacji przesłanek ulgi, stanowią bezpośrednią ingerencję w dochody własne samorządów. OSR stwierdza jednak, że „regulacja nie będzie miała	Terminologia oraz terminy zostały dostosowane do materii ustaw, do których się odnoszą. OSR została poprawiona. Projekt nie będzie miał wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych – projekt uzupełniono o odpowiednią zmianę w ustawie o opłacie skarbowej. Projekt nie pozbawia organów gminy kompetencji do weryfikacji przesłanek ulgi podatkowej – kompetencje każdego organu podatkowego zostały w tym zakresie utrzymane, nadto projekt uzupełniono o wymóg odnotowania w aktach sprawy także przesłanek rozstrzygnięcia zgodnie z wnioskiem. Projekt uzupełniono także o regulacje odnoszące się do przypadków umorzenia
--	--	--

		wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych” – co wydaje się oceną kontrowersyjną. Podobnie, brak analizy wpływu projektu na sądy administracyjne (wzrost liczby skarg w sprawach powiązanych z milczeniem administracji) decyzji lub zaświadczeń) oznacza niedoszacowanie skutków po stronie wymiaru sprawiedliwości. W tej części OSR wymaga zasadniczej korekty i uzupełnienia. Polska, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, jest zobowiązana do zapewnienia skutecznej administracji w dziedzinach takich jak ochrona środowiska, gospodarka wodna, gospodarka odpadami, bezpieczeństwo produktów i nadzór finansowy. Mechanizmy „tacit consent” (milczącej zgody) są w prawie europejskim dopuszczalne są zasadnioczo tam, gdzie decyzja organu nie wymaga oceny merytorycznej, a skutki mają charakter czysto proceduralny. Należałoby więc przeprowadzić gruntowną analizę (i zawrzeć to w OSR) w jaki sposób proponowane zmiany mają się do wymogów prawa Unii Europejskiej. Za istotne należałoby dokonanie oceny, czy projektowane rozwiązania nie	należności stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego, zachowując w pełni kompetencje organów samorządu terytorialnego do wyrażania zgody na takie umorzenie. Wpływ na sądy administracyjne został uzupełniony w OSR. Do projektu sporządzono opinię o zgodności z prawem Unii Europejskiej. Wszystkie przepisy ocenione jako niezgodne z prawem Unii Europejskiej zostały usunięte z projektu.
--	--	--	---

		naruszają zasady proporcjonalności oraz spełniają wymóg ostrożności. Problem ten powinien zostać gruntownie przepracowany przed wprowadzeniem proponowanych rozwiązań do Sejmu. Należy również wyraźnie wskazać, że uzasadnienie projektu wprost przyznaje, że rozwiązania „nie były analizowane na tle porównawczym”, a jedynie „inspirowano się doświadczeniami innych państw UE”. Taka lakoniczność jest niewystarczająca przy regulacji dotyczącej dziedzin objętych prawem unijnym – zwłaszcza w zakresie ochrony środowiska, gospodarki wodnej czy funduszy inwestycyjnych. W tych obszarach dyrektywy UE nakładają na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia faktycznej kontroli organu przed wydaniem zezwolenia. Mechanizm milczącej zgody może zatem pozostawać w kolizji z prawem UE, jeśli nie zostaną przewidziane odpowiednie gwarancje proceduralne. Wprowadzenie pozytywnej fikcji prawnej bez równoczesnego ustanowienia klauzul bezpieczeństwa (np. wstrzymania skutku w razie zagrożenia życia, zdrowia, środowiska lub bezpieczeństwa publicznego) powoduje, że projekt może w praktyce generować sytuacje sprzeczne z zasadą proporcjonalności i zasadą praworządności. Administracja publiczna, jako depozytariusz interesu	
--	--	---	--

	publicznego, nie może być pozbawiona możliwości interwencji w sprawach, w których zaniechanie działania mogłoby prowadzić do szkody w interesie zbiorowości. Projekt zakłada jednocześnie obowiązek wydawania zaświadczeń o milczącym załatwieniu sprawy, lecz nie przewiduje utworzenia jakiegokolwiek rejestru lub elektronicznego systemu ewidencji takich przypadków. W efekcie organy wyższego stopnia oraz sądy administracyjne mogą zostać pozbawione w istotnym możliwości bieżącej kontroli liczby i zakresu zastosowań fikcji prawnych. Dla przejrzystości życia publicznego i efektywności nadzoru rządowego nad administracją, wprowadzenie takiej ewidencji wydaje się godne rozważenia. III. Potrzeba właściwej selekcji instrumentów administracyjnych Projektodawca słusznie identyfikuje problem nadmiernej formalizacji i przewlekłości postępowań. Niewątpliwie należy wzmocnić dyscyplinę terminową organów, uprościć wymogi dowodowe, zredukować obowiązki informacyjne oraz rozwijać cyfryzację. Jednakże narzędziem do tego nie powinno być automatyczne wprowadzanie milczenia administracji w miejsce decyzji wymagającej merytorycznej analizy.	Uwaga niezasadna.
--	--	--------------------------

		Usprawnienie administracji powinno opierać się na: - lepszej organizacji pracy organów, - elektronizacji postępowań, - szkoleniach kadry urzędniczej, oraz - jasnych sankcjach za przewlekłość – a nie na zastąpieniu decyzji fikcją prawną. Wprowadzenie milczącego załatwienia sprawy powinno być ograniczone zasadniczo do postępowań ewidencyjnych i formalnych, gdzie organ nie ma kompetencji uznaniowych, a jego rola sprowadza się do weryfikacji danych i przyjęcia zgłoszenia. W pozostałych obszarach – zwłaszcza dotyczących środowiska, budownictwa, bezpieczeństwa czy podatków – technika ta powinna być jednoznacznie wyłączona. Wobec powyższego, Ośrodek Badań, Studiów i Legislacji KIRP rekomenduje: 1. szczegółową, ponowną analizę wszystkich przepisów projektu wprowadzających milczące rozstrzygnięcia w sferach ochrony środowiska, bezpieczeństwa publicznego, gospodarki wodnej, gospodarki odpadami; 2. utrzymanie mechanizmu milczącego załatwienia spraw wyłącznie tam, gdzie: - decyzja ma charakter deklaratoryjny lub ewidencyjny, - przesłanki są jednoznaczne i niesporne, - nie występuje ryzyko naruszenia dóbr	Projekt został ponownie przeanalizowany i część przepisów została zmieniona albo usunięta
--	--	---	--

		prawnie chronionych; 3. doprecyzowanie przepisów o charakterze proceduralnym – określenie sposobu liczenia terminów, formy zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy, trybu weryfikacji oraz konsekwencji błędnego zastosowania fikcji; 4. uzupełnienie OSR o rzetelną analizę finansową, prawnoporównawczą i unijną; 5. być może wprowadzenie ogólnego przepisu wyłączającego stosowanie milczącego załatwienia sprawy w postępowaniach, których przedmiotem jest bezpieczeństwo, życie lub zdrowie ludzi, ochrona środowiska i zasobów naturalnych. IV. Wnioski końcowe Projekt ustawy deregulacyjnej jest ważnym sygnałem potrzeby modernizacji i racjonalizacji administracji publicznej, ale jego obecna konstrukcja wymaga znacznego zawężenia zakresu i pogłębienia refleksji systemowej. Jednakże, milczenie administracji nie może zastąpić jej działania, podobnie jak szybkość nie może zastąpić rzetelności. Każde uproszczenie procedury musi iść w parze z zachowaniem gwarancji prawnych, które chronią obywatela, środowisko i dobro wspólne. Reforma, która ma „usprawnić” państwo, nie może go jednocześnie pozbawić	
--	--	--	--

		odpowiedzialności. Podsumowując, kierunek projektu – ukierunkowany na uproszczenie procedur i zwiększenie szybkości działania administracji – należy ocenić pozytywnie w zakresie deklarowanych celów. Jednakże przyjęta metoda legislacyjna i sposób rozszerzenia konstrukcji „milczącego załatwienia sprawy” budzą poważne zastrzeżenia natury systemowej, aksjologicznej i konstytucyjnej. Zastosowanie jednolitego schematu do spraw o zróżnicowanym ciężarze gatunkowym prowadzi do nieproporcjonalnego ograniczenia funkcji gwarancyjnych administracji publicznej. Ustawa wymaga zatem pogłębionej redakcji, ponownej analizy skutków regulacji oraz wprowadzenia mechanizmów bezpieczeństwa prawnego, które pozwolą zachować równowagę pomiędzy efektywnością działania administracji a ochroną interesu publicznego. Szczegółowa analiza projektu ujawnia kilka istotnych braków o charakterze systemowym: 1) brak zróżnicowania poziomu ryzyka – ten sam mechanizm zastosowano wobec spraw czysto formalnych i spraw wysokiego ryzyka (np. podatki a bezpieczeństwo). To przejaw nadmiernego ujednolicenia	
--	--	--	--

		materii, która wymaga subtelного podejścia; 2) niepełna ocena skutków regulacji (OSR) – twórcy projektu twierdzą, że wprowadzenie milczących zwolnień i umorzeń podatkowych nie wpłynie na dochody publiczne, co jest oczywistym błędem; brak także oceny wpływu na sądy administracyjne – tymczasem zwiększenie liczby sporów o istnienie lub zakres skutków „milczenia” jest niemal pewne. 3) brak analizy prawoporównawczej i unijnej – projekt wprost przyznaje, że nie przeprowadzono takiej analizy. Tymczasem w prawie europejskim mechanizmy „tacit consent” są ściśle ograniczone do spraw nieocennych i ściśle regulowanych proceduralnie; 4) niekompletne przepisy przejściowe – brak spójnego momentu wejścia w życie nowych rozwiązań w obszarach środowiskowych i inwestycyjnych może prowadzić do kolizji ze sprawami w toku, a w konsekwencji do sporów sądowych i wątpliwości co do skutków prawnych’	
12.	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	1. IZFiA wskazuje, że kierunkowo Projekt jest zgodny z ideą przyspieszenia procedur administracyjnych i Izba popiera jego ogólne założenia. Jednak, w	Uwaga bezprzedmiotowa - zmiana ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi została usunięta z projektu.

		swoim obecnym kształcie – w zakresie zmian do ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („UFI”) Projekt nie spełnia pokładanych w nim oczekiwań. Projektowane przepisy miały upraszczać istniejące procedury publiczno-prawne poprzez zwiększenie zastosowania tzw. milczącego załatwienia sprawy. Powyższe nie zostało w pełni wyrażone w art. 9 Projektu. Z milczącym załatwieniem sprawy mamy do czynienia w sytuacji, gdy do rozstrzygnięcia sprawy dochodzi (ex lege), zgodnie z treścią żądania strony, wobec bezskutecznego ze strony organu (milczenie organu) upływu terminu wskazanego w ustawie (patrz art. 122a Kodeksu postępowania administracyjnego; dalej „KPA”). Projektowany art. 9 Projektu nie wprowadza jednoznacznego rozstrzygnięcia co do charakteru terminu wskazanego w dodawanym art. 24a ust. 5 UFI, w szczególności nie jest jasne czy ma to być termin materialnoprawny (upływ powoduje milczące załatwienie sprawy), czy też jedynie instrukcyjny, a jego ewentualny bezskuteczny upływ ma nie rodzić jakichkolwiek doniosłych skutków prawnych (sytuacja taka może być ewentualnie podstawą skargi na bezczynność organu).	
--	--	---	--

		W związku z powyższym, IZFiA proponuje zmianę eliminującą powyższe wątpliwości poprzez przesądzenie materialnoprawnego charakteru terminu (propozycja poniżej). 2. Dodatkowo, IZFiA proponuje skrócenie terminów proponowanych w dodawanym art. 24a ust. 5 i 6 UFI, które w praktyce wyznaczają maksymalny termin procedury na ponad 4 miesiące kalendarzowe. Obecna propozycja bazuje na założeniu, że postępowania prowadzone przez Urząd Komisji Nadzoru Finansowej („UKNF”) w sprawie zmian statutów funduszy są tak samo skomplikowane a przez to czasochłonne, jak np. postępowania z zawiadomień o zamiarze nabycia akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych (art. 54i ust. 1 i art. 54g ust. 5 UFI), w ramach których UKNF z założenia analizuje o wiele bardziej skomplikowane stany faktyczne i prawne, co więcej nawet sam dokument zawiadomienia jest o wiele bardziej rozbudowany pod kątem wymaganych informacji. Podkreślenia wymaga, że proponowany termin jest zdecydowanie dłuższy od terminu określonego w art. 122 ust. 1 KPA – jeden miesiąc (30 dni), a także od obecnie obowiązujących terminów na wydanie decyzji – również miesiąc (30	
--	--	---	--

		dni) zgodnie z art. 35 § 3 KPA Proponowany termin prowadził będzie w praktyce do wydłużenia długości postępowań w standardowych sprawach związanych z funkcjonowaniem funduszy inwestycyjnych. <u>W związku z powyższym oraz mając na uwadze cel Projektu, czyli dążenie do uproszczenia procedur administracyjnych, IZFiA postuluje skrócenie przedmiotowych terminów, tak aby w praktyce nie przekraczały one 3 miesięcy kalendarzowych (propozycja poniżej).</u> 3. Zważywszy na ogólną tendencję do digitalizacji obrotu prawnego, w tym również w zakresie komunikacji z organami administracji, IZFiA postuluje skreślenie wymogu pisemności zawiadomienia o zamiarze zmiany statutu funduszu wprowadzonego w dodawanym art. 24a ust. 1 UFI. Ważne jest, że art. 24 ust 1 i 2 UFI w obecnym brzmieniu nie określa formy wniosków o zezwolenie na zmianę statutu. Wnioski sporządzane są i składane zgodnie z KPA, przy czym jednym z najpowszechniejszych sposobów sporządzania i składania wniosków jest sporządzanie ich elektronicznie i przesyłanie do Komisji Nadzoru Finansowego za pomocą środków komunikacji elektronicznej na urzędowe skrzynki do doręczeń. W związku z powyższym, IZFIA nie dostrzega uzasadnienia do wprowadzenia	
--	--	--	--

		wymogu pisemnej zawiadomień, w szczególności, że mają one nie tylko zastąpić wnioski, ale także doprowadzić do uproszczenia postępowania. W związku z powyższym, IZFiA proponuje zmianę eliminującą powyższy wymóg (propozycja poniżej). 4. Dodatkowo, IZFiA wskazuje, że dla prawidłowego i kompleksowego wdrożenia w UFI modyfikacji w zakresie regulacji dotyczącej sposobu dokonywania zmian statutów funduszy inwestycyjnych niezbędne jest dokonanie zmiany nie tylko art. 24 tej ustawy, ale też innych przepisów odnoszących się do obecnego trybu, w tym w szczególności przepisów art. 61b ust. 6, art. 117a ust. 1, art. 117b, art. 120 ust. 2 oraz art. 169b ust. 1 UFI. Z tego względu, Projekt powinien zostać uzupełniony o stosowne zapisy. PROPOZYCJA ZMIAN ART. 9 PROJEKTU (W ZAKRESIE UWAG NR 1 – 3 POWYŻEJ): Izba postuluje wprowadzenie zmiany w art. 9 pkt 1) lit. g) Projektu: „Art. 9. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 1034 i 1863 oraz z 2025 r. poz. 146, 820, 935 i 1069) wprowadza się następujące	
--	--	--	--

		zmiany: 1) w art. 24: [...] g) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Towarzystwo może ogłosić o zmianie statutu, która wymaga zawiadomienia Komisji, o którym mowa w ust. 1 i 2, jeżeli Komisja nie zgłosi nie doręczy towarzystwu decyzji w sprawie sprzeciwu co do zmiany statutu o którym mowa w art. 24a ust. 4 w terminie wskazanym w art. 24a ust. 5, z zastrzeżeniem art. 24a ust. 6, albo wyda decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu, o której mowa w art. 24a ust. 7.”, Izba postuluje także wprowadzenie zmiany w art. 9 pkt 2) Projektu: 2) po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu: „Art. 24a. 1. Zawiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2, dokonuje się w formie pisemnej. Do zawiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2, towarzystwo dołącza projekt zmiany statutu. [...] 5. Komisja doręcza decyzję w przedmiocie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 4, w terminie 60-45 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2, wraz z projektem zmiany statutu, nie później niż	
--	--	--	--

		w terminie 2 dni roboczych od dnia jej wydania. 6. W przypadkach uzasadnionych zakresem lub stopniem złożoności zmiany statutu objętej zawiadomieniem, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2, termin określony w ust. 5 może zostać przedłużony, jeżeli przed jego upływem Komisja powiadomi w formie pisemnej towarzystwo o jego przedłużeniu, nie więcej jednak niż o 30-21 dni roboczych. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”.”	
13.	Rada Dialogu z Młodym Pokoleniem	Rada Dialogu z Młodym Pokoleniem wyraża pozytywną opinię w przedmiocie projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco, przedstawionego Radzie przez Wiceprezesa Rządowego Centrum Legislacji w dniu 28 października 2025 r., z zastrzeżeniem niżej wskazanych propozycji zmian. Rada zwraca się z propozycją uwzględnienia w projekcie ustawy poniższych zmian: 1) w art. 1 projektu ustawy, zakładającym dodanie w art. 18 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Uwaga nieuwzględniona - termin na załatwienie sprawy o wydanie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego wynoszący 60 dni został przyjęty w projekcie w oparciu o termin załatwiania tego typu spraw przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych wynoszący około 60 dni. Zaproponowany termin 60 dni jest terminem optymalnym i pozwala organowi na prawidłowe rozpatrzenie wniosku oraz przeprowadzenie postępowania mającego na celu ustalenie ponad wszelką wątpliwość wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności oraz spełnianie przez pojazd ustawowych warunków do uprzywilejowania w ruchu drogowym, czyli używanie pojazdu w związku z bezpośrednim ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego. Odnosząc się do fragmentu uwagi dotyczącego przyspieszenia procesu przekazywania nowych jednostek pojazdów do instytucji wskazanych w ustawie – Prawo o ruchu drogowym należy zauważyć, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądów, pojazdem uprzywilejowanym może zostać uznany wyłącznie pojazd, który jest już używany w związku z ratowaniem zdrowia i życia ludzkiego (nie dotyczy to pojazdów nowych, które w ten sposób nie były przez jednostki wykorzystywane przed złożeniem wniosku).

		ust. 3aa, proponuje się wprowadzenie możliwości milczącej zgody gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych w przypadku, gdy komisja nie wyda opinii w terminie nie dłuższym niż 60 dni (obecne brzmienie projektu ustawy zakłada termin nie dłuższy niż 30 dni) – propozycję zmiany uzasadnia się tym, że krótszy, 30-dniowy termin byłby niewystarczający do przygotowania rzetelnej i racjonalnej opinii opartej na analizach, audytach i badaniach przeprowadzonych przez komisję; 2) w art. 4 pkt. 3 projektu ustawy, zakładającym dodanie w art. 53 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym ust. 1b-1f, proponuje się w projektowanym ust. 1c skrócenie wskazanego tam terminu do 30 dni od dnia otrzymania wniosku (obecne brzmienie projektu ustawy zakłada termin 60 dni) – propozycja zmiany umożliwiłaby sprawniejsze wydawanie zezwoleń na użytkowanie pojazdów uprzywilejowanych, co w konsekwencji przyspieszyłoby proces przekazywania nowych jednostek pojazdów do instytucji wskazanych w ustawie – Prawo o ruchu drogowym. Rada pragnie jednocześnie podkreślić, że popiera podejmowane przez Radę	
--	--	--	--

		Ministrów i ministerstwa we współpracy z oddolną inicjatywą przedsiębiorców, ekspertów i obywateli „SprawdzaMY” prace na rzecz deregulacji wybranych obszarów obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Na szczególną aprobatę zasługują działania zmierzające do uproszczenia przepisów regulujących bieżące funkcjonowanie organizacji pozarządowych i wyeliminowania zbędnych formalności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a w konsekwencji – do dalszego rozwoju gospodarczego i społecznego kraju.	
14.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Art. 10 projektu ustawy Treść uwagi W przepisach ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, dot. opiniowania/uzgodnienia przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, warunków realizacji przedsięwzięcia, należy wskazać jednoznaczny i nieprzekraczalny termin wydania uzgodnienia/opinii. Propozycja brzmienia przepisu W art. 10 projektu ustawy, dot. zmian w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, po pkt 5) proponuje się wprowadzić dodatkowe zapisy, zgodnie z propozycją poniżej: „6) w art. 77 ust. 6 otrzymuje brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres regulacji, a dodatkowo może budzić wątpliwości co do zgodności z prawem Unii Europejskiej.

		6. W terminie 30 dni od dnia otrzymania dokumentów, o których mowa w ust. 2, dokonuje się uzgodnień oraz wydaje się opinie, o których mowa w ust. 1. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio. Niewyrażenie stanowiska w terminie 60 dni od dnia otrzymania dokumentów, o których mowa w ust. 2, przez organ, do którego zwrócono się o zajęcie stanowiska, uznaje się za pozytywne uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia oraz za w wydanie opinii pozytywnej. Lub alternatywnie: 6. W terminie 60 dni od dnia otrzymania dokumentów, o których mowa w ust. 2, dokonuje się uzgodnień oraz wydaje się opinie, o których mowa w ust. 1. Niewyrażenie stanowiska w terminie 60 dni od dnia otrzymania dokumentów, o których mowa w ust. 2, przez organ, do którego zwrócono się o zajęcie stanowiska, uznaje się za pozytywne uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia oraz za w wydanie opinii pozytywnej. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego <u>nie mają zastosowania.</u> Stanowisko do uwagi: Opiniowanie, uzgadnianie warunków	
--	--	--	--

	realizacji przedsięwzięcia często rozciąga się nawet do 6-12 miesięcy, lub dłużej, co powoduje, że sam proces proceduralny związany z uzyskaniem decyzji trwa bardzo długo i wpływa na opóźnienia w realizacji inwestycji, często kluczowych dla danego podmiotu gospodarczego. Wprowadzenie proponowanej zmiany spowoduje, że decyzje w organach uzgadniających będą podejmowane szybciej, a wnioskodawcy a także organy nie zobligowane do oczekiwania na rozstrzygnięcie organu opiniującego/uzgadniającego czy zajęcia stanowiska, bez którego w obecnym stanie prawnym postępowanie nie może zostać skutecznie zakończone.	
	Art. 10 projektu ustawy Treść uwagi: W przepisach ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska proponuje się wprowadzenie zasady jednokrotności wezwania. Propozycja brzmienia przepisu: W art. 10 projektu ustawy, dot. zmian w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, po pkt 5) proponuje się wprowadzić dodatkowe zapisy, zgodnie z propozycją poniżej: 7) Do art. 74 dodaje się ust. 3 i – k:	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres regulacji, a dodatkowo może budzić wątpliwości co do zgodności z prawem Unii Europejskiej.

		Organ jest obowiązany wskazać wszystkie znane mu na danym etapie postępowania braki, wymagane dokumenty, informacje lub czynności strony w jednym wezwaniu. Niedopuszczalne jest wzywanie wnioskodawcy do uzupełnienia braków podania albo do złożenia wyjaśnień lub dokumentów w kolejnym wezwaniu, jeżeli możliwe było ich wskazanie w pierwszym wezwaniu. Wezwanie dokonane z naruszeniem ust. 3j nie wywołuje skutków prawnych. Braki uważa się za usunięte, a wynikające z tego wątpliwości faktyczne i prawne rozstrzyga się na korzyść wnioskodawcy. Stanowisko do uwagi: Proponuje się wprowadzić zasadę jednokrotności wezwania. Przedsiębiorcy często spotykają się z formułowaniem wezwań w sposób fragmentaryczny (rozkładaniem wezwań niejako "na raty"), a następnie ponawianiu ich w kolejnych pismach. Prowadzi to do znacznego, nieuzasadnionego wydłużenia postępowania oraz stawia stronę w stanie niepewności co do zakresu wymaganych czynności	
--	--	---	--

		Treść uwagi: W procedurze wydania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów w pasie drogowym drogi publicznej, na mocy przepisów art. 83a ust. 2a ustawy o ochronie przyrody, wymagane jest uzgodnienie z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Biorąc pod uwagę fakt, że bez takiego uzgodnienia nie można uzyskać zezwolenia, proponuje się rozszerzyć projekt ustawy o dodatkowe zmiany w tym zakresie, tj. w art. 83a ust. 2a ustawy o ochronie przyrody. Propozycja brzmienia przepisu: Proponuje się rozszerzyć projekt ustawy o dodatkowe ułatwienia wprowadzone do ustawy o ochronie przyrody, zgodnie z propozycją poniżej: Proponuje się wprowadzić nowe brzmienie art. 83a ust. 2a ustawy o ochronie przyrody: Niewyrażenie stanowiska w terminie 14 dni, a w przypadku przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego - 30 dni, od dnia otrzymania projektu zezwolenia, o którym mowa w ust. 2a i 3, przez organ, do którego zwrócono się o zajęcie stanowiska, uznaje się za uzgodnienie zezwolenia. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego nie mają zastosowania. Stanowisko do uwagi:	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres regulacji.
--	--	---	---

		Proponuje się rozszerzyć projekt ustawy również o przepisy związane z zezwoleniami na usunięcie drzew i krzewów określone w przepisach ustawy o ochronie przyrody, tj. o dodatkowe zmiany w art. 83a ust. 2a ustawy o ochronie przyrody, które mają na celu skrócenie terminów na wydanie zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów w pasie drogowym drogi publicznej.	
		Treść uwagi: W procedurze zatwierdzania robót geologicznych Na mocy przepisów ustawy Prawo geologiczne i górnicze art. 80 ust. 5 ustawy Prawo geologiczne i górnicze Propozycja zmiany przepisu Proponuje się rozszerzyć projekt ustawy o dodatkowe ułatwienia wprowadzone do ustawy Prawo geologiczne i górnicze, zgodnie z propozycją poniżej: Proponuje się wprowadzić nowe brzmienie art. 80 ust. 5 ustawy Prawo geologiczne i górnicze: <i>Zatwierdzenie projektu robót geologicznych wymaga opinii wójta (burmistrza, prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce wykonywania robót geologicznych, a w przypadku robót geologicznych wykonywanych w granicach obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie poszukiwania lub</i>	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres regulacji.

		rozpoznawania złóż węglowodorów - opinii Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego w zakresie technicznych możliwości prowadzenia działalności oraz zapewnienia jej bezpieczeństwa, a także opinii Ministra Obrony Narodowej i ministra właściwego do spraw rybołówstwa, w zakresie lokalizacji robót geologicznych. W przypadku niewydania opinii w terminie, o którym mowa w art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, opinię uznaje się za pozytywną Stanowisko do uwagi: Proponuje się rozszerzyć projekt ustawy również o przepisy związane z zatwierdzaniem projektów robót geologicznych, określone w przepisach ustawy Prawo geologiczne i górnicze. Wprowadzenie proponowanej zmiany spowoduje, że opinie w organach uzgadniających będą wydawane zgodnie z terminami ustawowymi, a wnioskodawcy a także organy wydające decyzje nie będą zobligowane do oczekiwania na rozstrzygnięcie organu opiniującego, zajęcie stanowiska, bez którego postępowanie nie może zostać zakończone.	
15.	Stowarzyszenie Prawa Konkurencji	Stowarzyszenie dziękuje za możliwość udziału w konsultacjach publicznych dotyczących projektu ustawy. Co do zasady oczywiście pozytywnie należy	Informacja niewymagająca odniesienia się.

	ocenić rozszerzenie możliwości stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy – niewątpliwie stanowi to wyjście naprzeciw oczekiwaniom społecznym, przyczyni się do uproszczenia i przyspieszenia postępowań administracyjnych we wskazanych rodzajach spraw. Doceniając wspomniane zmiany pozwalamy sobie jednak na przedstawienie pewnych uwag do ocenianego projektu ustawy wskazując w szczególności, że niektóre elementy nowej regulacji niosą pewne ryzyko praktycznego braku stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy na skutek wzywania stron do uzupełniania podań (co w wielu przypadkach projektowanych przepisów miałoby wyłączać stosowanie trybu milczącego załatwienia sprawy, a przez to niweczyło cel projektowanych regulacji). W załączonej tabeli przedstawiamy szczegółowe uwagi do wybranych przepisów, które – w naszej ocenie – wymagają dalszego dopracowania, doprecyzowania lub wyjaśnienia.	
	art. 2 pkt 1 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu W uzasadnieniu ustawy wskazano: „Wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy w szerszym zakresie sprawi, że decyzje będą podejmowane szybciej, a obywatele i przedsiębiorcy nie będą musieli czekać na formalne	Uwagi nieuwzględnione. Termin 60 dni uwzględnia również przypadki bardziej skomplikowane – przy czym nie wyklucza to możliwości wcześniejszego załatwienia sprawy przez wydanie decyzji (także zgodnie z wnioskiem). Nie może on być przedłużony (przepis ust. 2b określa przesłanki wyłączenia stosowania milczącego załatwienia sprawy a nie wydłużania terminu). Konieczność wyłączenia stosowania milczącego załatwienia sprawy w przypadkach, gdy wnioski są nieprawidłowo przygotowane, wynika z konieczności zabezpieczenia również interesu budżetów JST, których

		rozstrzygnięcie, jeżeli organ nie podejmie decyzji w określonym terminie. Strony postępowań administracyjnych zyskają jasność co do maksymalnego czasu trwania procedury, co pozwoli im skuteczniej planować swoje działania i inwestycje, a zatem prowadzić będzie do zwiększenia poziomu pewności prawnej i przewidywalności dla obywateli i przedsiębiorców”. Wydaje się, że wskazany w zaproponowanym ust. 2a termin 60 dni, który na mocy ust. 2b de facto i tak może zostać przedłużony, nie będzie służył celom podanym w uzasadnieniu. Proponuje się skrócenie terminu do miesiąca (jak w art. 122a § 2 k.p.a.). Z proponowanego ust. 2b wynika, że choćby jednorazowe wezwanie do uzupełnienia braków formalnych uniemożliwia milczące załatwienie sprawy. Jest to rozwiązanie nietypowe dla polskiego systemu prawnego, a biorąc pod uwagę i tak długi termin na milczące załatwienie sprawy (60 dni), można mieć obawę o praktyczne obchodzenie planowanego rozwiązania przez organy podatkowe (wystarczy, że wezwą do usunięcia braków, i milczące załatwienie sprawy nie będzie możliwe). Proponuje się np. następującą redakcję ust. 2b: „Jeżeli przed upływem terminu, o którym	dochodem są wpływy z podatku.
--	--	---	--------------------------------------

		mowa w ust. 2a, organ podatkowy wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych wniosku, termin ten biegnie od dnia uzupełnienia braków”.	
		art. 2 pkt 2 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Wydaje się, że zaproponowane przepisy ust. 3a–3e niepotrzebnie rozbudowują objętość ustawy i opisują instytucję, która stanowi instytucję kodeksową. Taki zabieg to przykład ustawowego superfluum, a nie „upraszczania procedur”, jak stanowi nazwa ustawy. Proponuje się dodanie wyłącznie art. 3a o treści np.: „W sprawach, o których mowa w ust. 2a, stosuje się odpowiednio przepisy art. 122e oraz 122f § 1–3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 oraz z 2025 r. poz. 769). W zakresie nieuregulowanym w zdaniu poprzedzającym do zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy stosuje się przepisy działu VIIIA ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa”. Ewentualnie, jeśli projekt ustawy w zakresie art. 6 zostałby uchwalony, można byłoby zmienić wyłącznie proponowane ust. 3b–3d na jeden przepis o następującym brzmieniu: „W sprawach, o których mowa w ust. 2a, stosuje się odpowiednio przepisy art. 67a § 6–8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. –	Uwaga legislacyjna – nieuwzględniona. Postępowanie w sprawach podatkowych jest regulowane nie przepisami Kpa ale przepisami Ordynacji podatkowej. Przyczyny odrębnego, szczegółowego uregulowania kwestii proceduralnych wyjaśniono w uzupełnionym uzasadnieniu projektu.

		Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, 497, 621, 622, 769, 820 i [dodać odpowiednią poz.]”. Zaproponowany w niniejszej uwadze sposób regulacji wydaje się być zgodny z § 156 Zasad techniki prawodawczej.	
		art. 4 pkt 3 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Redakcja proponowanego ust. 1b w części: „pełnomocnictwo do reprezentowania wnioskodawcy wraz z potwierdzeniem dokonania opłaty skarbowej z tego tytułu – w przypadku gdy wnioskodawca jest reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym” jest niejasna. Czy przepis stanowi lex specialis do art. 32 i 33 k.p.a. i wyłącza konieczność dołączania pełnomocnictwa przez osoby inne niż będące adwokatem albo radcą prawnym? Czy zawęży krąg osób, które mogą być pełnomocnikami? Proponuje się usunięcie zacytowanej części przepisu zaczynającej się od myślnika (a zatem: „pełnomocnictwo do reprezentowania wnioskodawcy wraz z potwierdzeniem dokonania opłaty skarbowej z tego tytułu”).	Uwaga uwzględniona - przepis dotyczący pełnomocnictw został usunięty z projektu, w zakresie ustanawiania pełnomocnika oraz pełnomocnictw w postępowaniu o wydanie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego znajdują zastosowanie ogólne regulacje przewidziane w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.
		art. 4 pkt 3 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Proponowana regulacja ust. 1c i 1d odbiega od kodeksowej regulacji	Uwaga nieuwzględniona – konieczność wprowadzenia projektowanej regulacji art. 4 pkt 3 w zakresie dodawanych do art. 53 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym ust. 1c i 1d wiąże się z koniecznością takiego ukształtowania procedury wydawania zezwolenia na używanie pojazdu jako

		milczącego załatwienia sprawy, co należy ocenić negatywnie, bowiem wydaje się, że cel jest tożsamy. Mnożenie regulacji o identycznym celu nie sprzyja zaś pewności obrotu prawnego. Jednocześnie fragment zdania 1. ust. 1d o treści „w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania zezwolenia” pokrywa się treściowo ze zdaniem 2. tego przepisu. Proponuje się scalenie ust. 1c i 1d do jednego punktu o np. następującym brzmieniu: „Zezwolenie na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego uznaje się za wydane, jeżeli minister właściwy do spraw wewnętrznych, w terminie 60 dni od dnia doręczenia wniosku, o którym mowa w ust. 1a, nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie. Przepisy działu II rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego o milczącym załatwieniu sprawy stosuje się, z tym że minister właściwy do spraw wewnętrznych niezwłocznie wydaje z urzędu zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy”.	uprzywilejowanego, która umożliwi wydanie tego zezwolenia również w trybie milczącego zakończenia postępowania. W tym przypadku instytucja uregulowana w rozdziale 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosowana wprost byłaby niewystarczająca, jako że posługuje się pojęciem „decyzji”, natomiast w art. 4 rozstrzygnięciu zgodnemu z wnioskiem nadano nazwę „zezwolenie”. Odmienne regulacje zawarte w projektowanym art. 4 w stosunku do regulacji rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego wynikają z konieczności dostosowania projektowanych przepisów oraz stosowanej w nich terminologii do materii ustawy, do których się odnoszą, oraz do istniejącej praktyki załatwiania spraw o wydanie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego, a także w celu zachowania precyzji i jasności tekstu. Dodatkowo zawarta w odrębnej jednostce redakcyjnej regulacja ust. 1c prowadzi na grunt normatywny zasadę, że załatwienie sprawy wydania zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego ma następować w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku.
		art. 6 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Z wprowadzanego art. 67a § 4 pkt 1 wynika, że choćby jednorazowe wezwanie do uzupełnienia braków	Uwaga nieuwzględniona. Konieczność wyłączenia stosowania milczącego załatwienia sprawy w przypadkach, gdy wnioski są nieprawidłowo przygotowane, wynika z konieczności zabezpieczenia również interesu budżetu państwa i budżetów JST, których dochodem są wpływy z podatków. Przyczyny zastosowania rozwiązania odmiennego od przyjętego w Kpa wskazano w uzupełnionym

		formalnych uniemożliwia milczące załatwienie sprawy. Jest to rozwiązanie nietypowe dla polskiego systemu prawnego, a biorąc pod uwagę i tak długi termin na milczące załatwienie sprawy (60 dni), można mieć obawę o praktyczne obchodzenie planowanego rozwiązania przez organy podatkowe (wystarczy, że wezwą do usunięcia braków i milczące załatwienie sprawy nie będzie możliwe). Proponuje się zbliżenie rozwiązania przyjętego w § 4 pkt 1 do instytucji kodeksowej (por. art. 122c § 2 k.p.a.), a więc np. taką redakcję: „Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w § 3, organ podatkowy wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych wniosku, termin ten biegnie od dnia uzupełnienia braków”. W przypadku uwzględnienia propozycji redakcja § 4 musiałaby się zmienić przez wydzielenie dotychczas proponowanych punktów 1 i 2 z § 4 do dwóch odrębnych paragrafów.	uzasadnieniu projektu.
		art. 8 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Proponuje się zmianę słowa „uważa” na „uznaje”, aby konsekwentnie posługiwać się terminologią z art. 122a k.p.a. (por. także inne przepisy w niniejszym projekcie ustawy).	Uwaga uwzględniona

		art. 10 pkt 4 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Dodawane ust. 4aa i 4ab powinny być dodane po ust. 4a, a nie po ust. 4.	Uwaga redakcyjna – uwzględniona.
		art. 10 pkt 4 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Ostatnie zdanie proponowanego ust. 4aa wybiórczo powtarza tylko jeden przepis kodeksowy („W aktach sprawy zamieszcza się adnotację o milczącym załatwieniu sprawy, wskazując treść rozstrzygnięcia oraz jego podstawę prawną”), a jednocześnie bez konkretnej przyczyny nie powtarza innych regulacji kodeksowych. Regulacja jest przez to niepełna. Proponuje się zastąpienie ostatniego zdania dodawanego ust. 4aa następującym: „Przepisy działu II rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego o milczącym załatwieniu sprawy stosuje się”.	Uwaga nieuwzględniona - MKiŚ nie wniósł w tym zakresie uwag
		art. 11 pkt 3 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Fragment zdania 1. o treści: „w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej,” pokrywa się treściowo ze zdaniem 2. tego przepisu. To samo wynika z przepisów kodeksu postępowania	Uwaga nieuwzględniona - odmienne regulacje zawarte w projektowanym art. 11 pkt 3 w stosunku do regulacji rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego wynikają z konieczności dostosowania projektowanych przepisów oraz stosowanej w nich terminologii do materii ustawy, do których się odnoszą, oraz potrzeby zachowania precyzji tekstu. Należy zauważyć, że przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego posługują się pojęciem „decyzji”, natomiast w art. 4 rozstrzygnięciu zgodnemu z wnioskiem nadano nazwę „zezwolenie”. W zakresie nieuregulowanym w projekcie

		administracyjnego, do których odwołuje się dodawany przepis w następnym zdaniu. Proponuje się usunięcie tego fragmentu.	zastosowanie znajdą przepisy rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego o milczącym załatwieniu sprawy.
		art. 13 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Treść proponowanego ust. 7 zredagowana jest w sposób, który może budzić wątpliwości, czy inne przepisy k.p.a. o milczącym załatwieniu sprawy stosuje się do zezwolenia, o którym mowa w art. 44 ustawy o odpadach. Ponadto fragment „zaświadczenie, które poza elementami określonymi w art. 122f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego zawiera informacje...” jest sformułowany bardziej w języku prawniczym niż prawnym. Zaznaczone zdanie wybiórczo powtarza tylko jeden przepis kodeksowy, a jednocześnie bez konkretnej przyczyny nie powtarza innych regulacji kodeksowych. Proponuje się zastąpienie treści ust. 7 następującym zdaniem: „W przypadku, o którym mowa w ust. 6, przepisy działu II rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego o milczącym załatwieniu sprawy stosuje się, z tym że organ z urzędu wydaje zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy, które zawiera także informacje zawarte w decyzjach, o których mowa w art. 43 ust. 1 lub 2, odpowiednio w przypadku przedłużenia okresu	Uwaga legislacyjna - nieuwzględniona. MKiŚ nie wniósł uwag dotyczących precyzji przepisu. Przepis pozostawiony do decyzji SKRM.

		obowiązywania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów”.	
		art. 16 pkt 2 Uwaga/ Propozycja zmian zapisu Działalność na rzecz spółek lub trustów jest działalnością regulowaną i może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów (art. 129a ust. 1 ustawy). W tym aspekcie sformułowanie „przedsiębiorca rozpoczyna wykonywanie działalności” jest nieprecyzyjne i mylące. Po 1., zgodnie z Konstytucją obowiązuje wolność prowadzenia działalności gospodarczej, więc przedsiębiorca nie ma obowiązku jej prowadzenia – przepis w obecnej redakcji literalnie nakłada zaś obowiązek rozpoczęcia wykonywania działalności. Po 2., warunkiem wykonywania działalności na rzecz spółek lub trustów jest wpis do rejestru, a obecnie ust. 3a nie prowadzi do uzyskania takiego wpisu. Proponuje się następujące brzmienie dodawanego ust. 3a: „Jeżeli w terminie określonym w ust. 3 organ właściwy w sprawach rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów nie dokona wpisu do tego rejestru lub nie wyda decyzji, o której mowa w art. 129g, uznaje się, że wpisu do tego rejestru dokonano w terminie 30 dni od dnia wpływu wniosku o wpis albo uzupełnionego wniosku o wpis wraz z oświadczeniem, o którym mowa w ust. 2, do organu właściwego w sprawach rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów, chyba że przed	Uwaga nieuwzględniona. Wpis do rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów jest warunkiem wykonywania tej działalności ale równocześnie podmiot wpisany do tego rejestru uznaje się za podmiot wykonujący tę działalność – ciążą na nim obowiązki określone ustawą z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, jako na „instytucji obowiązanej”. Zastosowane określenie „rozpoczyna działalność” jest zatem adekwatne do skutku zarówno wpisu do rejestru, jak i upływu określonego terminu zrównanego z wpisem zgodnie z projektowaną regulacją. Równocześnie projekt w żadnej mierze nie nakłada obowiązku prowadzenia wskazanej działalności – powstanie wskazanego skutku rozpoczęcia działalności jest uzależnione od złożenia wniosku o wpis przez przedsiębiorcę, wnioskodawca ma zapewnioną możliwość wycofania tego wniosku. W każdym też czasie podmiot może zawiesić tę działalność albo ją zakończyć.

		upływem tego terminu przedsiębiorca wycofa złożony albo uzupełniony wniosek o wpis”.	
16.	PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.	Art. 13 projektu ustawy – dotyczy nieobjętych nowelizacją art. 11, 169, 170 oraz dodania art. 11a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587 ze zm.) Treść uwagi: Celem proponowanej zmiany jest uproszczenie obecnej procedury uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny poprzez wprowadzenie rozwiązania polegającego na milczącej zgodzie marszałka województwa, przejawiającej się brakiem wyrażenia przez ten organ w drodze decyzji sprzeciwu w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Aktualnie obowiązująca procedura, wymagająca wydania decyzji administracyjnej w powyższym przedmiocie, nadmiernie angażuje w opiniowanie i czynności kontrolne wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, którego obciążenie zadaniami wynikającymi z różnych przepisów prawa i braki w obsadzie kadrowej wpływają na znaczące przedłużenie trwania postępowań administracyjnych. Projektowany przepis ma na celu zapewnienie efektywnego realizowania zadań w zakresie uznania	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji. Przepis pozostawiony do decyzji SKRM.

		przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Ryzyko związane z uznaniem za produkt uboczny przedmiotu lub substancji mogących stwarzać zagrożenie w znacznym stopniu minimalizuje obowiązek dołączenia do zgłoszenia dowodów potwierdzających spełnienie warunków opisanych w art. 10 ustawy o odpadach, w szczególności wyników badań wykonanych przez laboratoria, o których mowa w art. 147a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Pozostałe zmiany mają charakter porządkujący, związany ze zmianą procedury i wprowadzeniem tzw. milczącej zgody w zakresie uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Propozycja zmiany przepisu: W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1587, 1597, 1688, 1852 i 2029 oraz z 2024 r. poz. 1834, 1911 i 1914) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 11: a) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Uznanie przedmiotu lub substancji za produkt uboczny następuje, jeżeli marszałek województwa w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny nie wyrazi sprzeciwu, w drodze decyzji.” b) skreśla się ust. 4a-4e,	
--	--	---	--

	c) ust. 4f otrzymuje brzmienie: „4f. W przypadku dokonywania zmian w procesie produkcyjnym, w którym powstają przedmiot lub substancja uznane za produkt uboczny, lub w procesie, w którym są one wykorzystywane, wytwórca przedmiotu lub substancji jest obowiązany do aktualizacji zgłoszenia uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Przepisy ust. 2-4e stosuje się odpowiednio.”; 2) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu: „11a. 1. Marszałek województwa przekazuje ministrowi właściwemu ds. środowiska, w terminie do dnia 31 marca następnego roku, zbiorczą informację za dany rok o liczbie otrzymanych zgłoszeń uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny, wyrażonych sprzeciwów oraz o przypadkach uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny oraz ich masie. 2. Minister właściwy ds. środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór zbiorczej informacji, o której mowa w ust. 1.”; 3) w art. 169 skreśla się wyrazy „art. 11 ust. 4 i”; 4) w art. 170 uchyla się ust. 1a.	
	Art. 13 projektu ustawy – dotyczy nieobjętego nowelizacją art. 48 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587 ze zm.)	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji. Przepis pozostawiony do decyzji SKRM.

		Treść uwagi: Celem projektowanej zmiany jest uchylenie przesłanki obligatoryjnego stwierdzenia wygaśnięcia zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów w sytuacji, w której podmiot objęty zezwoleniem nie prowadził działalności objętej tym zezwoleniem przez okres 2 lat, natomiast z uwagi na profil prowadzonej działalności gospodarczej uzasadniona jest w jego ocenie potrzeba utrzymania w mocy udzielonego mu zezwolenia. Zmiana ta będzie miała szczególne znaczenie dla tych podmiotów, w przypadku których dojdzie do pogorszenia parametrów substancji uznanej za produkt uboczny, a zatem do zrealizowania przesłanek przepisu art. 13 ust. 2 ustawy o odpadach, zgodnie z którym przedmioty lub substancje, które przestały spełniać warunki uznania za produkt uboczny, są odpadami. W związku z taką możliwością, aby zminimalizować opisane ryzyko, uzasadnione jest utrzymywanie w mocy przez podmioty posiadanych zezwoleń, aby nie dopuszczać do sytuacji niezgodnej z hierarchią postępowania z odpadami, w której podmiot, aby uchronić się przed zrealizowaniem przesłanki wygaśnięcia, wytwarzałby odpady jedynie w celu uniknięcia negatywnych konsekwencji związanych z utratą	
--	--	---	--

		zezwolenia. Wygaśnięcie zezwolenia następowaloby na podstawie przesłanek wskazanych w art. 48 ust. 1 pkt 1-4 ustawy o odpadach, obejmujących m.in. upływ czasu lub wniosek podmiotu objętego zezwoleniem. Mając na względzie długotrwały proces uzyskiwania zezwolenia na gospodarowanie odpadami, który w wielu urzędach obsługujących organy trwa nawet kilka lat, zapewnienie trwałości decyzji administracyjnych w przedmiocie zezwoleń minimalizuje ryzyko przedsiębiorcy, który będzie mógł w przyszłości wznowić działalność objętą zezwoleniem. Zmiana wpłynie też na zmniejszenie ilości spraw rozpoznawanych przez urzędy obsługujące organy wydające zezwolenia, co może wpłynąć korzystnie na poziom obciążenia pracą. Alternatywnie, prosimy o wprowadzenie rozwiązania, które wyłączałoby zastosowanie przedmiotowej przesłanki wygaszającej zezwolenie dla tych odpadów, dla których podmiot posiada o uznaniu za produkt uboczny, lub zapis, że do okresu 2 lat nie wlicza się czasu, gdy dany odpad jest objęty decyzją o uznaniu za produkt uboczny. Propozycja zmiany przepisu: uchylenie przepisu art. 48 ust. 1 pkt 5 ustawy o odpadach – przesłanki wygaśnięcia zezwolenia na zbieranie	
--	--	--	--

		odpadów i zezwolenia na przetwarzanie odpadów z uwagi na nieprowadzenie działalności objętej zezwoleniem przez 2 lata	
		Dotyczy nieobjętej nowelizacją ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1125 ze zm.) Treść uwagi: Z uwagi na dynamiczny rozwój morskiej energetyki wiatrowej konieczne jest doprecyzowanie przepisów regulujących opłatę uiszczaną za wydłużanie pozwoleń na wznoszenie lub wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich dla morskich farm wiatrowych, o których mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 2020 r. o promowaniu wytwarzania energii elektrycznej w morskich farmach wiatrowych (zwane dalej: PSzW). Obecnie obowiązujące przepisy nie rozstrzygają jednoznacznie, jaka jest wysokość opłaty w przypadku przedłużenia pozwolenia na wykorzystywanie morskich farm wiatrowych, a jedynie rozstrzygają, że opłatę należy uiścić jednorazowo (a nie w transzach). Biorąc pod uwagę pierwotny czas, na jaki może być przyznane PSzW, tj. 30 lat, oraz możliwy okres wydłużenia jego ważności, tj. maksymalnie 20 lat, niezasadnym jest wymaganie uiszczenia przez wytwórcę opłaty w przypadku	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji.

		wydłużenia PSzW - na przykład jedynie o 5 lat - w takiej samej wysokości jak w przypadku okresu trzydziestoletniego. Opłata przy wydłużeniu PSzW powinna być obliczana proporcjonalnie do okresu wydłużenia, a nie uiszczana w wysokości jak za 30 lat. Niezasadne wyznaczanie tak wysokiej opłaty wiązałoby się z wytworzeniem efektu zniechęcającego do dalszej działalności w morskiej energetyce wiatrowej (mimo technicznych możliwości), czego z pewnością nie można poczytać za zamiar ustawodawcy. Propozycja zmiany przepisu: Art. X. W ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej w art. 27b ust. 1a otrzymuje następujące brzmienie: „W przypadku przedłużeniu ważności pozwolenia, o którym mowa w art. 23 w ust. 6g, wysokość opłaty o której mowa w ust. 1 oblicza się proporcjonalnie do okresu przedłużenia. Opłatę wnosi się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o przedłużeniu ważności pozwolenia stała się ostateczna.”.	
		Dotyczy nieobjętej nowelizacją ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1125 ze zm.) Treść uwagi: Aktualne przepisy ustawy z dnia 21	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji.

		marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej umożliwiają przeniesienie praw wynikających z pozwolenia lokalizacyjnego dla MFW, o ile podmiot, na rzecz którego ma zostać przeniesione pozwolenie, spełnia kryteria oceny wniosków w postępowaniu rozstrzygającym w stopniu nie mniejszym niż podmiot, który został wyłoniony w tym postępowaniu i który uzyskał pozwolenie lokalizacyjne dla MFW. Nie znajduje to jednak uzasadnienia z uwagi na fakt, że okoliczności stanowiące podstawę wyłonienia w postępowaniu rozstrzygającym są wspólne dla podmiotów z tej samej grupy kapitałowej. Proponowana zmiana zapewnia większą elastyczność w działaniu grup kapitałowych, które w istocie rzeczy, z uwagi na skalę przedsięwzięcia, realizują inwestycje z zakresu MFW poprzez SPV – tj. spółki celowe specjalnego przeznaczenia, będące wehikułami inwestycyjnymi. Dążąc do optymalizacji działalności, uzasadnione jest stworzenie możliwości przenoszenia PSzW pomiędzy podmiotami z tej samej grupy kapitałowej, gdyż przyznając PSzW oceniana była grupa kapitałowa, do której należy SPV otrzymująca PSzW. Proponuje się równocześnie, zgodnie ze wzorem przyjętym w art. 72a ust. 2	
--	--	---	--

		ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112 z późn. zm.), aby stronami postępowania były wyłącznie podmioty, między którymi ma być dokonane przeniesienie decyzji. Rozwiązanie takie przyspieszy wydanie decyzji oraz będzie przeciwdziałać próbom wzruszenia prawomocnych decyzji o przyznaniu PSzW. Propozycja zmiany przepisu: Art. X. W ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz.U. z 2024 r. poz. 1125 oraz z 2025 r. poz. 409) wprowadza się następujące zmiany: W art. 27b po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu: „5a. Jeżeli podmioty, na które mają być przeniesione prawa wynikające z pozwoleń, o których mowa w art. 23 ust. 1, wydanych w trybie określonym w art. 27k ust. 1 pkt 1, należą do tej samej grupy kapitałowej co podmioty wyłonione w postępowaniu rozstrzygającym i uzyskały pozwolenie, oraz należały do tej grupy na dzień rozstrzygnięcia wyników – nie jest wymagana ocena spełnienia kryteriów, o których mowa w art. 27g. Podmioty te przedstawiają dokumenty potwierdzające	
--	--	---	--

		przynależność do tej samej grupy kapitałowej, w tym na dzień rozstrzygnięcia wyników. 5b. Stronami w postępowaniu o przeniesienie prawa wynikającego z pozwoleń, o których mowa w art. 23 ust. 1, wydanych w trybie określonym w art. 27k ust. 1 pkt 1, są wyłącznie podmioty, między którymi ma być dokonane przeniesienie decyzji.”.	
17.	Fundacja Open Allies	Kwestia uproszczenia procedur administracyjnych jest jedną z kluczowych dla prowadzonych w Polsce inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną. Obecne, skomplikowane, procedury administracyjne, stanowią jedną z największych barier dla rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w Polsce. W odpowiedzi na te wyzwania, branża telekomunikacyjna postuluje wprowadzenie uproszczeń, które zlikwidują zbędne formalizmy, przedłużające proces inwestycyjny. Celem tych zmian jest przyspieszenie inwestycji, obniżenie ich kosztów oraz zapewnienie powszechnego dostępu donowoczesnych usług szerokopasmowych na terenie całego kraju. W uzasadnieniu niedawno konsultowanej ustawy o usprawnieniu procesu inwestycyjnego kluczowych inwestycji infrastrukturalnych (UD262) wskazano:	Stanowisko – nie wymaga odniesienia się.

		„Projekt ustawy, wprowadzając zmiany we wskazanych obszarach, ma również na celu wsparcie jednostek odpowiedzialnych za przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji infrastrukturalnych, zarówno organów odpowiedzialnych za uzgodnienia i decyzje, jak i inwestorów tych inwestycji. Obowiązujące aktualnie przepisy prawa krajowego nie odpowiadają w pełni na potrzeby związane z przyspieszoną realizacją wybranych priorytetowych zadań dla kraju. Zgodnie z obecnym systemem prawnym, w zależności od poziomu skomplikowania danego przedsięwzięcia, proces inwestycyjny dużych inwestycji trwa – uśredniając – kilka lat. Nie jest rzadkością, że proces ten dodatkowo znacząco się wydłuża na etapie oceny oddziaływania na środowisko, rozpatrywania odwołań i skarg, przygotowania placu budowy, uzgodnień w zakresie ochrony zabytków, czy pozyskania nieruchomości. Z dotychczasowych doświadczeń z realizacji projektów infrastrukturalnych wynika, że proces przygotowania stosownej dokumentacji, uzyskania uzgodnień i decyzji, czy procedur obowiązujących na etapie realizacji, w szczególnych sytuacjach	
--	--	--	--

	może zostać usprawniony.” Proces budowy infrastruktury telekomunikacyjnej jest długi. Sektor telekomunikacyjny od wielu lat czeka na specustawę ograniczającą bariery inwestycyjne w telekomunikacji. Prace nad ustawą również trwają długo. Ustawa miała być jednym ze środków realizacji celów polityki Unii Europejskiej, przedstawionych w dokumentach takich jak Kompas Cyfrowy na 2030 rok¹ lub Droga ku Cyfrowej Dekadzie do 2030 r. Tymczasem dekada już w połowie, a zapowiadanej ustawy nadal nie ma. Ograniczenie barier inwestycyjnych miało pomóc w wydatkowaniu środków unijnych z Funduszy Europejskich na Rozwój Cyfrowy oraz z Krajowego Planu Odbudowy w celu budowy sieci szerokopasmowych. Konkursy w tej sprawie zostały w większości zakończone, a przedsiębiorcy telekomunikacyjni wciąż mierzą się z niezmiennymi wyzwaniami formalnymi. Apelujemy o uwzględnienie w Projekcie ułatwień inwestycyjnych również dla branży telekomunikacyjnej. [Milcząca zgoda ze strony organów i podmiotów publicznych] Prowadzenie inwestycji telekomunikacyjnych często wiąże się z koniecznością dokonania uzgodnień z różnymi podmiotami. Mogą to być właściciele nieruchomości, organy	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres regulacji
--	---	--

		administracji lub inne podmioty. Wśród nich szczególnie wyróżniają się: • Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie. • Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe. • Grupa PKP – w tym Polskie Koleje Państwowe S.A. Dlaczego współpraca z tymi właśnie podmiotami jest istotna w procesie inwestycyjnym zwanym z sieciami szerokopasmowymi? • Trzy wymienione podmioty działają na obszarze całej Polski. Niemal wszystkie inwestycje telekomunikacyjne wymagają uzgodnienia zasad współpracy – nie kompleksowej, lecz za każdym razem ustalającej warunki dla konkretnej lokalizacji i inwestycji. • Istotne są nie tylko regulacje prawne, lecz procedury wewnętrzne tych podmiotów. Niestety, we wszystkich przypadkach brak jest zindywidualizowanego podejścia do inwestycji telekomunikacyjnych. • Rozwinięciem przedstawionych problemów są przedłużające się postępowania w sprawie umiejscowienia infrastruktury telekomunikacyjnej w ramach współpracy z: o konserwatorami zabytków,	
--	--	---	--

	o zarządcami dróg. Proponujemy ustawowe wprowadzenie zgody na prace budowy lub modernizacji sieci telekomunikacyjnej od takich podmiotów jak Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, Grupa PKP – w tym Polskie Koleje Państwowe S.A. – z prawem zgłoszenia sprzeciwu przez te podmioty. Budowa sieci telekomunikacyjnej w oparciu o milczącą zgodę (zgłoszenie z możliwością sprzeciwu) jest promowane przez unijny Gigabit Infrastructure Act³. [Gigabit Infrastructure Act] Jednym z rozwiązań przewidzianych w przepisach europejskich jest stosowanie milczącej zgody. Zgodnie z art. 8 GIA: „W przypadku braku decyzji właściwego organu w mającym zastosowanie terminie, o którym mowa w art. 7 ust. 5, po jego upływie zezwolenie uznaje się za udzielone. Akapit pierwszy ma zastosowanie, pod warunkiem że procedura udzielania zezwoleń nie dotyczy prawa drogi. W stosownych przypadkach, operator lub każda zainteresowana strona jest uprawniona do otrzymania, na wniosek, pisemnego potwierdzenia od właściwego organu, że zezwolenie zostało udzielone w sposób dorozumiany.” Przez „zezwolenie” należy rozumieć (art.	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji.
--	---	--

		2 pkt 10 GIA) „bezpośrednią lub pośrednią decyzję lub zbiór decyzji wydanych równocześnie lub kolejno przez jeden właściwy organ lub kilka właściwych organów, które to decyzje są wymagane na podstawie prawa krajowego, aby przedsiębiorstwo mogło przeprowadzić roboty budowlane niezbędne do wdrożenia elementów VHCN”. Niestety, w prowadzonym równoległym procesie legislacyjnym (Projekt ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (UC 116)), Ministerstwo Cyfryzacji postanowiło skorzystać z uprawnienia dla Państwa Członkowskiego, i wbrew koncepcji upraszczania procedur administracyjnych, planuje wyłączenie stosowanie ww. przepisu GIA o milczącej zgodzie w Polsce⁴. Stawia to operatorów telekomunikacyjnych w Polsce w gorszej sytuacji niż operatorów w innych Państwach Członkowskich. Co istotne, przepis art. 8 GIA obowiązuje już od dnia 12 listopada 2025 r. – co najmniej do czasu uchwalenia przepisów wyłączających jego stosowanie.	Uwaga dotyczy oceny innego projektu ustawy.
--	--	--	--

		Ustawodawca unijny ustanowił dorozumianą zgodę jako fundamentalną zasadę. Uważamy, że ewentualna niewydolność polskiej administracji nie może być wykorzystywana jako pretekst do hamowania inwestycji i tworzenia kolejnych barier. Propozycja polskiego rządu podważa kluczowe cele rozporządzenia GIA, polegające na przyspieszeniu inwestycji w infrastrukturę. Zamiast kasować istniejące bariery, nieomal buduje nowe. Praktyka dowodzi, że obecne narzędzia są nieskuteczne i nie gwarantują pewności ani automatyzmu, które zapewnia mechanizm milczącej zgody. Celem unijnej regulacji było właśnie wprowadzenie silniejszego i bardziej efektywnego instrumentu dyscyplinującego organy, a nie poleganie na dotychczasowych, niewystarczających rozwiązaniach. Apelujemy o umożliwienie stosowania art. 8 ust. 1 GIA w ramach niniejszego procesu legislacyjnego. Fundacja Open Allies jest organizacją, która reprezentuje operatorów telekomunikacyjnych świadczących w Polsce wyłącznie usługi hurtowe. Oznacza to, że budują oni otwarte sieci światłowodowe, ale nie oferują swoich usług bezpośrednio	
--	--	--	--

		klientom końcowym. Zamiast tego udostępniają swoją infrastrukturę (tzw. multi-światłowód) wielu różnym dostawcom detalicznym, którzy na jej bazie świadczą usługi internetu i telewizji.	
18.	Polskie Stowarzyszenie Fotowoltaiki	Art. 10 pkt 2 Projektowane sformułowanie „traktuje się jako brak zastrzeżeń” jest nieprecyzyjne i niespójne z siatką pojęciową ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku (ustawa ooś). Organy opiniujące (np. RDOŚ, Sanepid) nie zgłaszają „zastrzeżeń”, lecz wydają opinie co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (OOS) oraz ewentualnego zakresu raportu lub warunków realizacji inwestycji. Obecne brzmienie może rodzić wątpliwości interpretacyjne, czy „brak zastrzeżeń” oznacza brak konieczności OOS, czy jedynie akceptację wniosku w innym zakresie. Należy wprost wskazać, że brak reakcji organu w terminie jest równoznaczny z opinią o braku konieczności przeprowadzania OOS i braku konieczności nakładania dodatkowych warunków. Zmiana ta jest kluczowa dla pewności prawnej inwestorów. Art. 10 pkt 2 otrzymuje brzmienie: W art. 64 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: 4a. Niewydanie przez organ, o którym mowa	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		w ust. 1 lub 1a, opinii, o której mowa w ust. 1, w terminie, o którym mowa w ust. 4 zdanie pierwsze, traktuje się jako wyrażenie opinii o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko z jednoczesnym brakiem wskazania konieczności określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.	
		Art. 10 pkt 3 Projektowany przepis stanowi, że milczące załatwienie sprawy oznacza jedynie stwierdzenie, iż „nie zachodzi obowiązek przeprowadzenia oceny”. Jest to niewystarczające dla dalszego procesu inwestycyjnego (np. uzyskania pozwolenia na budowę), gdzie wymagane jest przedłożenie ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚ). Przepis musi jednoznacznie zrównywać skutek milczącego załatwienia sprawy z wydaniem DŚ stwierdzającej brak potrzeby OOS i nieokreślającej dodatkowych	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		warunków. Ponadto, niezbędne jest wprowadzenie mechanizmu procesowego umożliwiającego inwestorowi posłużenie się takim „milczącym rozstrzygnięciem” w kolejnych postępowaniach (np. poprzez dołączenie wniosku z dowodem nadania), bez konieczności uzyskiwania dodatkowych zaświadczeń, co stałoby w sprzeczności z ideą upraszczania procedur. Art. 10 pkt 3 otrzymuje brzmienie: W art. 65 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu: 4. W przypadku gdy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wyda postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, w terminie 60 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uznaje się, że organ wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach stwierdzającą brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz nieokreślającą warunków, wymagań lub obowiązków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 i 2.5. W przypadku, o	
--	--	---	--

		którym mowa w ust. 4, w postępowaniach o wydanie decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1, zamiast decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do wniosku dołącza się wniosek o wydanie tej decyzji wraz z dowodem jego wniesienia oraz oświadczeniem o niewydaniu przez organ postanowienia w terminie.”;	
		Art. 3 Projekt skupia się na nowelizacji art. 22 ustawy (rekultywacja), co w przypadku inwestycji fotowoltaicznych ma marginalne znaczenie (kwestie te regulowane są zazwyczaj cywilnoprawnie). Główną barierą administracyjną blokującą rozwój OZE jest przewlekłość postępowań w sprawie wyłączenia gruntów z produkcji rolnej na podstawie art. 7 UOGRiL. Biorąc pod uwagę cel ustawy (uproszczenie procedur), postulujemy rezygnację z wprowadzania zmian w art. 22 UOGRiL na rzecz pilnej i jednoznacznej nowelizacji art. 7 UOGRiL, która uprościłaby lub wyłączyła procedurę "odrołnienia" dla instalacji fotowoltaicznych, co realnie przyczyniłoby się do przyspieszenia transformacji energetycznej w Polsce.	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres regulacji.
		Dodanie nowego artykułu do projektu Uwaga dotyczy wprowadzenia "milczącej zgody" dla zgłoszeń budowy linii bezpośredniej. Obecna procedura uzyskania zgody Prezesa URE na linię bezpośrednią (art. 7aa Prawa energetycznego) jest	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji.

		długotrwała i nieprzewidywalna, co blokuje rozwój korporacyjnych umów PPA (Power Purchase Agreement) i dekarbonizację przemysłu. Wnioskujemy o wprowadzenie mechanizmu, w którym brak decyzji Prezesa URE w terminie 90 dni od złożenia kompletnego zgłoszenia skutkuje uznaniem sprawy za załatwioną zgodnie z żądaniem strony. Jest to rozwiązanie kompromisowe – 90 dni pozwala na rzetelną weryfikację wpływu na system, a sankcja milczącej zgody eliminuje przewlekłość. Proponowane rozwiązanie wpisuje się w deregulacyjny cel ustawy. Dodaje się nowy artykuł w brzmieniu: „Art. 10a: W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 266, z późn. zm.) w art. 7aa dodaje się ust. 14a–14c w brzmieniu: 14a. Sprawę wydania zgody, o której mowa w ust. 3, na budowę lub dalsze korzystanie z linii bezpośredniej, uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony, jeżeli w terminie 90 dni od dnia złożenia kompletnego zgłoszenia, o którym mowa w ust. 10, Prezes Urzędu Regulacji	
--	--	---	--

		Energetyki nie wydał decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie. 14b. Przepisu ust. 14a nie stosuje się, jeżeli przed upływem terminu, o którym w nim mowa, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych zgłoszenia. 14c. Do milczącego załatwienia sprawy, o którym mowa w ust. 14a, stosuje się przepisy działu II rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego.”.”	
		Dodanie nowego artykułu do projektu Uwaga dotyczy przyspieszenia uzgodnień w procedurze wydawania decyzji o warunkach zabudowy (WZ). Procedury WZ są paraliżowane przez przewlekłe działanie organów uzgadniających (np. zarządcy dróg, Wody Polskie), które notorycznie przekraczają ustawowe terminy. Postulujemy wprowadzenie zasady, że niezajęcie stanowiska przez organ uzgadniający w terminie oznacza uzgodnienie projektu decyzji (z wyłączeniem uzgodnień środowiskowych). Jest to mechanizm dyscyplinujący administrację, niezbędny do odblokowania inwestycji OZE na	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji.

		terenach bez MPZP. Dodaje się nowy artykuł w brzmieniu: „Art. 10c: W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 53 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. Niezajęcie stanowiska przez organ uzgadniający w terminie określonym w ust. 4 uznaje się za uzgodnienie projektu decyzji w brzmieniu przedłożonym przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, z wyjątkiem uzgodnień dokonywanych w ramach oceny oddziaływania na środowisko.”;	
		Dodanie nowego artykułu do projektu Uwaga dotyczy wprowadzenia "milczącej zgody" na wydanie samej decyzji o warunkach zabudowy dla OZE. Często praktyką jest zwlekanie przez organy gminne z wydaniem decyzji WZ nawet po skompletowaniu wszystkich uzgodnień, co generuje niepewność inwestycyjną. Postulujemy, aby w przypadku instalacji OZE, brak wydania decyzji WZ w terminie 120 dni od złożenia kompletnego wniosku skutkowało uznaniem sprawy za	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji.

		załatwioną zgodnie z wnioskiem. Termin 120 dni jest wystarczający na przeprowadzenie analizy urbanistycznej, a wprowadzenie sankcji milczącego załatwienia sprawy skutecznie wyeliminuje bezczynność organów wykonawczych gminy. Art. 10c: „2) po art. 64 dodaje się art. 64a w brzmieniu: „Art. 64a. 1. Sprawę ustalenia warunków zabudowy dla instalacji odnawialnego źródła energii uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie wnioskodawcy, jeżeli w terminie 120 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku, wójt, burmistrz albo prezydent miasta nie wydał decyzji, o której mowa w art. 59 ust. 1, lub postanowienia kończącego postępowanie w tej sprawie. 2. Do milczącego załatwienia sprawy, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu II rozdziału 8a Kodeksu postępowania administracyjnego.”.	
19.	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	Art. 10 pkt 5 projektu ustawy nowelizującej; Art. 72a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na	Uwaga nieuwzględniona. Opinia w sprawie zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej stwierdza, że przepis art. 10 pkt 5 nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej. Ponadto przepis został zmieniony. Obecne brzmienie jest zgodne ze stanowiskiem MKiŚ oraz GDOŚ.

		środowisko. Treść uwagi: Celem dodania ust. 3a jest zwiększenie efektywności procesu przenoszenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz zabezpieczenie interesu wnioskodawcy w sytuacjach, gdy dotychczasowy podmiot, na rzecz którego decyzja została wydana po zawarciu umowy sprzedaży przedsięwzięcia, nie ma bezpośredniej motywacji do wzięcia udziału w postępowaniu w sprawie przeniesienia decyzji na nowy podmiot. Wprowadzenie mechanizmu określonego w art. 72 ust. 3a pozwala na kontynuację przedsięwzięcia przez nowy podmiot, pod warunkiem przedstawienia umowy potwierdzającej przejęcie realizacji przedsięwzięcia zgodnie z warunkami wskazanymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Propozycja brzmienia przepisu: W art. 72a po ust. 3 dodaje się ustęp 3a w brzmieniu: „3a. W przypadku gdy podmiot, na rzecz którego została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, nie wyrazi zgody na jej przeniesienie na rzecz podmiotu wskazanego w ust. 2 pkt 1 w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania do wyrażenia zgody, uznaje się, że zgoda została udzielona, jeżeli wnioskodawca przedstawi umowę zawartą z podmiotem, o którym mowa w	
--	--	--	--

		ust. 2 pkt 1, potwierdzającą realizację przedsięwzięcia zgodnie z warunkami wskazanymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.	
		Art. 13 projektu ustawy nowelizującej; Art. 44 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach Treść uwagi: Uwaga generalna – ochrona praw nabytych w gospodarce odpadami Zasada ochrony zaufania do państwa i prawa opiera się na założeniu, że organy władzy publicznej powinny działać w sposób lojalny i uczciwy względem jednostki, budzący w niej poczucie stabilności i bezpieczeństwa prawnego. Trybunał Konstytucyjny podkreślał, że zasada ta „wyraża się w takim stanowieniu i stosowaniu prawa, by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny. Przyjmowane przez ustawodawcę nowe unormowania nie mogą zaskakiwać ich adresatów, którzy powinni mieć czas na dostosowanie się do zmienionych regulacji i spokojne podjęcie decyzji co do dalszego postępowania” (TK – K 27/00).	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji. Przepis pozostawiony do decyzji SKRM.

		Składową zasady państwa prawnego jest pewność prawa, czyli taki zespół cech przysługujących prawu, które „zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne; umożliwiają jej decydowanie o swoim postępowaniu w oparciu o pełną znajomość przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, jakie jej działania mogą pociągnąć za sobą. Jednostka winna mieć możliwość określenia zarówno konsekwencji poszczególnych zachowań i zdarzeń na gruncie obowiązującego w danym momencie stanu prawnego, jak też oczekiwać, że prawodawca nie zmieni ich w sposób arbitralny. Bezpieczeństwo prawne jednostki związane z pewnością prawa umożliwia więc przewidywalność działań organów państwa a także prognozowanie działań własnych” (TK – P 3/00) [Tuleja Piotr (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II]. W tym kontekście należy podkreślić, że przedsiębiorcy dysponujący decyzjami w zakresie gospodarowania odpadami powinni móc realizować wynikające z nich prawa nabyte bez nadmiernego obciążania dodatkowymi obowiązkami wynikającymi z ciągłych zmian legislacyjnych, będących wyłączną wolą ustawodawcy, chyba że obowiązek dostosowawczy wynika bezpośrednio z prawa Unii Europejskiej.	
--	--	--	--

		Projektowana zmiana art. 44 ustawy o odpadach, polegająca na wydłużeniu maksymalnego okresu obowiązywania zezwoleń na zbieranie i przetwarzanie odpadów z 10 do 15 lat, stanowi rozwiązanie o charakterze systemowym, które odpowiada na problemy braków kadrowych w urzędach ujawnionych w toku stosowania przepisów ustawy. Okres obowiązywania decyzji (10 czy 15 lat) nie wpływa negatywnie na poziom ochrony środowiska, ponieważ warunki decyzji (np. zabezpieczenia roszczeń, monitoring, obowiązki sprawozdawcze) pozostają w mocy przez cały czas trwania zezwoleń, a ponadto organy zachowują kompetencje do cofnięcia lub zmiany decyzji w przypadku naruszeń. W związku z czym brak jest negatywnych przesłanek do wydłużenia okresu obowiązywania pozwoleń z 10 do 15 lat, gdyż skutek środowiskowy pozostaje taki sam. Propozycja brzmienia przepisu: Art. 44. otrzymuje brzmienie: „1. Zezwolenie na zbieranie odpadów i zezwolenie na przetwarzanie odpadów wydaje się na czas oznaczony, nie dłuższy niż 15 lat. 2. Zezwolenie na przetwarzanie dla prowadzącego zakład recyklingu statków wydaje się na czas oznaczony, nie dłuższy niż 5 lat.	
--	--	---	--

		3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, może być przedłużone na czas oznaczony, nie dłuższy niż kolejne 5 lat. 4. W przypadku, gdy zezwolenie na zbieranie odpadów i zezwolenie na przetwarzanie odpadów zostały wydane na czas oznaczony krótszy niż 15 lat, podmiot, który uzyskał zezwolenie na zbieranie odpadów lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów, może wystąpić o przedłużenie tego zezwolenia do upływu 15 lat od dnia wydania zezwolenia, o którego przedłużenie się ubiega. 5. Organ odmawia przedłużenia okresu obowiązywania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów zgodnie z ust. 4, w przypadku, gdy wnioskodawca ubiega się równocześnie o dokonanie innych niż przedłużenie terminu obowiązywania zmian w posiadanych zezwoleniach. 6. Jeżeli organ w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o przedłużenie okresu obowiązywania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów zgodnie z ust. 4 nie wyda decyzji o odmowie przedłużenia zezwolenia, uznaje się, że z dniem następującym po dniu, w którym upłynął termin na wydanie decyzji, zezwolenie na zbieranie odpadów lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów zostało przedłużone do upływu 15 lat od dnia wydania zezwolenia, o którego przedłużenie ubiegał się wnioskodawca,	
--	--	---	--

		na warunkach określonych w tym zezwoleniu. 7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, organ z urzędu wydaje zaświadczenie, które poza elementami określonymi w art. 122f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego zawiera informacje zawarte w decyzjach, o których mowa w art. 43 ust. 1 lub 2, odpowiednio w przypadku przedłużenia okresu obowiązywania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów.”	
		Art. 13 projektu ustawy nowelizującej; Art. 44 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach Treść uwagi: Projektowany art. 44a ma na celu wprowadzenie mechanizmu umożliwiającego prowadzenie działalności do czasu wydania przez organ nowego zezwolenia, pod warunkiem złożenia przez podmiotu wniosku o wydanie nowego zezwolenia przed upływem terminu obowiązywania dotychczasowego zezwolenia, co uchroni podmioty przed ryzykiem utraty zezwoleń, które obserwujemy obecnie. Rozwiązanie to wzorowane jest na art. 414 ustawy – Prawo wodne, który przewiduje analogiczny mechanizm dla pozwoleń wodnoprawnych. Propozycja brzmienia przepisów: Po art. 44 dodaje się art. 44a w	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji. Przepis pozostawiony do decyzji SKRM.

		brzmieniu: „1. Zezwolenie na zbieranie odpadów lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów nie wygasa z upływem okresu, na który zostało wydane, jeżeli podmiot, który uzyskał zezwolenie złoży wniosek o ustalenie kolejnego okresu obowiązywania zezwolenia nie później niż 90 dni przed upływem tego okresu. 2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się: 1) oświadczenie o braku istotnych zmian w instalacji, jeśli dotyczy, 2) oświadczenie o aktualności dokumentów wskazanych w art. 42 złożonych wraz z wnioskiem o wydanie lub zmianę zezwolenia wraz ze wskazaniem tych dokumentów, lub 3) dokumenty wskazane w art. 42, które zostały złożone wraz z wnioskiem o wydanie lub zmianę zezwolenia, a które uległy zmianie lub utraciły ważność. 3. Organ odmawia ustalenia kolejnego okresu obowiązywania zezwolenia, jeżeli wnioskodawca nie dołączył dokumentów określonych w ust. 2. 4. W przypadku braku wydania decyzji w terminie 60 dni od dnia doręczenia wniosku, sprawę uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający wniosek podmiotu, a zezwolenie zostaje przedłużone na okres nie dłuższy niż 15 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna. 5. W przypadku, o którym mowa w ust.	
--	--	---	--

		4, organ wydaje zaświadczenie potwierdzające przedłużenie okresu obowiązywania zezwolenia, zawierające informacje określone w art. 122f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz dane wynikające z decyzji, o których mowa w art. 43 ust. 1 lub 2.”	
		Art. 15 projektu ustawy nowelizującej; Art. 414 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne Treść uwagi: Projektowany przepis ma na celu uzupełnienie procedury milczącego załatwienia sprawy, o której mowa w art. 414 ust. 7a, poprzez wprowadzenie obowiązku wydania przez organ administracji publicznej zaświadczenia potwierdzającego przedłużenie pozwolenia wodnoprawnego. Wydanie takiego zaświadczenia zapewnia przejrzystość procedury administracyjnej, umożliwia podmiotowi posługiwaniu się dokumentem urzędowym w kontaktach z innymi instytucjami (np. organami kontrolnymi, instytucjami finansującymi, partnerami inwestycyjnymi) oraz potwierdza fakt dorozumianego przedłużenia pozwolenia wodnoprawnego w sposób zgodny z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego. Regulacja ta wpływa również na poprawę bezpieczeństwa obrotu prawnego.	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.

		Zaświadczenie będzie zawierać informacje określone w art. 122f § 3 KPA, tj. m.in. oznaczenie organu, datę wydania, podstawę prawną, dane identyfikujące podmiot oraz treść potwierdzonego stanu faktycznego lub prawnego. Propozycja brzmienie przepisu: W art. 414 po ust. 7a dodaje się ustęp 7b w brzmieniu: „7b. W przypadku, o którym mowa w ust. 7a, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych wydaje zaświadczenie potwierdzające przedłużenie okresu obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego, zawierające informacje określone w art. 122f § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”	
20.	Krajowa Izba Fizjoterapeutów	Propozycja Projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie fizjoterapeuty Art. 1. W ustawie z dnia 25 września 2015 r. o zawodzie fizjoterapeuty (Dz. U. z 2023 r. poz. 1213 i 1234) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 25 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Uchwały podpisuje przewodniczący posiedzenia, na którym uchwała została podjęta. 1b. Do uchwał stosuje się odpowiednio art. 127 § 3 Kodeksu postępowania	Uwaga nieuwzględniona – propozycja wykracza poza zakres regulacji

		administracyjnego.”; 2) w art. 70 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Uchwały organów KIF są podpisywane przez przewodniczącego organu albo działającego z jego upoważnienia innego członka danego organu biorącego udział w głosowaniu.”; 3) po art. 70 dodaje się art. 70a w brzmieniu: „Art. 70a. 1. Organy KIF mogą: 1) odbywać posiedzenia przy wykorzystaniu przez wszystkich albo niektórych uczestników posiedzenia środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość; 2) podejmować uchwały przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość lub w trybie obiegowym. 2. Wyboru trybu odbywania posiedzenia lub podjęcia uchwały dokonuje przewodniczący organu uprawniony do zwołania posiedzenia. W przypadku odbywania posiedzenia w trybie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, głosowanie przeprowadza się przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość.”. Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. UZASADNIENIE Projekt ustawy nowelizującej ustawę o zawodzie fizjoterapeuty (zwaną dalej	
--	--	--	--

		„ustawą”) ma na celu wprowadzenie zmian w przepisach dotyczących podejmowania uchwał w trybie art. 21 ustawy oraz uelastycznienia procedur samorządu zawodowego fizjoterapeutów poprzez wprowadzenie usprawnień funkcjonowania organów samorządu zawodowego oraz usunięcia istniejących wątpliwości interpretacyjnych, które pojawiły się w praktyce stosowania ustawy oraz zostały wskazane w orzecznictwie sądów administracyjnych. Zmiana dotycząca podejmowania uchwał na podstawie art. 21 ustawy Status osobowy fizjoterapeuty kształtują określone rozstrzygnięcia podejmowane przez organy samorządu fizjoterapeutów. Mają one różny charakter prawny. Wśród nich istotną rolę odgrywają rozstrzygnięcia kształtujące o wymiarze zewnętrznym – nadające osobie fizycznej status fizjoterapeuty albo pozbawiające daną osobę tego statusu. Typowymi rozstrzygnięciami zewnętrznymi są zatem akty w przedmiocie stwierdzenia, odmowy jego stwierdzenia lub przyznania prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty. Z przepisów ustawy o zawodzie fizjoterapeuty – art. 21 ust. 1 i 3 ustawy o zawodzie fizjoterapeuty – wynika, że prawo wykonywania zawodu, na wniosek osoby zainteresowanej, Krajowa Rada Fizjoterapeutów stwierdza w drodze	
--	--	--	--

		uchwały, prawo wykonywania zawodu albo odmawia stwierdzenia tego prawa. Jednocześnie przepis art. 25 ww. ustawy wskazuje, że do uchwał w sprawach stwierdzenia i przyznania prawa wykonywania zawodu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego dotyczące decyzji administracyjnych. Od ostatecznych uchwał podjętych w przedmiocie stwierdzenia i przyznania prawa wykonywania zawodu skargę do sądu administracyjnego może wnieść także minister właściwy do spraw zdrowia. Podjęmowana we wskazanych sprawach uchwała jest postacią indywidualnego aktu administracyjnego, a szczególna forma „uchwały” wynika z jej podejmowania przez organ kolegialny. Uchwała jest bowiem wyrazem woli członków organu kolegialnego (por. m.in. wyrok NSA z dnia 30 kwietnia 2020 r., II OSK 1309/19). Uchwała ta rozstrzyga indywidualną sprawę administracyjną (w określonym przedmiocie) w rozumieniu art. 1 pkt 1 k.p.a. Uchwała ta (decyzja) podejmowana jest z uwzględnieniem ustawy o zawodzie fizjoterapeuty z odpowiednim zastosowaniem przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego dotyczących decyzji administracyjnych. Przepis art. 107 k.p.a., który znajduje	
--	--	--	--

		zastosowanie w przypadku uchwał podejmowanych przez Krajową Radę Fizjoterapeutów w trybie art. 21 ust. 3 ustawy, wymaga, by decyzja administracyjna podejmowana w sprawie indywidualnej zawierała określone elementy składowe. Art. 107 § 1 k.p.a. reguluje obowiązkowe elementy i wymogi, a art. 108 § 1 k.p.a. warunek dodatkowy. Ponadto, art. 107 § 1 k.p.a., że przepisy szczególne mogą określać także inne składniki (składniki pozakodeksowe), które powinna zawierać decyzja. Co bardzo istotne w kontekście przedmiotu niniejszej Opinii, Kodeks postępowania administracyjnego nie różnicuje wskazanych składników decyzji w zależności od jej szczególnej formy czy też charakteru prawnego. Wymogi te mają zatem wprost zastosowanie także do uchwały (aktu/decyzji) organu kolegialnego. Doktryna i piśmiennictwo z dziedziny prawa administracyjnego jednoznacznie przyjmuje, że w przypadku decyzji organu kolegialnego konieczne jest jej podpisanie przez wszystkich członków tego organu, którzy brali udział w jej wydaniu, a wyjątek od tej zasady wymaga wyraźnej regulacji w przepisie ustawowym. Ugruntowany pogląd o obligatoryjności podpisania decyzji organu kolegialnego przez wszystkich jego członków biorących udział w jej wydaniu	
--	--	--	--

		potwierdzają liczne orzeczenia, m.in.: wyrok NSA z dnia 30 kwietnia 2020 r., II OSK 1309/19; wyrok NSA z dnia 28 lutego 1997 r., I SA/Lu 631/96; wyrok NSA z dnia 22 listopada 2000 r., I SA 1109/00; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1992 r., III AZP 17/92, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1997 r., III RN 65/97, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 lutego 1991 r., SA/Lu 149/91; wyroku NSA z dnia 11 lipca 2007 r., I OSK 1292/06; wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 lipca 2017 r., II SA/Wa 161/17; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 3 sierpnia 2017 r., II SA/Sz 684/17. Analogiczne rozstrzygnięcia zostały wydane na gruncie art. 21 ustawy – wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 kwietnia 2020 r., II OSK 1309/19; wyrok NSA z dnia 9 kwietnia 2025 r., II GSK 2178/21. Regulacje szczególne w tym zakresie nie są w polskim systemie prawa rzadkością, m.in.: art. 2e ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. z 2022 r., poz. 1529); art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2021 r., poz. 2117); art. 11 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2025, poz. 640). Wyjątek od wymogu podpisania decyzji/uchwały organu kolegialnego przez wszystkich członków wymaga	
--	--	--	--

		przepisu rangi ustawowej. Projektowana nowelizacja wprowadza taki wyjątek celem usprawnienia procedowania przyjętych przez kolegialne organy samorządowe uchwał, w tym zapewnienia zainteresowanym stronom możliwości szybkiego skorzystania z przysługujących im środków zaskarżenia, uwzględniając, że Krajowa Rada Fizjoterapeutów jako organ centralny składa się z kilkudziesięciu członków zamieszkujących cały obszar Polski, natomiast liczba uchwał podejmowanych najczęściej w odstępach miesięcznych oscyluje w granicach kilkuset, a nawet ponad 1000. Projektowana zmiana poprzez dodanie zastosowania do uchwał, o których mowa powyżej, art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ma na celu zapewnienie realizacji zasady dwuinstancyjności oraz wprowadzenia rozwiązania znajdującego zastosowanie w innych samorządach zaufania publicznego charakteryzujących się strukturą właściwą dla samorządu zawodowego fizjoterapeutów (osobowość prawna na szczeblu centralnym), m.in. samorząd doradców podatkowych (art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2021 r., poz. 2117 – „Do decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 127 § 3 Kodeksu	
--	--	---	--

		postępowania administracyjnego.”). Zmiana dotycząca obrad zdalnych i trybu obiegowego rozpatrywania spraw Celem nowelizacji jest usprawnienie funkcjonowania organów samorządu zawodowego fizjoterapeutów, uwzględniające dotychczasowe doświadczenia, w tym zakres i efektywność rozwiązań wprowadzonych do systemu prawnego jako rozwiązania okresowe, obowiązujące w stanie epidemii lub zagrożenia epidemicznego w odniesieniu do organów innych samorządów zaufania publicznego. Nowelizacja obejmuje dwa systemowe zagadnienia istotne dla sprawnego funkcjonowania organów samorządu fizjoterapeutów. Nowelizacja przez wzgląd na efektywność procedowania przyjętych przez kolegialne organy samorządowe uchwał, w tym zapewnienia zainteresowanym stronom możliwości szybkiego skorzystania z przysługujących im środków zaskarżenia, prowadzi do propozycji, aby uchwały podpisywane były odpowiednio przez przewodniczącego organu albo działającego z jego upoważnienia innego członka danego organu biorącego udział w głosowaniu. Dodanie przedmiotowego przepisu do ustawy oczywiście nie będzie miało wpływu na sposób przyjmowania tego typu uchwał przez wskazane organy, usprawni to jedynie etap formalizowania	
--	--	--	--

		elementów wymaganych od aktów podobnych do decyzji administracyjnej. Drugie systemowe rozwiązanie przewidziane nowelizacją odnosi się możliwości korzystania z bardziej elastycznych form funkcjonowania przez kolegalne organy samorządu zawodowego (Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów, Krajową Radę Fizjoterapeutów, Komisję Rewizyjną, Wyższy Sąd Dyscyplinarny, Sąd Dyscyplinarny). Przewidziane nowelizacją ułatwienia w funkcjonowaniu tych organów obejmują możliwość: ➤ odbywania posiedzeń przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, w tym odbywania posiedzeń tzw. hybrydowych, w czasie których ze środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość korzystają niektórzy uczestnicy posiedzenia, a pozostali są obecni w miejscu odbywania posiedzenia, ➤ podejmowania uchwał przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, ➤ podejmowania uchwał w trybie obiegowym. Wyboru trybu przeprowadzenia posiedzenia oraz trybu przyjęcia uchwały dokonywał będzie przewodniczący danego organu uprawniony do zwołania posiedzenia.	
--	--	--	--

		Zaproponowane przepisy stanowić mają stały element proceduralny w funkcjonowaniu wskazanych podmiotów. Przydatność tych instrumentów prawnych potwierdziło stosowanie relewantnych przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r., poz. 2095, ze zm.) przez inne samorządy zaufania publicznego. Liczba członków organów samorządowych, członkostwo w tych organach osób mieszkających także w miejscowościach znacznie oddalonych od siedziby organu – mogą w poszczególnych przypadkach przesądzać o zasadności zastosowania wymienionych powyżej narzędzi proceduralnych. Wobec różnorodności podmiotów, których dotyczyć będą projektowane rozwiązania, nie jest potrzebne ani zasadne szczegółowe regulowanie w przepisach ustawy trybu procedowania przez poszczególne organy stosujące środki bezpośredniego porozumiewania się na odległość lub przyjmujące uchwały w trybie obiegowym. Zasady te określone zostaną przez Krajową Radę Fizjoterapeutów. Wprowadzenie projektowanych rozwiązań jako stałych elementów	
--	--	---	--

		proceduralnych ujętych w ustawie o zawodzie fizjoterapeuty pozwoli na ich stosowanie w każdym przypadku, gdy właściwe organy uznają to za potrzebne dla efektywnego wykonywania swoich zadań. Przepisy przejściowe i przepis o wejściu w życie ustawy W związku z brakiem konieczności uregulowania wpływu zmienionych przepisów na działania samorządu zawodowego fizjoterapeutów i toczące się w podstawie przepisów ustawy postępowania odstąpiono od projektowania przepisów przejściowych. Biorąc pod uwagę z jednej strony zasady demokratycznego państwa prawnego, a z drugiej pilną potrzebę wprowadzenia zmian w ustawie, zdecydowano się na wprowadzenie standardowego, 14-dniowego okresu vacatio legis wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Wymogi wynikające z art. 34 ust. 2a i 2b regulaminu Sejmu Projekt ustawy nie dotyczy zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej przez fizjoterapeutów, zatem przepis art. 34 ust. 2a regulaminu Sejmu nie znajduje zastosowania. Z uwagi na to, że projekt ustawy nie zawiera przepisów regulacyjnych ani	
--	--	--	--

		przepisów określających wymogi dotyczące świadczenia usług transgranicznych w rozumieniu ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, przepis art. 34 ust. 2b regulaminu Sejmu nie znajduje w tym przypadku zastosowania. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, prawne i finansowe Projektowane regulacje niosą ze sobą pozytywne skutki, społeczne, gospodarcze i prawne, w szczególności zmierzają do uelastycznienia działań samorządu zawodowego fizjoterapeutów, dostosowania jego działań do otaczających warunków społeczno-gospodarczych, a w konsekwencji budowy pozytywnego wizerunku samorządu. Przedkładany projekt ustawy nie będzie generował dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.	
21.	Organizacje pozarządowe (107)	Wyrażamy zdecydowany sprzeciw wobec propozycji zmian prawnych zawartych w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco (numer w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów:	Z projektu zostały usunięte wszystkie regulacje uznane za niezgodne z prawem Unii Europejskiej, tj. art. 10 pkt 2 i 3 (zmiany w zakresie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach), art. 15 (zmiany dotyczące Prawa wodnego) oraz art. 9 (zmiany w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)

		UDER95). Propozycje legislacyjne mają prowadzić do usprawnienia procedur administracyjnych, ale w rzeczywistości wprowadzają chaos prawny, a ich efekt może być odwrotny od zamierzonego. Czeka nas erozja podstawowych zasad prawa ochrony środowiska w sposób rażąco niezgodny z prawem Unii Europejskiej i prawem międzynarodowym. Wprowadzenie mechanizmu milczącej zgody do przedłużania pozwoleń wodnoprawnych czy zezwoleń na zbieranie i przetwarzanie odpadów, a także na najbardziej newralgicznym etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, tzw. screeningu, może prowadzić do powstania nieodwracalnych szkód i przekształceń w środowisku. Milcząca zgoda na etapie screeningu może prowadzić do niezasadnego, sprzecznego z prawem krajowym i unijnym odstępowania od przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko. A to wszystko z pominięciem opinii wyspecjalizowanych organów z zakresu ochrony środowiska. Pozwoli to na realizację przedsięwzięć jak duże fermy przemysłowe czy też niektóre instalacje do przetwarzania lub przechowywania odpadów promieniotwórczych, bez dogłębnego	
--	--	--	--

		zbadania ich wpływu na środowisko oraz zdrowie i życie ludzi. Odstąpienie od oceny oddziaływania na środowisko oznacza także brak uwzględnienia głosu lokalnych społeczności i organizacji społecznych. Tym samym proponowane zmiany mogą skutkować realizacją uciążliwych i budzących spory społeczne inwestycji – takich jak chlewnie czy fermy drobiu – bez wysłuchania osób, które codziennie będą musiały się mierzyć z negatywnym oddziaływaniem tych przedsięwzięć. U podstaw projektu ustawy leży błędne naszym zdaniem założenie, że przypadki przewlekłego prowadzenia postępowań w procesie inwestycyjnym są efektem opieszałości urzędników. Takie sytuacje jednak najczęściej wynikają z niedostatecznego finansowania organów ochrony środowiska, a co za tym idzie – braków organizacyjnych i kadrowych. Jako że mowa o realizacji inwestycji mogących mieć realny negatywny wpływ na środowisko, a także zdrowie i życie ludzi, zezwolenia na realizację takich projektów nie powinny być podejmowane pośpiesznie i lekką ręką, tylko by zaspokoić niecierpliwość inwestorów. Ich waga i skomplikowanie uzasadniają potrzebę rzetelnego zbadania, czy przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest	
--	--	--	--

		konieczne. Decyzja o braku takiej potrzeby powinna być zaskarżalna, by umożliwić sądową kontrolę rozstrzygnięcia, czego jednak przepisy w obecnym brzmieniu nie przewidują. Tym samym, ustawa o.o.ś już w obecnym kształcie jest niezgodna z przepisami Dyrektywy o.o.ś. i Dyrektywy Siedliskowej, co w październiku tego roku stało się powodem ponownego otwarcia przez Komisję Europejską postępowania naruszeniowego przeciwko Polsce (INFR(2019)2024)). Proponowana nowelizacja niezgodność tę tylko pogłębia. Ponadto, niektóre z proponowanych przepisów są niejasne lub niezgodne z innymi obowiązującymi regulacjami. Świadczy to o pośpiesznym, nieprzemyślanym trybie ich opracowania przez osoby niezaznajomione z problematyką, której projektowane zmiany dotyczą. W konsekwencji będzie to – wbrew założeniom autorów projektu – dodatkowo komplikować proces uzyskiwania zezwoleń oraz narażać inwestorów na długotrwałe postępowania administracyjne i sądowe. Rzekome usprawnienie procedur odbywa się bez zdiagnozowania skali i przyczyny problemów. Rząd proponuje nieprzemyślane,	
--	--	--	--

		niespójne i chaotyczne rozwiązanie, które przewlekłości procedur administracyjnych nie tylko nie rozwiąże, ale stworzy szereg nowych problemów. Kwestia przedłużających się procedur powinna być rozwiązywana systemowo i poprzedzona odpowiednimi analizami prawnymi i finansowymi.	
22.	Polska Agencja Nadzoru Audytowego	Brak uwag	
23.	Związek Nauczycielstwa Polskiego	Opinia do dotyczy projektu nowelizacji art. 88 ustawy – Prawo oświatowe (art. 14 przedmiotowego projektu ustawy). Projektowana regulacja wprowadza trzydziestodniowy termin na wydanie opinii przez kuratora oświaty lub specjalistyczną jednostkę nadzoru w sprawach określonych w art. 88 ust. 4 i 4a, przy czym brak opinii w tym terminie będzie równoznaczny z jej pozytywnym wydaniem. Uważamy, że zmiana ta porządkuje procedury administracyjne, zwiększa przejrzystość i przewidywalność postępowań oraz ogranicza ryzyko przewlekłości, co jest zgodne z zasadą pewności prawa. Jednocześnie podkreślamy, że wprowadzenie mechanizmu „milczącej	Uwaga nieuwzględniona – przepis pozostawiono do decyzji SKRM

		zgody” ma charakter wyłącznie proceduralny i nie może być interpretowane jako przyzwolenie na ograniczanie roli państwa w zapewnianiu powszechnego dostępu do edukacji. Nasz związek zawodowy stoi na stanowisku, że fundamentem systemu oświaty powinna pozostawać szkoła publiczna, gwarantująca równość szans i wysoką jakość kształcenia. Wspieranie publicznej oświaty jest zadaniem organów państwa i nie powinno być zastępowane przez procesy prowadzące do prywatyzacji usług edukacyjnych. Proponowana zmiana usprawnia procedury, ale nie zmienia priorytetu, jakim jest rozwój i umacnianie edukacji publicznej w interesie społecznym.	
24.	Związek Banków Polskich	Popieramy zaproponowany kierunek zmian przyjmując, że intencją jest możliwość „milczącego załatwienia sprawy” związanej ze zmianą statutu, tj. bez konieczności wydawania decyzji w przedmiocie wyrażenia zgody przez KNF. Mamy jednak zastrzeżenia co do odzwierciedlania intencji autorów w przepisach, które niejako rozmiągają się z treścią uzasadnienia. W zakresie propozycji art. 24 ufi. 1. Posługiwanie się pojęciem „zamiar” może prowadzić do trudności interpretacyjnych w zakresie powstania obowiązku zawiadomienia KNF. Przykładowo, o ile z przepisu art. 24a wynika, że zamiar musi zostać	Uwagi bezprzedmiotowe – zmiana ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi została usunięta z projektu.

		uzewnętrzniony przynajmniej przez powstanie projektu zmian statutu to powstaje pytanie, czy ma nastąpić przed lub po uzyskaniu wymaganych zgód korporacyjnych na takową zmianę. Dla uniknięcia zróżnicowanych praktyk proponowane jest wskazanie jakie konkretnie dokumenty powinny zostać dołączone do zawiadomienia. 2. Sformułowanie „nie wymaga zawiadomienia” bez odpowiedniej zmiany art. 24 ust. 9 ufi może powodować trudności praktyczne - fundusz inwestycyjny zawiadamia Komisję o terminach dokonanych ogłoszeń oraz o treści ogłoszeń, załączając do zawiadomienia kopię wypisu aktu notarialnego zawierającego zmiany statutu oraz jednolity tekst statutu, a także składa wnioski do sądu rejestrowego o wpisanie do rejestru zmiany statutu, załączając do wniosku jego jednolity tekst wraz z informacją o dokonaniu ogłoszeń i o terminach ich dokonania, a w przypadkach, o których mowa w ust. 8 pkt 1a i ust. 8d - wraz z uchwałą zgromadzenia inwestorów. W zakresie propozycji art. 24a ufi. 1. W naszej ocenie proponowana zmiana wprowadza unikalne rozwiązanie w świetle ogólnych postępowań administracyjnych, co może prowadzić do następnych trudności w zakresie stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Nie wiadomo np. jaki charakter ma zawiadomienie (czy np. wszczyna postępowanie) a w związku z tym, czy po stronie organu są do wykonania czynności, które zwyczajowo w takich sytuacjach się wykonuje (np. kwestia pouczeń lub zawiadomień). Może to z kolei	
--	--	---	--

		rzutować na dość szeroki zakres potencjalnych naruszeń możliwych do powołania w ramach odwołania. W takim wypadku należałoby całą procedurę opisać zdecydowanie bardziej szczegółowo. Być może jednak lepszym rozwiązaniem będzie skorzystanie z funkcjonującej już instytucji milczącego załatwienia sprawy, o której mowa w art. 122a i nast. Kodeksu postępowania administracyjnego (warto zaznaczyć, że odwołanie do milczącego załatwienia sprawy znajduje się w propozycji zmian przepisów innych ustaw zmienianych w ramach nowelizacji -np. art. 11 pkt. 3) jak i na samym wstępie uzasadnienia do projektu). Jeżeli faktycznie ma to być milczące załatwienie sprawy, to stosownie do art. 122a § 1 kpa powinno to być wprost wskazane w przepisie. 2. Abstrahując od powyższego, nie wydaje się zasadne wprowadzenie formy pisemnej do trybu postępowania przed Komisją. Obecnie całe postępowanie może odbywać się w sposób elektroniczny za pomocą dedykowanych do tego narzędzi. Może to budzić ewentualne wątpliwości w świetle ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne czy ustawy dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych czy Kodeksem postępowania administracyjnego. W naszej ocenie taka zmiana odniesie skutek odwrotny do zamierzonego (przyjmując, że jest nim uproszczenie procesu). W związku z tym, w naszej ocenie należałoby odstąpić od posługiwania się wyrażeniem „pisemnie” w proponowanym przepisie.	
--	--	---	--

25.	Izba Branży Komunalnej	Wnosimy o uzupełnienie projektu UDER 95 o te postulaty w odniesieniu do obu ustaw. Upřednio były one kierowane (pismami z dnia 29.05.2024 r. oraz 5.11.2024 r.) do Pełnomocnika do spraw deregulacji i dialogu gospodarczego Ministerstwa Rozwoju i Technologii. Przygotowane przez Izbę Branży Komunalnej, załączone do niniejszego pisma projekty pozostają aktualne i niezwykle istotne w celu uproszczenia procedur administracyjnych. Wierzymy, że ich szerokie uzasadnienie skłoni Projektodawcę do włączenia zaproponowanych rozwiązań legislacyjnych do projektu UDER 95. Obecnie rynek gospodarki odpadami boryka się z problemem braku wystarczających mocy przerobowych w instalacjach, a procesy inwestycyjne polegające na budowie nowych lub modernizacji istniejących trwają latami z powodu szeregu barier administracyjnych, z których część jest nieuzasadniona. Jako organizacja zrzeszająca legalnie działające podmioty branży gospodarki odpadami, wskazujemy na konieczność dokonania zmian systemowych ułatwiających i przyspieszających procesy budowy i modernizacji instalacji do gospodarowania odpadami podkreślając jednocześnie nasze całkowite poszanowanie dla wielu restrykcyjnych norm, mających na celu szeroko	Uwaga nieuwzględniona – propozycja (osobny projekt ustawy) wykracza poza zakres regulacji
-----	-------------------------------	--	--

		rozumianą ochronę środowiska oraz prawo unijne. Nasze wnioski dotyczą obszarów, w których dokonanie zmiany - w pełnym poszanowaniu dla wartości, prawa unijnego i celów polskiego ustawodawcy - jest nie tylko możliwe, ale w aktualnych realiach konieczne. Pragniemy zwrócić uwagę, że zgodnie z danymi statystycznymi publikowanymi przez Główny Urząd Statystyczny w 2023 r. zebranych zostało 13,4 mln ton odpadów komunalnych. Na jednego mieszkańca przypadało średnio 356,7 kg zebranych odpadów komunalnych, co oznacza wzrost o 1,9 kg w porównaniu z rokiem poprzednim. Trend, który został wskazany przez Główny Urząd Statystyczny znalazł również potwierdzenie w Krajowym Planie Gospodarki odpadami 2028 („KPGO”), który jednocześnie określa, że w perspektywie lat 2025 – 2040 ilość wytworzonych odpadów komunalnych zwiększy się do blisko 16 mln ton rocznie. Zgodnie z analizami jakie zostały przeprowadzone na potrzeby KPGO identyfikuje się w systemie gospodarki odpadami potężną lukę inwestycyjną w zakresie różnych typów instalacji, w tym do termicznego przekształcania, do zautomatyzowanego (doczyszczania) selektywnie zebranych odpadów komunalnych, do recyklingu. Dodatkowo, dokument identyfikuje również brak mocy przerobowych dla	
--	--	--	--

		składowisk odpadów, stanowiących ważny i niezbędny element dla gospodarki odpadami, a częstokroć pomijany. Potrzeby są ogromne, ale aby je zrealizować niezbędnym jest stworzenie przyjaznego i stabilnego prawa, a także zapewnienie odpowiednich źródeł finansowania wspierających przedsiębiorców gospodarujących odpadami – tj. przedsiębiorców realizujących zadania istotne z punktu widzenia społeczeństwa. Ostatnie lata to okres, w którym dokonano szeregu zmian legislacyjnych, wprowadzających wiele wymagań w stosunku do podmiotów gospodarujących odpadami oraz szeregu sankcji jakie grożą za ich niewypełnienie. Według oficjalnych stanowisk, powyższe działania były odpowiedzią na walkę z tzw. “szarą strefą”. Jako Izba popieramy oczywiście wszelkie metody walki z nieprofesjonalnymi podmiotami, gdyż w interesie legalnie działających przedsiębiorców, ponoszących ogromne koszty prowadzenia działalności w zgodzie z wyśrubowanymi przepisami prawa, jest wyeliminowanie podmiotów, które tego nie czynią i działają bez poszanowania dla ochrony środowiska. Pragniemy jednocześnie zauważyć, że sankcje i ograniczenia dostępu do rynku gospodarki odpadami nie mogą jednak powodować nadmiernego obciążenia dla legalnie działających przedsiębiorców, a	
--	--	--	--

		przede nie powinny niejako “blokować” dokonywania absolutnie niezbędnych dla całego kraju inwestycji. Tym samym, aby zapobiec kryzysowi w obszarze zagospodarowania odpadów, potrzebne są działania niejako równoległe do tych zaostarzających, a mianowicie wdrożenie przepisów deregulacyjnych. Tylko wtedy, zdaniem Izby, mamy szansę skutecznie walczyć z “szarą strefą”, a jednocześnie zapewnić Polsce wystarczającą ilość mocy przerobowych dla odpadów. Zwiększenie mocy przerobowych instalacji, sprawi bowiem, że to właśnie instalacje będą zabiegały o strumień odpadów, czyli zajdzie naturalne zjawisko ekonomiczne - zmaleje podaż i zwiększy się popyt. Innymi słowy - im więcej instalacji, tym mniej tzw. “dzikich wysypisk”, gdyż przy spadku cen zagospodarowania odpadów spowodowanym większą legalną konkurencją, rynek stanie się mało atrakcyjny dla przestępców środowiskowych nastawionych na szybki i łatwy zysk. Warto przy tym zaznaczyć, że w ostatnich latach, profesjonalnie działające podmioty w zakresie gospodarowania odpadami, w odpowiedzi na wdrażane nowe wymogi, przeszły istotną modernizację, dostosowując się do wymagań krajowych, a także choćby do konkluzji dotyczących najlepszych dostępnych technik (BAT) wdrożonych	
--	--	---	--

		decyzją wykonawczą komisji UE. Z tego powodu proponując przepisy deregulacyjne, zwracamy szczególną uwagę na podmioty już legalnie funkcjonujące, chcąc ułatwić im rozszerzenie działalności, z jednoczesnym pozytywnym skutkiem dla kraju oraz z uwzględnieniem konieczności odciążenia nadmiernie aktualnie obciążonych organów administracji analizowaniem zmian, pozostających bez faktycznego wpływu na środowisko. Jako Izba opracowaliśmy więc załączone projekty ustaw o zmianie ustawy o odpadach i ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wraz z uzasadnieniem. Projekty te mają charakter deregulacyjny, przy czym proponowane zmiany opierają się na zasadzie racjonalności i wprowadzane są w pełnym poszanowaniu dla środowiska. Ich głównym celem jest przyśpieszenie i ułatwienie procesu inwestycyjnego w zakresie powstawania lub modernizacji już istniejących instalacji. Obecnie proces inwestycyjne w przypadku nowych instalacji trwa nawet 10 lat, a w przypadku modernizacji instalacji do 6 lat, co uniemożliwia zapewnienie niezbędnych mocy przerobowych dla Polski oraz rozwój legalnie działających	
--	--	---	--

		polskich przedsiębiorców.	
26.	Izba Gospodarcza Gazownictwa	Art. 13 projektu ustawy – dotyczy nieobjętych nowelizacją art. 11, 169, 170 oraz dodania art. 11a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587 ze zm.) Treść uwagi Celem proponowanej zmiany jest uproszczenie obecnej procedury uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny poprzez wprowadzenie rozwiązania polegającego na milczącej zgodzie marszałka województwa, przejawiającej się brakiem wyrażenia przez ten organ w drodze decyzji sprzeciwu w terminie 30 od dnia otrzymania zgłoszenia uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Aktualnie obowiązująca procedura, wymagająca wydania decyzji administracyjnej w powyższym przedmiocie, nadmiernie angażuje w opiniowanie i czynności kontrolne wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, którego obciążenie zadaniami wynikającymi z różnych przepisów prawa i braki w obsadzie kadrowej wpływają na znaczące przedłużenie trwania postępowań administracyjnych. Projektowany przepis ma na celu zapewnienie efektywnego realizowania zadań w zakresie uznania	Uwaga nieuwzględniona – przepis pozostawiono do decyzji SKRM

		przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Ryzyko związane z uznaniem za produkt uboczny przedmiotu lub substancji mogących stwarzać zagrożenie w znacznym stopniu minimalizuje obowiązek dołączenia do zgłoszenia dowodów potwierdzających spełnienie warunków opisanych w art. 10 ustawy o odpadach, w szczególności wyników badań wykonanych przez laboratoria, o których mowa w art. 147a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Pozostałe zmiany mają charakter porządkujący, związany ze zmianą procedury i wprowadzeniem tzw. milczącej zgody w zakresie uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Propozycja brzmienia przepisu W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1587, 1597, 1688, 1852 i 2029 oraz z 2024 r. poz. 1834, 1911 i 1914) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 11: a) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Uznanie przedmiotu lub substancji za produkt uboczny następuje, jeżeli marszałek województwa w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny nie wyrazi sprzeciwu, w drodze decyzji.” b) skreśla się ust. 4a-4e,	
--	--	---	--

	c) ust. 4f otrzymuje brzmienie: „4f. W przypadku dokonywania zmian w procesie produkcyjnym, w którym powstają przedmiot lub substancja uznane za produkt uboczny, lub w procesie, w którym są one wykorzystywane, wytwórca przedmiotu lub substancji jest obowiązany do aktualizacji zgłoszenia uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny. Przepisy ust. 2-4e stosuje się odpowiednio.”; 2) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu: „11a. 1. Marszałek województwa przekazuje ministrowi właściwemu ds. środowiska, w terminie do dnia 31 marca następnego roku, zbiorczą informację za dany rok o liczbie otrzymanych zgłoszeń uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny, wyrażonych sprzeciwów oraz o przypadkach uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny oraz ich masie. 2. Minister właściwy ds. środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór zbiorczej informacji, o której mowa w ust. 1.”; 3) w art. 169 skreśla się wyrazy „art. 11 ust. 4 i”; 4) w art. 170 uchyla się ust. 1a.	
	Art. 13 projektu ustawy – dotyczy nieobjętego nowelizacją art. 48 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587 ze zm.)	Uwaga nieuwzględniona – przepis pozostawiono do decyzji SKRM

		Treść uwagi Celem projektowanej zmiany jest uchylenie przesłanki obligatoryjnego stwierdzenia wygaśnięcia zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów w sytuacji, w której podmiot objęty zezwoleniem nie prowadził działalności objętej tym zezwoleniem przez okres 2 lat, natomiast z uwagi na profil prowadzonej działalności gospodarczej uzasadniona jest w jego ocenie potrzeba utrzymania w mocy udzielonego mu zezwolenia. Zmiana ta będzie miała szczególne znaczenie dla tych podmiotów, w przypadku których dojdzie do pogorszenia parametrów substancji uznanej za produkt uboczny, a zatem do zrealizowania przesłanek przepisu art. 13 ust. 2 ustawy o odpadach, zgodnie z którym przedmioty lub substancje, które przestały spełniać warunki uznania za produkt uboczny, są odpadami. W związku z taką możliwością, aby zminimalizować opisane ryzyko, uzasadnione jest utrzymywanie w mocy przez podmioty posiadanych zezwoleń, aby nie dopuszczać do sytuacji niezgodnej z hierarchią postępowania z odpadami, w której podmiot, aby uchronić się przed zrealizowaniem przesłanki wygaśnięcia, wytwarzałby odpady jedynie w celu uniknięcia negatywnych konsekwencji związanych z utratą zezwolenia. Wygaśnięcie	
--	--	---	--

		zezwolenia następowałyby na podstawie przesłanek wskazanych w art. 48 ust. 1 pkt 1-4 ustawy o odpadach, obejmujących m.in. upływ czasu lub wniosek podmiotu objętego zezwoleniem. Mając na względzie długotrwały proces uzyskiwania zezwolenia na gospodarowanie odpadami, który w wielu urzędach obsługujących organy trwa nawet kilka lat, zapewnienie trwałości decyzji administracyjnych w przedmiocie zezwoleń minimalizuje ryzyko przedsiębiorcy, który będzie mógł w przyszłości wznowić działalność objętą zezwoleniem. Zmiana wpłynie też na zmniejszenie ilości spraw rozpoznawanych przez urzędy obsługujące organy wydające zezwolenia, co może wpłynąć korzystnie na poziom obciążenia pracą. Alternatywnie, prosimy o wprowadzenie rozwiązania, które wyłączałoby zastosowanie przedmiotowej przesłanki wygaszającej zezwolenie dla tych odpadów, dla których podmiot posiada o uznaniu za produkt uboczny, lub zapis, że do okresu 2 lat nie wlicza się czasu, gdy dany odpad jest objęty decyzją o uznaniu za produkt uboczny. Propozycja brzmienia przepisu uchylenie przepisu art. 48 ust. 1 pkt 5 ustawy o odpadach – przesłanki wygaśnięcia zezwolenia na zbieranie odpadów i zezwolenia na przetwarzanie	
--	--	---	--

		odpadów z uwagi na nieprowadzenie działalności objętej zezwoleniem przez 2 lata	
27.	Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych	Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych postuluje wykreślenie z procedowanego dokumentu art. 3, zgodnie z którym nadane ma zostać nowe brzmienie art. 22 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych stoi na stanowisku, że samo wprowadzenie terminu zawitego do procedury administracyjnej w zakresie opiniowania decyzji starosty, nie skróci i nie uprości wskazanego postępowania . Jak określa przepis art. 22 ust. 1 i 2 uogrill decyzje z zakresu rekultywacji wydaje starosta po zasięgnięciu opinii dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych. Dyrektor Generalny Lasów Państwowych jako organ II instancji w postępowaniach prowadzonych w trybie odwoławczym z zakresu rekultywacji wielokrotnie dostrzega trudności uniemożliwiające prawidłową ocenę projektów decyzji kierowanych do zaopiniowania. Problemy te wynikają najczęściej z braku istotnych informacji w przesyłanej do uzgodnienia dokumentacji tj., nieprecyzyjnego opisu przedsięwzięcia bądź braku wymaganych załączników graficznych. W takich wypadkach	Uwaga uwzględniona. Przepis został zmieniony.

		dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych zmuszony jest prowadzić szereg działań wyjaśniających, w tym gromadzić dodatkowe dowody, przeprowadzać lustracje terenowe i pomiary, a także dokonywać oceny zgodności powierzchni zrehabilitowanej z powierzchnią wyłączoną z produkcji leśnej oraz weryfikować prawidłowość zastosowanych metod rekultywacji które będą podstawą stabilności przyrodniczej wprowadzonego drzewostanu. We wszystkich czynnościach wyjaśniających i kontrolnych uczestniczy strona danego postępowania, która na każdym etapie musi być należycie informowana o prowadzonych działaniach. Wobec powyższego należy podkreślić, że wprowadzenie proponowanego 14-dniowego terminu zawitego, uniemożliwiłoby poprawną i rzetelną ocenę przedmiotu opinii. Ponadto należy zwrócić uwagę, że wspomniana procedura opiniująca nie posiada charakteru wiążącego i tym samym ocena organu opiniującego może nie mieć przełożenia dla finalnego rozstrzygnięcia sprawy przez starostę. Powyższe znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych w tym m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt IV SA/Wa 1006/20. Zgodnie z tym orzeczeniem, chociaż opinia organu	
--	--	--	--

		specjalistycznego jest istotnym elementem postępowania dowodowego i powinna być brana pod uwagę przez organ rozstrzygający, nie ma ona mocy wiążącej i nie zwalnia organu prowadzącego postępowanie z obowiązku samodzielnej oceny wszystkich zebranych dowodów i okoliczności sprawy. W ocenie Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych propozycja wprowadzenia do uogólnienia instytucji tzw.: milczącej zgody w przypadku niewyrażenia opinii przez organy współdziałające w terminie 14 dni nakładałaby wyłącznie obowiązek szybkiego opiniowania, nie regulując przy tym kluczowych aspektów z punktu widzenia ochrony gruntów leśnych. Takie działanie doprowadziłoby do sytuacji, w której dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych z uwagi na nadmiernie krótki termin, zostałby pozbawiony możliwości przeprowadzenia niezbędnego postępowania wyjaśniającego, co w konsekwencji skutkowałoby odmową wydania pozytywnej opinii.	
28.	Wojewoda Podkarpacki	W ustawie z dnia 3 października 2008 r. <i>o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko</i> (Dz. U. z 2024 r., poz. 1112, 1881 i 1940) wprowadza się następującą zmianę: Art. 72a ust. 6 pkt 2 otrzymuje brzmienie:	Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został zmieniony. Obecnie przepis jest zgodny ze stanowiskiem MKiŚ oraz GDOŚ.

		„W przypadku gdy organ, do którego został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1 (tzn. o przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) wniósł sprzeciw w terminie – powstaje obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez podmiot, który złożył wniosek”. Trudnym do przyjęcia jest proponowany zapis w zakresie nakładania obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez podmiot, który złożył wniosek o przeniesienie decyzji środowiskowej w przypadku wniesienia sprzeciwu. Skoro złożony wniosek został załatwiony przez właściwy organ w drodze sprzeciwu ze względu na braki formalne, to powstaje wątpliwość dlaczego w takiej sytuacji jedyną prawną możliwością jest konieczność uzyskania przez podmiot wnioskujący o przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nowej decyzji środowiskowej, a nie np. złożenie kolejnego, kompletnego (prawidłowego pod względem formalnym) wniosku w tej sprawie, skoro celem działania podmiotu jest przeniesienie istniejącego prawa ustalonego pozostającą w obrocie decyzją.	
29.	Wojewoda Dolnośląski	W art. 6 przedłożonego projektu przewiduje się wprowadzenie zmian w art. 67a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 111 ze zm.) poprzez wprowadzenie możliwości uznania za załatwioną milcząco sprawy z wniosku o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej. Należy jednak zwrócić uwagę, że sprawy związane z umarzaniem należności wymagają wnikliwej analizy,	Uwagi uwzględnione w zmienionym projekcie przez uzupełnienie przesłanek wyłączających stosowanie milczącego załatwienia sprawy, w tym o przypadki wezwania do złożenia wyjaśnień, zeznań, przedłożenia dokumentów lub dokonania określonej czynności na podstawie art. 155 § 1 Ordynacji podatkowej.

		mającej na celu weryfikację ustawowych przesłanek zastosowania tego typu ulgi. Proces ten jest czasochłonny, niejednokrotnie wymaga zebrania dodatkowego materiału dowodowego. Warto zauważyć, że w tego typu sprawie materiałem dowodowym są dokumenty dostarczone przez stronę i to również od strony zależy, jak szybko prowadzone jest postępowanie. Istnieje ryzyko przypadków celowego przedłużania postępowania w celu uzyskania załatwienia sprawy milcząco. Wprowadzone ograniczenie terminu do załatwienia sprawy może zatem skutkować umorzeniem należności w przypadkach, gdy przesłanki ustawowe nie będą spełnione. Nie można również wykluczyć, że organ podatkowy skłonny będzie wydać decyzję negatywną w sytuacji, gdy sprawa nie dojrzała jeszcze do rozstrzygnięcia w celu uniknięcia wspomnianego ryzyka. Zastrzeżenie przewidziane w projektowanym art. 67a § 4 pkt 1 nie jest narzędziem, które mogłoby zapobiec tego typu sytuacjom w związku z brakiem przepisów ustanawiających szczególne wymagania formalne względem wniosku o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej. Warto również uwzględnić potencjalne ryzyko wydłużenia terminu rozpatrywania spraw dotyczących wyższych kwot, ponieważ w pierwszej kolejności będą analizowane sprawy, które podlegają załatwieniu milcząco.	
30.	Rzecznik Finansowy	Mamy wątpliwości co do propozycji wprowadzenia instytucji milczącego załatwienia sprawy do spraw o wpis do:	Uwagi uwzględnione w zmienionym projekcie przez uzupełnienie informacji ujawnianych w rejestrach (data rozpoczęcia działalności) oraz jednolite wprowadzenie miesięcznego okresu między upływem terminu na dokonanie wpisu albo odmowę wpisu a powstaniem skutku rozpoczęcia działalności – przy obowiązku aktualizacji przez

	– rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, – rejestru małych instytucji płatniczych, – rejestru biur usług płatniczych, – rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność lombardową. Zmiany mogą wprowadzić niepewność co do statusu prawnego tych podmiotów. Po zmianach klienci mogą mieć trudność w odróżnieniu działalności wykonywanej legalnie i nielegalnie - sprawdzenie rejestru nie wystarczy by to zweryfikować. Rozpoczęcie działalności bez wymaganego wpisu rejestru nie zawsze też będzie oznaczać, że podmiot działa nielegalnie. W pewnych przypadkach może być to również wykorzystywane jako prawdopodobne wyjaśnienie przez podmioty, które działają niezgodnie z prawem. Mogą się także pojawić spory o to, czy zasadnie przedsiębiorca uznał, że doszło do milczącego załatwienia sprawy – np.: jeśli decyzja odmowna nie zostanie mu prawidłowo doręczona i przez to nie wiedział o niej lub gdy zastosowano fikcję doręczenia. Problem z określeniem statusu prawnego tych przedsiębiorców może dotyczyć również Rzecznika Finansowego. Rzecznik Finansowy, zgodnie z ustawą, podejmuje działania w zakresie ochrony klientów podmiotów	organ danych w rejestrze . Pozwoli to co najmniej zminimalizować wskazane w opinii ryzyka dotyczące ustalenia statusu danego podmiotu.
--	---	---

		rynku finansowego. Pojęcia klient podmiotu rynku finansowego i podmiot rynku finansowego są w ustawie ściśle zdefiniowane. Status przedsiębiorcy jako podmiotu rynku finansowego zależy od jego rejestracji lub wydania odpowiedniego zezwolenia na gruncie przepisów regulujących daną działalność na rynku finansowym. Po zmianach mogą pojawić się przypadki, w których Rzecznik Finansowy nie będzie w stanie określić czy dany przedsiębiorca jest podmiotem rynku finansowego mimo braku wpisu do rejestru. Może to z powodować problemy z ustaleniem, czy dana sprawa jest w zakresie kompetencji Rzecznika Finansowego i czy rzecznik może podjąć działania w sprawie.	
31.	Rada Działalności Pożytku Publicznego	Rada <i>opiniuje negatywnie projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco</i>, nr UDER95 w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. 1. Sentencja opinii 1.1. Rada Działalności Pożytku Publicznego (zwanej dalej Radą) opiniuje negatywnie projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych w sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. 1.2. Negatywna opinia wynika z oceny, że projektowana regulacja wkracza w	Projekt uzyskał opinię o zgodności z prawem Unii Europejskiej i przepisy niezgodne z Prawem Unii Europejskiej zostały usunięte z

	obszary wymagające obligatoryjnego rozstrzygnięcia przez organy administracji, a zastosowanie milczącej zgody prowadziłoby do naruszenia prawa Unii Europejskiej, prawa krajowego oraz gwarancji procesowych stron postępowania, w tym organizacji pozarządowych. 1.3. Rada wskazuje, że projekt nie został skierowany do konsultacji z Radą, mimo że dotyczy obszarów, w których organizacje pozarządowe wykonują zadania publiczne albo działają jako strażnicy interesu publicznego. 2. Przedmiot opinii i zagadnienia wstępne 2.1. Przedmiotem opinii jest projekt ustawy obejmującej zmiany licznych ustaw, których wspólnym mianownikiem jest rozszerzenie stosowania milczącej zgody lub ograniczenie zakresu czynności wymagających wydania aktu administracyjnego. Projektodawca motywuje je potrzebą „uproszczenia procedur” oraz „redukcji obciążeń”. 2.2. Analiza uzasadnienia i Oceny Skutków Regulacji wskazuje, że projekt obejmuje także obszary, w których postępowanie administracyjne pełni funkcję ochronną, a rozstrzygnięcie organu stanowi gwarancję przestrzegania prawa materialnego. Dotyczy to w szczególności spraw z zakresu ochrony środowiska, gospodarki wodnej i bezpieczeństwa wydarzeń publicznych. 2.3. Z uwagi na to, że projekt nie trafił do konsultacji Radzie, naruszona została zasada współdziałania administracji publicznej z sektorem obywatelskim, wynikająca z art. 5 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, oraz art. 35 tej ustawy, który przewiduje	projektu.
--	--	-----------

	opiniowanie projektów dotyczących działalności pożytku publicznego. 3. Uwagi zasadnicze – analiza prawna projektu 3.1. Zgodność projektowanych rozwiązań z prawem Unii Europejskiej 3.1.1. Projekt zakłada stosowanie milczącej zgody w sprawach, które – zgodnie z prawem UE – wymagają każdorazowej oceny organu administracji. Ministerstwo Klimatu i Środowiska wskazało, że dotyczy to przedsięwzięć poddawanych ocenie oddziaływania na środowisko na podstawie dyrektywy 2011/92/UE. Ocena taka wymaga przeprowadzenia ustaleń faktycznych i prawnych, których nie można zastąpić konstrukcją prawną polegającą na uznaniu wniosku za rozpatrzony na skutek upływu terminu. 3.1.2. Zgodnie z art. 6 dyrektywy siedliskowej (92/43/EWG), każdorazowe zezwolenie na działalność mogącą oddziaływać na obszar Natura 2000 wymaga zbadania przesłanek dopuszczalności ingerencji. Brak aktu administracyjnego oznacza brak oceny wpływu na integralność obszaru, co pozostaje w sprzeczności z przepisami tej dyrektywy. Ministerstwo Klimatu jednoznacznie wskazało, że projekt narusza ten obowiązek. 3.1.3. W zakresie gospodarki wodnej milczące przedłużanie pozwoleń wodnoprawnych narusza art. 4 ramowej dyrektywy wodnej. Ocena wpływu na stan wód wymaga ustalenia określonych parametrów i analiz, co nie jest możliwe przy	Celem wprowadzenia instytucji milczącego załatwienia sprawy nie jest wyłączenie aktywnego działania administracji i pominięcie określonych obowiązków związanych z prowadzeniem postępowania. Rolą właściwych organów administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy, zatem załatwienie sprawy w trybie milczącej zgody nie wyłącza obowiązku organu do merytorycznej weryfikacji stanu faktycznego w danym przypadku, jak i możliwości wydania decyzji „negatywnej” w przewidzianym czasie. Pozytywne rozpatrzenie sprawy w trybie milczącej zgody wiąże się jedynie z brakiem konieczności formalnego wydania decyzji „pozytywnej” po przeprowadzonym postępowaniu. Projekt uzyskał opinię o zgodności z prawem Unii Europejskiej i przepisy niezgodne z Prawem Unii Europejskiej zostały usunięte z projektu. Uwaga bezprzedmiotowa. Przepis został usunięty z projektu.
--	---	---

		braku rozstrzygnięcia. Upływ czasu nie może zastąpić ustaleń faktycznych i prawnych, które warunkują dopuszczalność działalności. 3.2. Gwarancje procesowe stron i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości 3.2.1. Milcząca zgoda prowadzi do powstania skutków prawnych bez wydania aktu administracyjnego, co oznacza brak uzasadnienia, brak prawa do odwołania oraz brak możliwości poddania sprawy kontroli sądowo-administracyjnej. Narusza to zasadę określoności i prawo strony do środka odwoławczego. 3.2.2. Organizacje pozarządowe, jako uczestnicy postępowań środowiskowych, wykonują funkcję strażniczą, a przepisy ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku przyznają im uprawnienia procesowe. Brak rozstrzygnięcia oznacza, że prawa te stają się niemożliwe do realizacji, ponieważ brak jest aktu, który można analizować pod kątem legalności. 3.2.3. Rada wskazuje, że projekt narusza postanowienia Konwencji z Aarhus, w szczególności w zakresie prawa do udziału w postępowaniu oraz prawa do sądu. Wprowadzenie fikcji prawnej w miejsce rozstrzygnięcia uniemożliwia wykonanie tych praw. 3.3. Zagrożenia dla bezpieczeństwa obywateli i organizatorów wydarzeń publicznych 3.3.1. Projekt obejmuje milcząca zgodą także sprawy dotyczące warunków bezpieczeństwa imprez i wydarzeń publicznych. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, organ administracji ma obowiązek zweryfikować spełnienie wymogów	Projektowana regulacja wprowadza zmiany w formie podejmowania rozstrzygnięcia przez organ, natomiast nie wyłącza działania organu i prowadzenia postępowania.
--	--	---	--

	bezpieczeństwa przed dopuszczeniem wydarzenia. Brak rozstrzygnięcia oznacza pominięcie tego obowiązku. 3.3.2. Wprowadzenie takiego rozwiązania prowadzi do sytuacji, w której odpowiedzialność za bezpieczeństwo uczestników spoczywa wyłącznie na organizatorze, który nie dysponuje potwierdzeniem ze strony organu. W przypadku organizacji pozarządowych może to uniemożliwić przeprowadzenie wydarzeń o charakterze publicznym lub prowadzić do zwiększenia ryzyka prawnego. 3.4. Niedostatki Oceny Skutków Regulacji 3.4.1. OSR nie rozpoznaje organizacji pozarządowych jako odrębnej grupy adresatów projektowanej regulacji. Brak jakiegokolwiek analizy wpływu projektu na sposób wykonywania przez organizacje społecznie użytecznych funkcji wskazuje na pominięcie obowiązku oceny skutków regulacji dla podmiotów, które projekt w sposób oczywisty dotyczy. 3.4.2. OSR nie zawiera analizy ryzyka naruszenia prawa UE ani oceny skutków w zakresie zapewnienia udziału społeczeństwa w postępowaniach. Tego rodzaju braki należy uznać za istotne, ponieważ dotyczą materii chronionej zarówno przepisami krajowymi, jak i międzynarodowymi. 4. Wnioski końcowe i rekomendacje 4.1. Rada stwierdza, że projekt – w zakresie, w jakim wprowadza milczącą zgodę do postępowań wymagających merytorycznej oceny organu – nie może być procedowany w obecnym brzmieniu.	Uwaga do uwzględnienia. Wystąpiono do KOSR o uzupełnienie OSR.
--	--	---

		4.2. Rada rekomenduje opracowanie projektu od nowa, z pełnym wyłączeniem procedur dotyczących ochrony środowiska, gospodarki wodnej, bezpieczeństwa wydarzeń publicznych oraz wszystkich postępowań, w których uczestniczą organizacje pozarządowe wykonujące funkcje strażnicze. 4.3. Projekt powinien zostać ponownie oceniony pod kątem zgodności z prawem Unii Europejskiej oraz Konwencją z Aarhus, a OSR uzupełniony o analizę skutków dla organizacji pozarządowych. 4.4. Nowa wersja projektu powinna zostać skierowana do konsultacji Radzie, zgodnie z obowiązkiem współdziałania administracji publicznej z sektorem obywatelskim	Do projektu została sporządzona opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej. Wszystkie przepisy uznane w tej opinii za niezgodne z prawem Unii Europejskiej zostały usunięte z projektu.
32.	Państwowa Rada Ochrony Przyrody	Projekt zawiera propozycje zmian istotnych dla ochrony środowiska, w tym przyrody. Propozycje te nie są trafne, i wydaje się, że zostały zaproponowane pochopnie, bez analizy prawnych uwarunkowań procesu oceny oddziaływania na środowisko. Ich skutkiem byłoby osłabienie podstawowych zasad prawa ochrony środowiska, ale także istotne utrudnienie, a nie usprawnienie, działań organów wydających decyzje środowiskowe. Ich wdrożenie godziłoby w konstytucyjnie chroniony interes społeczny, ograniczałoby możliwość skutecznej kontroli działań ingerujących w przyrodę oraz mogłoby prowadzić do powstania trwałych i nieodwracalnych szkód w ekosystemach. Proponowane rozwiązania pozostają w sprzeczności z obowiązującym prawem Unii Europejskiej oraz zobowiązaniami międzynarodowymi. W szczególności:	Do projektu została sporządzona opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej. Wszystkie przepisy uznane w tej opinii za niezgodne z prawem Unii Europejskiej zostały

		1. Projektowana ustawa w art. 10 pkt 2 przewiduje zmianę w art. 64 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa o.o.ś), polegającą na tym, że - w procedurze wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – niewydanie w terminie przez organ opinii o których mowa w art. 64 ust. 1 lub 1a ustawy, „traktuje się jako brak zastrzeżeń”. Opinie, których ma dotyczyć ten przepis to m. in. opinie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej lub dyrektora urzędu morskiego co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby – co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Proponowany przepis jest błędnie sformułowany, gdyż opinie, których miałby on dotyczyć, z definicji nie mają charakteru „zastrzeżeń” do jakiegokolwiek projektu rozstrzygnięcia. Opinie te wyrażają stanowisko odpowiednich wyspecjalizowanych organów i przekazują informacje merytoryczne, na podstawie którego organ wydający decyzję środowiskową dopiero kształtuje projekt swojego rozstrzygnięcia, zarówno co do potrzeby oceny oddziaływania na środowisko, jak i co do zakresu ewentualnego raportu o oddziaływaniu na środowisko. Stanowisko merytoryczne organów specjalistycznych jest do tego potrzebne, ponieważ organ wydający decyzję (wójt, burmistrz, prezydent miasta) może nie	usunięte z projektu.
--	--	---	----------------------

		posiadać odpowiedniej wiedzy specjalistycznej. Współdziałanie z organami specjalistycznymi w zakresie ochrony środowiska jest niezbędne, aby rzetelnie ocenić dokumentację inwestora i ustalić, czy zachodzą przesłanki do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 63 ustawy o.o.ś. Rozstrzygnięcie, czy konieczna jest ocena oddziaływania na środowisko, realizuje procedurę „badania indywidualnego”, o której mowa w art 4 ust 2a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (dalej: dyrektywa EIA). Zgodnie z przepisami dyrektyw, badanie takie musi uwzględniać m.in. stan środowiska w miejscu lokalizacji przedsięwzięcia, o którym informacje posiadają organy specjalistyczne. Bez uzyskania informacji merytorycznych od tych organów, a więc bez faktycznego uzyskania opinii o których mowa w art 64 ust. 1 lub 1a ustawy, wydanie prawidłowego postanowienia stwierdzającego potrzebę oceny oddziaływania na środowisko lub decyzji stwierdzającej brak takiej potrzeby, nie będzie możliwe. Wątpliwe jest, czy bez uzyskania merytorycznego stanowiska organu wyspecjalizowanego, organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach będzie w stanie samodzielnie dokonać rozstrzygnięcia spełniającego wymogi art. 4 ust. 5 dyrektywy EIA i je prawidłowo uzasadnić. Rekomendujemy usunięcie art. 10 pkt 2 z projektowanej ustawy.	Celem wprowadzenia instytucji milczącego załatwienia sprawy nie jest wyłączenie aktywnego działania administracji i pominięcie określonych obowiązków związanych z prowadzeniem postępowania. Rolą właściwych organów administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy, zatem załatwienie sprawy w trybie milczącej zgody nie wyłącza obowiązku organu do merytorycznej weryfikacji stanu faktycznego w danym przypadku, jak i możliwości wydania decyzji „negatywnej” w przewidzianym czasie. Pozytywne rozpatrzenie sprawy w trybie milczącej zgody wiąże się jedynie z brakiem konieczności formalnego wydania decyzji „pozytywnej” po przeprowadzonym postępowaniu. Uwaga uwzględniona – przepis został usunięty z projektu.
--	--	---	---

		2. Projektowana ustawa w art. 10 pkt 3 przewiduje zmianę w art. 65 ust. 4 ustawy o.o.ś., polegającą na tym że w przypadku gdy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wyda postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1 [tj. postanowienia stwierdzającego potrzebę oceny oddziaływania na środowisko], w terminie 60 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uznaje się, że organ stwierdził, że dla planowanego przedsięwzięcia nie zachodzi obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Rozwiązanie takie rażąco naruszałoby wymóg wynikający z art 4 ust. 2 dyrektywy EIA, który wymaga, by organ państwa członkowskiego dokonał ustaleń, czy dane przedsięwzięcie musi zostać poddane ocenie oddziaływania na środowisko. Dyrektywa nie pozostawia możliwości, by ustalenia takie zastępować fikcją prawną. Zgodnie z art. 4.5 dyrektywy, rozstrzygnięcie w sprawie konieczności oceny oddziaływania na środowisko musi być dokonane “na podstawie wyników wstępnej weryfikacji lub oceny wpływu przedsięwzięcia”, a jeżeli organ uzna, że ocena nie jest wymagana - zobowiązany jest podać takie rozstrzygnięcie do publicznej wiadomości wraz z uzasadnieniem, a w razie potrzeby wraz ze wskazaniem cech przedsięwzięcia i zaproponowanych przez inwestora środków zapobiegawczych. Tak sformułowanych wymogów nie można spełnić poprzez rozstrzygnięcie w formie milczącej zgody. Zwracamy uwagę, że Komisja Europejska	Uwaga uwzględniona – przepis został usunięty z projektu.
--	--	---	---

	proceeds currently against Poland proceedings against infringement INFR(2019)2024 in the case of incorrect transposition of Directive 2011/92/UE, in which it alleges m.in. that Polish law does not allow organizations for environmental protection to bring a claim to court i.e. Negative decisions on screening, i.e. decisions on the need to carry out an assessment of the impact on the environment. The solution proposed in the UDER 95 would additionally constitute an infringement against Poland. The direction of legislative changes in the assessment law should aim at strengthening the guarantee of correct assessment of the impact on the environment, and not at its restriction, as the proposed solution. In addition, the proposed solution appears to be devoid of sense, because the potential silent acknowledgment, that for the planned undertaking no obligation to carry out an assessment of the impact of the undertaking on the environment from the point of view of the applicant does not constitute a significant simplification – the organ must still issue a decision on environmental conditions. We recommend the deletion of art. 10 pkt 3 of the proposed law. 3. The proposed law in art. 10 pkt 4 provides for a change in art. 72 of the law on access to information on the environment and its protection, participation of society in environmental protection and on environmental assessments.	Uwaga uwzględniona – przepis został usunięty z projektu.
--	---	---

	środowisko, polegającą na tym że, że gdy organ w ciągu 90 dni nie wyda postanowienia w sprawie aktualności wcześniej ustalonych środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia, to uznaje się, że „aktualność warunków realizacji przedsięwzięcia została milcząco potwierdzona przez organ”. Proponowane rozwiązanie wydaje się niezgodne z wymogami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, ponieważ potencjalnie umożliwiłoby wydawanie zezwoleń na realizację przedsięwzięcia na podstawie nieaktualnych informacji o środowisku lub nieaktualnych ustaleń o wpływie danego przedsięwzięcia na środowisko. Rekomendujemy usunięcie art. 10 pkt 3 projektowanej ustawy. 4. Projektowana ustawa w art. 15 przewiduje zmianę ustawy Prawo wodne w ten sposób, że przedłużenie obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego (na okres do 20 lat) uznaje się za załatwione milcząco w sposób w całości uwzględniający wniosek podmiotu ubiegającego się o to przedłużenie, jeżeli w terminie 60 dni od dnia doręczenia wniosku, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, nie wyda decyzji odmawiającej lub ustalającej przedłużenie. Zwracamy uwagę, że w związku z wymogami Ramowej Dyrektyw Wodnej, w 6- letnim cyklu aktualizowane są cele środowiskowe dla wód, których osiągnięcie jest obowiązkiem państwa. Od 2024 r.	Do projektu została sporządzona opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej. Rozwiązanie zawarte w art. 10 pkt 4 nie zostało uznane za niezgodne z prawem Unii Europejskiej. Uwaga bezprzedmiotowa – przepis został usunięty z projektu.
--	--	---

		obowiązuje zaś Rozporządzenie (UE) 2024/1991 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych, wymagające realizacji dodatkowych celów, m.in. usuwania barier w wodach. Przedłużanie obecnie obowiązujących pozwoleń wodnoprawnych może uniemożliwić państwu osiągnięcie wymaganych celów, powinno więc być dokonywane ostrożnie i świadomie, czego nie zapewnia procedura milczącej zgody. Rekomendujemy usunięcie art. 15 projektowanej ustawy. Komisja podkreśla, że niektóre proponowane obecnie rozwiązania były już uprzednio przedmiotem prac legislacyjnych w projekcie ustawy oznaczonym numerem UDER 20, i już wówczas przedstawiliśmy o nich negatywną opinię (Opinia PROP-KPOP/2025-03 z 28 maja 2025 r.). Z projektu ustawy UDER 20 zostały one wówczas słusznie usunięte.	Jedynie ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami była objęta projektem UDER20 i jest objęta niniejszym projektem, jednak w innym zakresie.
33.	Komenda Główna Policji	Stanowisko Komendy Głównej Policji zostanie przekazane za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, które nadzoruje działania Policji i koordynuje prace legislacyjne w resorcie spraw wewnętrznych.	Informacja niewymagająca odniesienia się

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie elementów dokumentacji rekultywacji gruntów

Na podstawie art. 22 ust. 9 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82 oraz z 2026 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa elementy dokumentacji rekultywacji gruntów sporządzanej na potrzeby wydania decyzji o ustaleniu kierunku rekultywacji oraz decyzji o uznaniu rekultywacji za zakończoną.

§ 2. Dokumentacja rekultywacji gruntów sporządzana na potrzeby wydania decyzji o ustaleniu kierunku rekultywacji zawiera w szczególności:

- 1) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o ile jest uchwalony, a w przypadku jego braku – wyrys z planu ogólnego dla obszaru wymagającego podjęcia rekultywacji, o ile jest uchwalony, a w przypadku braku obu tych dokumentów – wypis z ewidencji gruntów i budynków;
- 2) określenie obszaru wymagającego podjęcia rekultywacji, przez wskazanie:
 - a) identyfikatora lub numeru działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych, na których obszarze wymagane jest podjęcie rekultywacji, wraz z podaniem nazwy i numeru obrębu ewidencyjnego i nazwy miejscowości,
 - b) powierzchni wymagającej podjęcia rekultywacji dla każdej działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych;
- 3) wskazanie projektowanego kierunku lub kierunków rekultywacji;
- 4) projektowany termin rozpoczęcia i harmonogram realizacji robót rekultywacyjnych oraz ich zakończenia;
- 5) załącznik graficzny na mapie sytuacyjno-wysokościowej, ze wskazaniem granic obszarów wymagających podjęcia rekultywacji, wraz z podziałem na poszczególne kierunki rekultywacji;

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 995).

- 6) określenie etapów i metod przeprowadzenia rekultywacji, w tym wykorzystania biologicznie wartościowych warstw gruntu;
- 7) informacje o istniejącym naruszeniu stosunków wodnych i sposobie ich regulacji;
- 8) określenie metod kształtowania rzeźby terenu oraz odtwarzania warstwy gleby o właściwym składzie chemicznym i fizycznym;
- 9) opinie, o których mowa w art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych;
- 10) w przypadku rekultywacji w kierunku leśnym – projekt wykonania nasadzeń gatunkami lasotwórczymi;
- 11) dokument potwierdzający posiadany tytuł prawny do dysponowania nieruchomością.

§ 3. Dokumentacja rekultywacji gruntów sporządzana na potrzeby wydania decyzji o uznaniu rekultywacji za zakończoną zawiera w szczególności:

- 1) określenie obszaru, na którym została zakończona rekultywacja, przez wskazanie:
 - a) identyfikatora lub numeru działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych, na których została zakończona rekultywacja, wraz z podaniem nazwy i numeru obrębu ewidencyjnego i nazwy miejscowości,
 - b) powierzchni, na której została zakończona rekultywacja dla każdej działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych;
- 2) opis przeprowadzonych prac rekultywacyjnych oraz ich zgodności z ustalonym projektem rekultywacji;
- 3) załącznik graficzny na mapie sytuacyjno-wysokościowej, ze wskazaniem granic obszarów, na których została zakończona rekultywacja wraz z podziałem na poszczególne kierunki rekultywacji.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**MINISTER KLIMATU
I ŚRODOWISKA**

w porozumieniu:

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie elementów dokumentacji rekultywacji gruntów stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 22 ust. 9 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82 oraz z 2026 r. poz. ...). Zgodnie z tym przepisem minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi oraz ministrem właściwym do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia, elementy dokumentacji rekultywacji gruntów, mając na względzie zapewnienie, aby ta dokumentacja zawierała elementy niezbędne do właściwego określenia kierunku, zakresu i sposobu przeprowadzenia rekultywacji.

Celem wydania projektowanego rozporządzenia jest zapewnienie przejrzystości dokumentacji rekultywacyjnej, która zapewni rzetelne przeprowadzenie procesu rekultywacji. Uregulowanie to umożliwi egzekwowanie braków formalnych wniosku, w trybie art. 64 Kodeksu postępowania administracyjnego. Regulacja przyczyni się do uproszczenia zainicjowania procedury uzyskania decyzji w sprawie rekultywacji, a w przypadku starosty, jako organu właściwego w zakresie rekultywacji gruntów rolnych i leśnych, usprawni proces wydawania decyzji w sprawie rekultywacji i kontrolę tego procesu.

Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej i nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz dokonania uzgodnienia z właściwymi organami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, w celu udostępnienia go wszystkim zainteresowanym podmiotom.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie elementów dokumentacji rekultywacji gruntów. Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu: Pan Mikołaj Dorożala Podsekretarz Stanu Ministerstwo Klimatu i Środowiska Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pani Magdalena Bukowska Dyrektor Departament Leśnictwa i Łowiectwa Ministerstwo Klimatu i Środowiska	Data sporządzenia 2 marca 2026 Źródło: Projektowany art. 22 ust. 9 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82 oraz z 2026 r. poz. ...) Nr w Wykazie prac
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie realizuje upoważnienie ustawowe wynikające z art. 22 ust. 9 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82 oraz z 2026 r. poz....). Przepis ten zobowiązuje ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi oraz ministrem właściwym do spraw klimatu do określenia, w drodze rozporządzenia, elementów dokumentacji rekultywacji gruntów, z uwzględnieniem konieczności właściwego określenia kierunku, zakresu i sposobu rekultywacji.

Celem projektowanego rozporządzenia jest zapewnienie przejrzystej i kompletnej dokumentacji rekultywacyjnej, umożliwiającej prawidłowe przeprowadzenie procesu rekultywacji oraz egzekwowanie braków formalnych na podstawie art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691). Regulacja usprawni także procedurę uzyskania decyzji rekultywacyjnych oraz poprawi efektywność działań starostów jako organów właściwych w tym zakresie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rekomendowanym rozwiązaniem jest określenie, w drodze rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska, jednolitego katalogu elementów, jakie powinna zawierać dokumentacja rekultywacji gruntów. Regulacja stanowi wykonanie upoważnienia wynikającego z art. 22 ust. 9 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, zobowiązującego ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi oraz ministrem właściwym do spraw klimatu - do określenia elementów dokumentacji rekultywacji gruntów niezbędnych do właściwego określenia kierunku, zakresu i sposobu rekultywacji.

Wprowadzenie jednolitych wymogów dokumentacyjnych ma zapewnić przejrzystość i kompletność dokumentacji składanej w toku postępowania, a tym samym umożliwić prawidłowe przygotowanie i prowadzenie procesu rekultywacji. Rozporządzenie stworzy podstawy do skutecznego egzekwowania braków formalnych w trybie art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, co ograniczy przypadki składania dokumentacji niekompletnej lub niespełniającej wymogów.

Oczekiwany efekt regulacji jest uproszczenie wszczęcia procedury rekultywacji oraz zwiększenie efektywności działania starostów jako organów właściwych w tym zakresie, w szczególności poprzez usprawnienie procesu wydawania decyzji rekultywacyjnych i poprawę jakości kontroli procesu rekultywacji. Rozporządzenie ma także przyczynić się do zwiększenia jednolitości stosowania prawa w skali ogólnokrajowej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach UE kwestie rekultywacji są regulowane na poziomie krajowym i zwykle doprecyzowane w aktach wykonawczych lub wytycznych technicznych. W Niemczech, Czechach i Holandii funkcjonują szczegółowe wymogi dotyczące dokumentacji rekultywacyjnej, obejmujące m.in. analizę stanu gruntu, plan działań naprawczych, metodologię rekultywacji i harmonogram prac. Wymogi mają charakter ujednolicony, co ułatwia organom ocenę kompletności dokumentów. Polska regulacja, polegająca na określeniu katalogu elementów dokumentacji w rozporządzeniu, wpisuje się w typowe rozwiązania stosowane w państwach OECD/UE. Informacje w tym punkcie zostaną uzupełnione na późniejszym

etapie prac nad projektem, po doprecyzowaniu szczegółowych ustaleń organizacyjnych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Właściciele i posiadacze gruntów podlegających rekultywacji (wnioskodawcy)	Zmienna, zależna od liczby podmiotów składających wnioski rekultywacyjne	Dane organów powiatowych prowadzących postępowania rekultywacyjne	Obowiązek sporządzenia dokumentacji zgodnie z określonym katalogiem elementów; konieczność dostosowania zakresu składanych wniosków.
Inwestorzy i podmioty prowadzące działalność powodującą konieczność rekultywacji	Zmienna	Rejestry organów administracji, ewidencja gruntów	Konieczność przygotowania bardziej szczegółowej dokumentacji; zwiększenie przewidywalności wymogów formalnych.
Starostowie – organy właściwe w sprawach rekultywacji	314 starostw powiatowych	Struktura administracji publicznej	Usprawnienie oceny kompletności dokumentacji; ułatwienie kontroli zgodności rekultywacji; sprawniejszy proces wydawania decyzji.
Jednostki samorządu terytorialnego (pośrednio)	Gminy prowadzące plany miejscowe i ewidencję gruntów	Dane JST	Dostarczenie dokumentów planistycznych i ewidencyjnych stanowiących załączniki do dokumentacji.
Podmioty opracowujące dokumentację rekultywacji (biura projektowe, specjaliści)	Zmienna	Rejestry przedsiębiorców świadczących usługi projektowe	Obowiązek dostosowania zakresu opracowań technicznych do wymogów rozporządzenia.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Na obecnym etapie trwają prace nad projektem aktu wykonawczego. Konsultacje publiczne oraz uzgodnienia międzyresortowe zostaną przeprowadzone po doprecyzowaniu treści projektu. Zakres konsultacji, ich harmonogram oraz podsumowanie wyników zostaną uzupełnione na późniejszym etapie prac legislacyjnych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Na obecnym etapie trwają prace nad projektem aktu wykonawczego. Dane dotyczące źródeł finansowania zostaną uzupełnione na późniejszym etapie, po zakończeniu analiz i doprecyzowaniu zakresu skutków regulacji.											

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
	(dodaj/usuń)							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Informacje w tym punkcie zostaną uzupełnione na późniejszym etapie prac nad projektem, po doprecyzowaniu szczegółowych ustaleń organizacyjnych.						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy				
Komentarz: Informacje w tym punkcie zostaną uzupełnione na późniejszym etapie prac nad projektem, po doprecyzowaniu szczegółowych ustaleń organizacyjnych.								
9. Wpływ na rynek pracy								
Na etapie wstępnej oceny projektowanych rozwiązań przyjąć należy, iż projektowane regulacje nie mają wpływu na sytuację na rynku pracy.								
10. Wpływ na pozostałe obszary								

☒ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowane rozporządzenie może oddziaływać na środowisko naturalne poprzez poprawę jakości procesu rekultywacji gruntów, w szczególności dzięki zwiększeniu kompletności i przejrzystości dokumentacji stanowiącej podstawę decyzji rekultywacyjnych. Ustanowienie jednolitych wymogów dokumentacyjnych przyczyni się do bardziej efektywnego planowania i realizacji działań rekultywacyjnych oraz do zwiększenia kontroli nad procesem przywracania gruntów do właściwego użytkowania.		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Informacje w tym punkcie zostaną uzupełnione na późniejszym etapie prac nad projektem, po doprecyzowaniu szczegółowych ustaleń organizacyjnych.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Informacje w tym punkcie zostaną uzupełnione na późniejszym etapie prac nad projektem, po doprecyzowaniu szczegółowych ustaleń organizacyjnych.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			
Brak			